

Saseku ģimenes bērni

Pamošanās pamatos

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

Pasūtīt

Gemeinde-Lehrdienst

Pasūtījuma -№ 34 LV

1. Auflage 2008

3. Auflage 2010

1. latviešu izdevums: 2015. gads

Tulkojums no krievu valodas un koriģēšana:

latviešu brāļi un māsas.

Vāku noformējums, izlase, zīmogs un grāmatas izgatavošana:

Gemeinde-Lehrdienst, CH-9428 Walzenhausen

Saturs

Ievads	8
Par grāmatu	10
Tulkotāja piezīmes	11

Pamodināti... svētdienas godināšanā?

– Godināšana neiespējamajā	195
– Rokas augšā virtuves sakopšanā	12
– Uztraukums pie pusdienu galda	107

Pamodināti... istabā ar manu tuvāko!

– Atmosfēra istabā	13
– Apstāties!	15
– „Aizkrāsot”	49
– Nekārtība	87
– Visszemākajā punktā	20
– Mīlestība pret tuvāko	128
– Ceļa rādītājs	33

Pamodināti... manai apkārtni!

– Kopējā apziņa	40
– Nedomāt par sevi	179
– Miera stundas	31
– Inficēšanās briesmas!	84
– Atslodze vai slodze	90
– Pārveidotie cilvēki	146
– Programmas kristietis	100
– Iejūtība	103

Pamodināti...ģimenes lokā!

– Nest prieku	158
– Jona ģimenes laivā	22
– Vai garīgi redzīgs?	93
– Kunga gūstekņi	154
– Zemes mērīšanas aukla... tā tik ir lieta!	77
– Vai sastrēgums?	163
– Nervozs?	71
– Rokas augšā virtuves nokopšanā	12
– Bumbieru koks	83
– Zemesrieksti un augstais krēsliņš	32

– Slinkumu iemīt zemē	98
– Bumba un pienākums	18

Pamodināts... kad mani neviens neredz!

– Uzticība mazumā – ar lielām sekām	85
– Maza pretestība	110
– Kārtība tualetē	135
– Nesadalītība	96
– Mans punkts	47

Pamodināti...vienatnes laikā ar Dievu

– Personīgi ieinteresēts	37
– Maziņš Vārds no Dieva.....	103
– Mannas vācējs.....	75
– Nākamais solis ar modinātāju	162
– Svētība vai lāsts?.....	69
– Par talantu	25
– Izmaiņas uz saderības pusi	127
– Augs.....	123
– Skaudība	155
– Pierādījums Melānijai	72

Pamodināti...skolā

– Slēpošanas nometne	16
– GM grupa (miera radītāju grupa)	35
– Es taču vēl esmu tikai bērns!	64
– Stingri stāvēt vingrošanā	173
– Izspiest trūkumus	19
– Baumtēma Nr. 1 ?!	187
– Ieklausīties Dievā, lai zinātu, ko darīt	85
– Vai sastrēgums?	163
– Izrāviens skolā	173
– Atbildība par manu klasi	48
– Vai kompromisi?	106
– Nevēlamā uzstāšanās	101
– Vārds manā mutē	23
– Neiet uz skolu, vai tomēr labāk iet?	168
– Eksāmens	59
– Pierādījums Melānijai	72
– Vai tikai viens neliels „soda darbs”?	62
– Vislabākais ceļš	138
– Vadošais briedis	121

– Atlikt uz vēlāku	46
– Tu esi špikeris manī!	144
– Pārākums	141
– Skolniece X	164
– „Pēdējā” skolas diena	29

Pamodināti...darba vietā

– Pilnīga nodošanās	80
– Bezsvars.....	151
– Mana profesijas apmācība ..	76
– Uzticība mazumā – ar lielām sekām	85
– Vājā vieta	150
– Ak, cik grūti!	131
– Rublis zvana?	167
– Ceļa rādītājs	33
– Piepūle, kā pretstats pārdabiskajam	129
– Datoru nosaukumi	162
– Skramba	14
– Starptautiskā organiskā apmācība montāžas darbos	120
– 3 mēneši mājās	92
– Vietu ierādītājs.....	171
– Neaizmirstamā diena	140
– Klabēšana	73
– Pārdabiski	125
– Vibrācija	65
– Kas ir realitāte?	117
– Pienācis izšķirošais brīdis	112
– Apziņas asināšana	185
– Prēmēšana	44
– Atkarība	147
– Esmu elektriķis	26
– Pārsteigums.....	192
– Milzīgs spēka lauks	109
– Kungs... es paļaujos uz Tevi!	159
– Svētki darba vietā	134

Pamodināti...armijā

– Jauniesauktais Saseks	50
– Bez Vārda zobena	52
– Pasargājamais	53
– Diskusijām gals	55

– Vai skatītājs?	57
------------------------	----

Pamošanās... bērnu sapulcē

– Pamošanās vai tikai sajūsma?	78
– Vai labajā laikā tu esi gatavs?	175
– Bērnu sapulces?!	41
– Iejūgto zirgu armija	79
– Pirmā bērnu sapulce ar 24 bērniem	42
– Miers ar 50 bērniem	43
– Iemācīt kaut ko vismazākajiem	44
– Rīsu salāti ar zirņiem	149
– Dot redzējumu visiem līdz pēdējam	116
– Pirms nodziedās gailis	124
– Gatavība un uzticība	63
– Paradīze Hofštatē	175
– Viena tiks paņemta, otra atstāta!	61
– Uguns un liesma	156
– Vai īpašs gadījums?	118
– Rēķins	96

Pamodināti... ikvienā dzīves jomā

– 12-gadīgais Jēzus templī	88
– Studijas skaņu ieraksts	195
– Mans plīša lācītis	105
– Nekārtība	87
– Nomods	40
– Audzināšanas atslēga	126
– Pie avota	178
– Patiesība atbrīvo	27
– Audēji	130
– Sists krustā kopā ar Jēzu	132
– „Citādi” – „pieticīgi” – „tīri”	67
– Peļķes	60
– Optimizācija	191
– Gaidīšana	173
– Eksperiments	90

Pamodināti... manā domāšanā

– Diezgan sapuvis	186
– Nepilnvērtības komplekss	151
– Mājās viena	94
– Uzvara pār prātu	165

Pamodināti... kopējā apziņā

– Eksāmens	58
– Jo, kur ir tava manta	98
– „Vainags”	113
– Dieva valstība vispirms!	177
– Orientēts uz kopējo	189
– Draudzība kā pretsvars kalpošanai	182
– Garīgā godkārtība	183
– „Es” beigās	70
– „No GPS!”	29
– 24 stundu staigāšana garā	24

Pamodināti...miesas izdziedināšanai

– Sakne	105
– Neiet uz skolu, vai tomēr labāk iet?.....	168
– Slimība – mans dziedinājums!	166
– Redzēt dziedināšanu	142

Pamodināti... izvēloties dzīves līdzgaitnieku

– Vai pirmā mīlestība?!	189
– Vai pievilcīgums misijā?!	38
– Spogulis tiem, kas ir iemīlējušies	122
– Skolniece X	164
– Mani 7 punkti	136
– Bildinājums	158

Pamodināti... bultu notēmēšanā manai dzīvei

– Bultu notēmēšana	174
– Otrā izvēle	169
– Mana nākotne?	180
– Pareizajā vietā	153
– Aviācijas mehāniķis? – Nē, paldies!	181

Pamodināti... apmelojumos

– Visaugstākajā pakāpē „neaktuāli”	114
– Avīžu slejās savāktie meli	115

Pamodināti...visā manā dzīvē!

– Grāmata	200
Pielikums	203

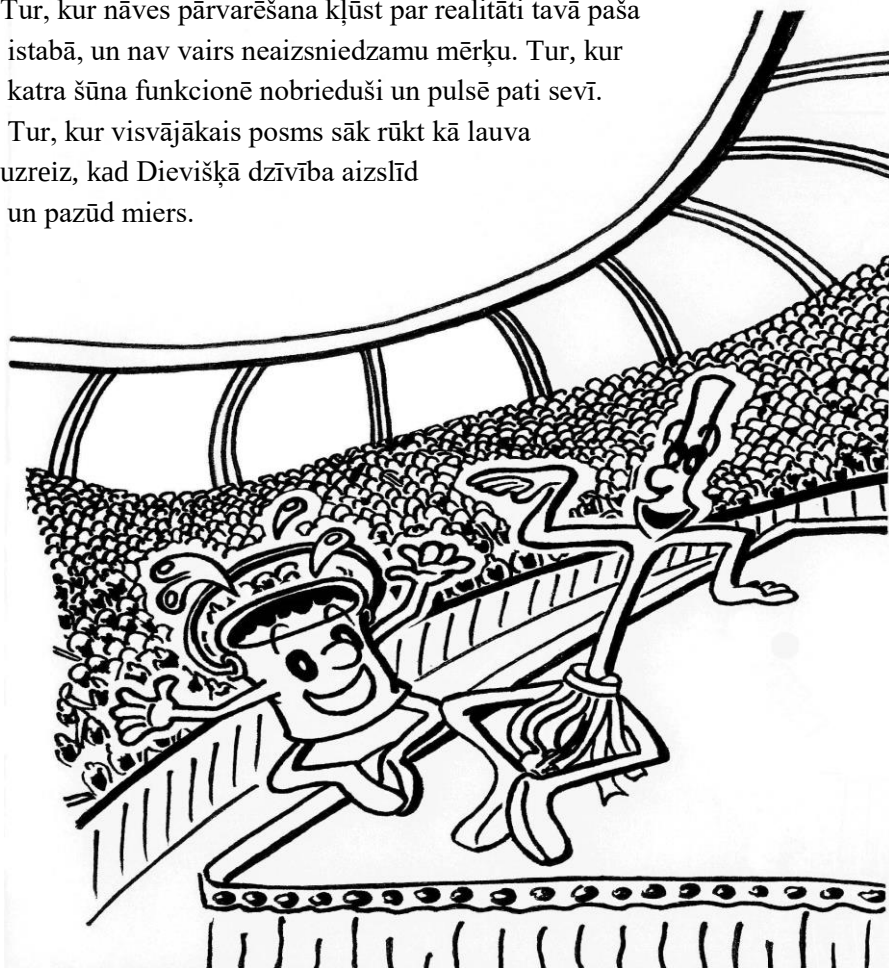
Ievads

Kad miljoni saplūst sapulcēs un ar paceltām rokām slavina Dievu ar eņģeļu mēlēm, kad visstiprākie Dieva vīri rūc kā lauvas, darot aklos redzīgus, klibos staigājošus, bet mirušos dzīvus... Kad tūkstoši klausītāju krīt ceļos tikai no vareno sprediķotāju elpas... Kad viņi dejo un viņu slavināšanas dziesmas paceļas debesīs... Kad tūkstošiem nav spēka apturēt sajūsmas asaras par savu dziedināšanu...

...un pat tad pret visu šo varenību es nemainītu pamodinājumu pamatos. Ar to es saprotu pamodinātību mājās, savās personīgajās četrās sienās! Tur, kur rokas paceļas augšā, redzot netīro trauku un veļas kalnus; tur, kur sirdis vai dzied aiz prieka, redzot kārtību tualetē un drēbju skapī, paliekot uzticīgas vismazākajā!

...kur Dievkalpošana sākas zem segas vai uz spilvena. Tur, kur miesa un grēks tiek pārvarēti kolektīvi pēc tam, kad katrs atsevišķi ir sācis pats ar sevi. Tur, kur vairs nav strīdu, skaudības un dusmu. Tur, kur līst asaras, kad ar citu kaut kas nav kārtībā. Tur, kur mēs sagrīļojamies, noreibuši no Gara tādēļ, ka esam varējuši ievest savu tuvāko vēl dziļāk pie Kristus. Tur, kur Svētais Gars ar savu elpu jau agri no rīta izslauka mūs ārā no gultas un mēs krītam zemē, kamēr viss visapkārt vēl gul. Tur, kur pienākumu neievērošana, egoistisks individuālisms un nekārtība vairs nepieder šai pasaulei.

Tur, kur nāves pārvarēšana kļūst par realitāti tavā pašā
istabā, un nav vairs neaizsniedzamu mērķu. Tur, kur
katra šūna funkcionē nobrieduši un pulsē pati sevī.
Tur, kur visvājākais posms sāk rūkt kā lauva
uzreiz, kad Dievišķā dzīvība aizslīd
un pazūd miers.

Tā ir pamošanās pamatos!

Lāze

Par grāmatu

Lai šo grāmatu padarītu pēc iespējas daudzšķautnaināku un daudzveidīgāku, mēs neesam izvēlējušies hronoloģiski sakārtotu secību pēc dienasgrāmatu uzrakstīšanas datumiem, pēc bērnu vecumiem vai satura, bet visas liecības un šīs grāmatas saturs ir sakārtoti pa tēmām, lai katrs ātri varētu atrast kaut ko sev jebkurā situācijā, kurā viņš atrastos. Šajās lappusēs ir uzņemta tikai neliela daļa no neskaitāmajām Dieva darbībām, kuras ir notikušas ar mums, mūsos un caur mums no 2000.-2008. gadam! Bet tagad mēs vēlamies bagātu svētību un iekšēju derīgumu jums, lasot šo raibo mozaīku no dienasgrāmatu ierakstiem, liecībām un piedzīvotā.

Saseku ģimenes bērni

Tulkotāju piezīme

Darbs ar grāmatu un brošūru tulkošanu uz latviešu valodu turpinās. Ar Kunga palīdzību esošajiem tulkojumiem pievienojas jauni. Lai uzzinātu, kādas publikācijas ir dabūjamas latviešu, krievu vai citās valodās, rakstiet vēstuli vai faksu uz „Gemeinde Lehrdienst” adresi. Mēs vēlētos vērst jūsu uzmanību uz to, ka dotā grāmata ir tulkojums no krievu valodas. Mūsu mērķis ir ar rūpīgas kontroles palīdzību precīzi nodot tekstu jums. Ja jums atsevišķas vietas tomēr liktos ne-
loģiskas kristīgajā vai lingvistiskajā nozīmē, tad, lūdzam, uzrakstiet uz „Gemeinde Lehrdienst” , lai varētu noteikt, vai jūs esat pareizi sapratis teiktā patieso jēgu.

2014. gada februāris

Gemeinde lehrdienst
(Baznīcas mācību kalpošana)

Rokas augšā virtuves sakopšanā

Jošua (14 g.)

Mēs, pieci jaunākie ģimenē, nesen nolēmām ar mammu organizēt komandu, kurā visi būs tādi, kā Jāzeps no Bībeles. Viņš, būdams nobriedis, deva savu ieguldījumu Dieva lietā tieši pamatos, nemeklējot iemeslus un neuzstādot prasības.

Mēs nospraudām sev mērķi uzturēt kopējo tā vietā, lai skrietu pakalī savam personīgajam. Turpmāk par mūsu treniņu lauku kļuva virtuves sakārtošana pēc vakariņām, kuru mums katru reizi vajadzēja iztīrīt līdz spodrībai. Bieži bija vajadzīgs pielikt daudz spēka, lai kaut savāktu visus uz šo darbiņu. Un arī virtuves sakārtošanas laikā mūsu starpā bieži dzirksteļoja pavisības dēļ, un tā sekas bija lēna virzība uz priekšu. Reiz, kad vajadzēja sakārtot virtuvi un mēs, kā likās, bijām atkal nolemti bez-redzējuma strīdos pagarināt savu darba laiku, es savā bezpalīdzībā nejausi atklāju problēmas risinājumu tajā, ka vienkārši skaļi teicu: „Tagad visi nostāijieties taisni un par zīmi tam, ka esat gatavi ķerties klāt, paceliet rokas augšā!” Tikai pēc tam, kad visi to bija izdarījuši un kļuva kluss, es paziņoju mērķi (tas ir - cik mums būs vajadzīgs laika, lai tiktu galā ar šo darbu) un jautāju, vai visi ir tam gatavi. Un tad: „Uz startu, uzmanību, marš!” Jau pirmajā reizē mēs bijām daudz saliedētāki un mūsu redzējums bija daudz skaidrāks. Virtuves sakārtošanai nebija vajadzīgas pat trīsdesmit minūtes. Ar katru reizi darbiņš izdevās arvien ātrāk un mūsu acu priekšā bija mērķis, mēs bijām daudz godprātīgāki un virtuve no netīrumu „kalna” pārvērtās par mazu „putekļu kaudzīti”, kam vajadzēja tikai stipri „uzpūst”, un viss jau spīdēja. Četratā mūsu vislabākais laiks bija četras minūtes! Un viss visapkārt pēkšņi sāka mums sniegt milzīgu apmierinājumu, un mēs atkal sēdējām vienā laivā.

„Sausā doka”¹ laikā mēs katru reizi visa ģimene kārtojām virtuvi. Mēs, jaunākie, gribējām pielietot savu darbošanās veidu visā ģimenē, un, dabiski, visi bija ar mieru. Protams, pēc pusdienām virtuvē ar daudzajiem katliem un šķīvjjiem ir vairāk darba, un īpaši, ja vēl virtuvē

¹ tā mēs saucam ģimenes atvaļinājumu; - pusi no tā mēs izmantojam ikdienas grūtību pārvarēšanai, lai ģimenes kuģi atkal padarītu derīgu „peldēšanai”, tas ir - ikdienai

atrodas trīs reizes vairāk cilvēku. Novākt, salikt trauku mazgājamajā mašīnā, novākt atlikumus, notīrīt plauktus, galdu, mazgāt, novākt traukus, noslaucīt; pēc mērķa uzstādīšanas un saliedētas darbošanās mēs to visu paveicām divās minūtēs un divdesmit sekundēs. Tie bija pavisam jauni mērogi! Neviena vairs negrib atgriezties pie bezredzējuma pusstundu ilgās virtuves nokopšanas. To es varu ieteikt arī jums, jo precīzs skatījums un vienotībā saliedētā „rokas augšā” komanda aizrauj ikvienu un neiespējamais kļūst iespējams! Novēlu jums izdošanos!

Jaņa

Atmosfēra istabā

Loīze (15 g.)

Tas bija pēc vakariņām. Sulamīte, Noemi un es izmantojām gulēšanas laiku, lai izdarītu mājas darbus, dažas uzkrājušās lietas un ieviestu kārtību. Vajadzēja savākt arī tīro veļu. Mēs priecīgas ķērāmies pie darba un stāstījām cita citai, ko mēs dienas gaitās bijām piedzīvojušas ar Dievu. Smējāmies par neveiklām situācijām un arī uzmundrinājām cita citu, ja kaut kas bija noticis ne tik labi kā vajadzētu. Bet mūsu nepiespiesti priecīgā saruna pēkšņi īsi aprāvās. Tajā laikā, kad mēs locījām tīro veļu, man acīs iekrita nekārtība divos apakšējos mūsu kopējā skapja plauktos. Un šie plaukti pieder manām divām jaunākajām māsām. Tai pašā laikā, es pamanīju kaktā nomestās Noemi zeķes. Nu es izteicu savu nepatiku par nekārtību skapī un par zeķēm kaktā, un par nekārtību uz rakstāmgalda un vispār par nekārtību istabā. Rezultātā bija mazliet saasināta vārdu apmaiņa un apvainojums tajā, ka tādas sporta zeķes taču valkājot tikai es. Mēs bijām noskaitušās un nu strādājām katra par sevi. Skapi sakārtojām, izsūcām ar putekļu sūcēju grīdu, sakārtojām rakstāmgaldus un lēnām pieņāca laiks iet gulēt. Katra no mums ietinās savā segā un izslēdzām gaismu. Par kopīgu lūgšanu nevarēja ne domāt. Es sēdēju gultā un skatījos tumsā. Kā es rīt no rīta varēšu ieiet svētīgā divvientulībā ar Dievu? Es smagi nopūtos.

Pēc tam es izkāpu no gultas un jautāju savām māsām: „Kā jums šķiet, kāda mūsu istabā ir atmosfēra?” „Protams, nekāda spīdoša,” teica Noemi. Man maksāja visu, no visas sirds atvainoties savām māsām par savu nepareizo pozīciju un par maniēm rājiem. Un tūlīt arī viņas sāka atvainoties. Noemi piezīmēja, ka nav pavisam pār-

liecināta, bet, iespējams, arī viņa ir nēsājusi šīs sporta zeķes. Nu mēs atkal varējām visas kopā smieties. Beidzot mēs šo dienu nobeidzām mierā un ar ilgu kopēju lūgšanu. Un mans personīgais laiks no rīta vientulībā ar Dievu, atbilstoši, bija brīnišķīgs.

Es gribu jūs iedvesmot, vērst uzmanību uz atmosfēru jūsu istabā. Un nekad neaizejiet gulēt bez miera vai ar neatrisinātām situācijām. Tieši šeit, kopējā istabā, notiek mūsu galvenā trenēšanās. Lai gan te mums būs arī dārgi jāmaksā, taču, ja to izdara, tad mēs iegūstam vislielāko svētību.

Es ievēroju, ka ikvienā situācijā ir kaut kas, par ko es varu atvainoties, neatkarīgi no tā, cik liela tajā ir mana vainas daļa. Un tas vienmēr atbrīvo un tad arī citiem vairs nebūs tik grūti atvainoties par savu vainas daļu. Te es redzu arī, cik vērtīga ir kopdzīve vienā istabā. Un tā ir daudz lielāka par kaut kādām attiecībām un par draudzību ar cilvēkiem, kurus var mīlēt „no attāluma”.

Laīze

Skramba

Dāvids (19 g.)

Liels, jauns, 18-sprīžu disks no Audi A8 guļ manā priekšā iztīts uz darbagalda. Man tam ir jāuzliek jauna gumija un ritenis ir jānovieto uz glabāšanu. Uzreiz tas neizdodas, un es mēģinu vēlreiz. Kad gumiņa beidzot ir uzlikta un ritenis ir nobalansēts, es nesu to uz glabāšanu. Es jau biju aizgājis līdz noliktavai, bet kas tad tas???

Vai tiešām mums būtu pārdots saskrāpēts disks? Vai to izdarījis kāds..., ak šausmas, tas, laikam, ir mans darbs... Es sevi mierinu, ka tas nemaz nav šausmīgi, un pavasarī klients tik un tā neko nepamanīs. Bet, ja viņš paskatīsies uzmanīgi? Nē, nē, viss ir kārtībā, la-la-la... Mani vajā domas. Es gribu aizmirst šo skrambu. Iekšēji es argumentēju: tā vai citādi, tāda maza skrambiņa – sākums tam bagātajam cilvēkam, agri vai vēl disks tā vai tā noskrāpēsies. Bet manu sirdi nevar nomierināt nekas. Ak, labāk es nebūtu ievērojis to muļķīgo ieskrambājumu. Bet nenomierina nekādi argumenti. Es mokes līdz tam laikam, kamēr atkal stāvu noliktavā, paņemu riteni un ar nolaidu galvu eju pie šefa. „Nu, ies cauri, tas nemaz nav briesmīgi”.

Mazo skrambiņu šefs uztver apbrīnojami mierīgi, bet man šai brīdī nokrīt mana nasta, un atkal ir atjaunots sakars ar Dievu.

Vai tev ir pazīstami gadījumi, kuriem tu nevari paiet garām, kas atkal un atkal no jauna paceļas tevī, un tu pastāvīgi sevi mierini un apslāpē tos? Es atkal ievēroju, cik stipri šādas lietas paralizē sakaru ar Dievu un nozog mums visus spēkus, kas vajadzīgi mērķa sasniegšanai.

Pateicoties vienkāršajam „iziet gaismā”, visi jautājumi un apvainojumi beidzās, un es atkal virzos uz priekšu, kā vēl nekad!!!

Dāvids

Apstāties

Simons (20 g.)

Mans brālis Dāvids un es jau gandrīz divdesmit gadus dzīvojam vienā istabā. Tieši pēdējās nedēļās man atkal no jauna atklājās šīs kopdzīves vērtība.

Es sēdēju mūsu istabā pie rakstāmgalda un biju dedzīgā lūgšanā: „Kungs, es gribētu daudz ātrāk progresēt savā garīgajā izaugsmē. Ļauj man pacelties jaunā līmenī, ļauj man būt patiesi derīgam Tavai valstībai.” Pēkšņi es sajutu, it kā Dieva roka man skaidri norādītu uz Dāvidu. „Tava lūgšana ir uzklausīta; lūk, te ir tavs treniņu lauks!” Es noriju siekalas: „Nu, Kungs, es biju domājis būt vairāk noderīgs Tavai Valstībai...”

Bet pēkšņi man kļuva skaidrs. Šī istaba JAU IR DIEVA VALSTĪBA. Un Kungs man skaidri parādīja - ja es gribu sasniegt augstāku līmeni, tad es to sasniegšu tikai kopā ar Dāvidu.

Tad nu mēs atkal sev nostiprinājām kopīgu mērķi: Dieva valdīšana īstenosies mūsu istabā! Kā tas notiks? Kā mazajās, tā arī lielajās lietās pamatā ir jābūt vienam un tam pašam principam - atjaunot Dieva valstību istabā, pirmkārt, nozīmē „mācēt apstāties”. Cik viegli mēs atkal pārkāpjam pāri daudzām lietām! Bieži mēs atrodamies darba un ikdienas lietu rūpēs un nepamanām, ka ir pazudis Dieva miers.

Apstājies tieši tagad, pieej savam istabas kaimiņam un saki viņam: „Paklausies, miers ir pazudis! Vai tu to ievēroji? Ko lai mēs darām?” Vēl tev nav jāzina atbilde, bet šajā brīdī Gars atkal atnāk un parāda iz-eju.

Tur, kur valda Kristus Miers, tur ir Miera Valstība un Karaliskā Kundzība. Un, jo biežāk mēs ļausim, kā ir aprakstīts, valdīt mieram, jo vairāk Dieva valstība izpletīsies mūsu vidū.

Simons

Slēpošanas nometne

Eliass (14 g.)

Mēs tieši sēdējām pie pusdienu galda, kad mamma mums nolasīja Valcenhauzenas skolas direkcijas vēstuli. Vēstules būtība bija tajā, ka mums, Saseku bērniem, tika aizliegts skolas pagalmā izplatīt garīgu lasāmvielu. Mums tika aizliegts publiski runāt un tas tika aizliegts sabiedriskās skolās valstī, kur kristīgā reliģija ir atzīta par valsts reliģiju! Pirmais, ko es padomāju, bija slēpošanas nometne. Katru gadu mūsu skola organizē šādu nometni, kura ir obligāta visiem. Mums šī nometne vienmēr bija kā eksāmens. Veselu nedēļu ir jāatrodas starp cilvēkiem, kuri nebīstas Dieva, ir jābūt tālu no jebkāda vecāku, brāļu un māsu atbalsta. Te tiešām bija svarīgi, lai mūsu dzīvojamais nams nebūtu celts uz smiltīm, un lai tas nesagāztos jau pirmajā vējā, vai arī tā ir uzcelta uz akmens un spēs izturēt pat vētru. 2005. gadā, sestajā klasē, es braucu uz nometni ar trauksmainām cerībām. Es izteicu vēlmi nodziedāt visai nometnei dziesmu. Toreiz tas izdevās labi un pēc uzstāšanās es uz galda uzliku dažus diskus kā mazu dāvanīņu. Diski tika izķerti un es ļoti priecājos. Bet pēc tam lielākā daļa bērnu salauza savus diskus, bet skolotāja, sakaitināta, lika novākt man savus mēslus.

2006. gada 19. februārī man atkal bija jābrauc uz nometni un es atkal biju saspringtās gaidās. Es lūdzu Dievu, lai šis laiks paietu neparasti, lai Kungs dotu man tādu uzvaru, kā vēl nevienā nometnē. Es nokļuvu istabā ar sešiem cilvēkiem. Pirmajā dienā viss bija mierīgi līdz brīdim, kamēr viens zēns no kaimiņu istabas man pabāza zem deguna pornogrāfisku žurnālu. Es to uzreiz saplēsu. Sākumā istabā bija diezgan klusi. Pēc tam troksnis sāka pieaugt tā, ka man likās - mani žņaudz. Istabā bija briesmīga klaigāšana. Tad es izteicu savas domas un izgāju ārā.

No šī brīža es vairs nekur nebiju drošībā. Šis notikums kā uguns izplatījās starp zēniem. Man aizliedza iet istabās, jo visi baidījās pazaudēt arī savus žurnālus. Bet savā istabā, jau no pirmās dienas, es runāju labas runas. Kad es cēlos agrāk, lai pabūtu vienatnē ar Dievu klusumā, visi jautāja, ko es tur darot. Es paskaidroju, ko nozīmē laiks kopā ar Dievu. Kad kāds nolanājās, es tikai izteicu piezīmi, un kopš tā brīža viņi noteica aizliegumu uz lamāšanos, un paši pēc savas iniciatīvas nāca man atvainoties, ja tomēr netīšām izspruka kāds slikts vārds.

Viens zēns gribēja aiziet no mūsu istabas. Viņš mani nosauca par sekantu un baidījās, ka es viņu padarīšu ticīgu. Tajā pat laikā cits zēns tika mocīts par to, ka viņš aizstāvēja mani. Viņam saplēsa termosu un vēl dažas lietas. Tā viens zēns aizgāja no mums, bet tas, kuru manis dēļ mocīja, atnāca pie mums.

Trešā un ceturtā diena bija visvētrainākās. Sākumā daži zēni ienāca istabā un mocīja mūs. Viņi dauzīja durvis un skrēja prom tā, ka patstāvīgi bija dauzoņa pie durvīm un tas vēl nebija viss. Ar laiku viņi sāka ienākt istabā un kliegt uz mani. Viss izskatījās tā, it kā es traucētu visai pasaulei. Viņi patiešām gribēja mani pievērst saviem porno žurnāliem. Viņi it kā gribētu man aizliegt daudzīties pie viņu durvīm un teikt: „Nožēlo grēkus, bezdievi!” Sākumā dažas balsis pie durvīm dziedāja: „Porno – tas ir kolosāli, porno – tas ir kolosāli!” Bet drīz jau 20 zenķu skaļi dziedāja pie mūsu durvīm: „Porno – tas ir kolosāli, porno – tas ir kolosāli!” Tā bija šausmīga kļūgāšana. Beidzot es neizturēju, es nevarēju vairāk klausīties uz šo bļautīšanos un jautāju viņiem, ko viņi grib panākt ar savu kora dziedāšanu un bļautīšanos. Šajā brīdī pienāca zēns ar lielu plakātu. Es uzreiz viņu saplēsu un izšāvu: „Jūs visus ir noķērusi šī pornogrāfija, jums viņa ir vajadzīga! Bet reiz jūs neapstāsieties vairs pie šiem žurnāliem vien! Skatieties tikai uz tiem, kamēr tie jūs neaprij! Tādēļ jau es arī tuos no viņiem pa gabalu.”

Kādu laiku bija klusums, bet pēc tam, lai netiktu sakauti, viņi atkal atsāka. Es iekritu savā gultā un nezināju, varbūt es jau esmu ellē? Starp citu, varbūt viņi man varētu aizliegt dziedāt „Jēzus ir Kungs!”? Apmēram pēc desmit minūtēm bars izklīda. Pēc tam viņi atkal pa vienam bāza galvas mūsu istabā un kļiedza uz mani. Viens nekaitīgs zēniņš nolasīja

man sprediķi: „Kaut kad tik un tā vajadzēs nodarboties ar šo jautājumu. Kādēļ tu neļauj mums papriecāties?”

Pēdējās divas dienas mani terorizēja tādā pašā garā. Mani sita, kutināja, jo gribēja redzēt manu burtņīcu, kurā es rakstu savā klusajā laikā ar Dievu, lai, protams, pasmietos. Visur mani netaisni apvainoja un sodīja. Man pat kopā ar citiem neļāva izmantot slēpju liftu. Gandrīz katrs zēns, kam es skrēju garām, kaut ko komentēja mani. Ceturtdien man tas viss kļuva nepanesami. Es aizgāju pie mūsu vadītāja un izstāstīju visu. Un viņš teica: ”Jā, tas ir slikti, ko viņi tev izdarīja. Viņiem ir tavā priekšā jāatvainojas. Bet arī no tavas puses nav labi, ka tu tā vienkārši saplēsi svešu mantu. Ja visi tā darītu, mums jau vairs nekā nebūtu. Tu to vari izlabot, ejot pie viņiem un atvainojoties par to, ka saplēsi viņu pornožurnālu pat tad, ja tev arī nevajadzētu par to atvainoties.” Tad skolotājs apstaigāja visas istabas un teica zēniem, lai viņi nāk un atvainojas man. Kā viens no maniem klasesbiedriem teica – skolotājs viņiem esot teicis: „Katram ir sava reliģija!” (It kā tam būtu kāds sakars ar reliģiju...). Tad viņi nāca pie manis, lai atvainotos. Atvainotos - tas būtu pārāk skaisti teikts, drīzāk tas izklausījās kā „sorry”. Bet, tā kā es par 100% nenožēloju to, ka saplēsu to pornožurnālu, tad es arī neatvainojos viņiem. Sākumā man izskatījās, ka es esmu viņiem vareni zaudējis. Bet, atbraucis mājās, es ieraudzīju, ka tā bija daudz lielāka uzvara nekā visās iepriekšējās nometnēs. Es biju šo uzvaru iztēlojies citādi. Drīzāk es biju domājis, ka turēšu runu visas nometnes priekšā, nevis plēsīšu gabaliņos pornožurnālu. Bet tas bija visiedarbīgākais ceļš, lai vēlreiz skaidri brīdinātu zēnus par šo, bojāeju nesošo, ceļu un tā bīstamību.

Eliass

Bumba un pienākums

Jošua (13 g.)

Es labprāt gribu jums izstāstīt par atdošanos Dievam. Jau diezgan bieži es esmu ko līdzīgu piedzīvojis. Reiz mamma man uzdeva kaut ko izdarīt. Man bija jāatnes no pagriba sīpoli. Devos ceļā. Bet pavisam nejauši koridorā atradās bumba. Es izspēru to pa durvīm ārā un paņēmu līdz. Bumba noripoja pa trepēm lejā un aizripoja sānis, bet es atkal to atgriezu un paspēru tālāk. Beigās es jau biju lejā pagrabā. Es paņēmu sīpolus rokā. Bet tagad es vairs nevarēju paņemt līdz bumbu! Es

sāku viņu spert uz augšu, bet viņa patstāvīgi atkal ripoja atpakaļ lejā. Pēc kāda laiciņa es biju gan augšā, bet, diemžēl, jau par vēlu. Šo uzdevumu man vajadzēja izdarīt daudz ātrāk, jo pusdienas jau bija gatas.

Tā notiek vienmēr, kad mēs ņemam līdzi kaut ko no sevis paša – savējo, kas mums dod prieku, taču maksā mums ceļā pazaudētu laiku. Tieši tā ir ar Debesu valstību. Mēs nevaram virzīties uz priekšu un augt, ja velkam sev līdzi kaut ko „personīgu”, no kā negribam atteikties.

Tikai tad mēs varam izpildīt savu pienākumu jeb uzdevumu, ja mēs nododamies tā izpildei pilnībā un pavisam, neņemdami līdzi neko personīgu, kad mūsu sirds atrodas pie Jēzus. Ja mēs vēlamies tikai Viņu kā Personu, tad mēs esam upuris, kas ir atlaidis visu savējo. Tad mēs jūtam, kā Viņa dzīve ienāk katrā mūsu dzīves stūrītī, jo Jēzus ir mums tuvs. Bet pēc tam, protams, būs laiks arī bumbai...

Joāna

Izspiest trūkumus

Anna - Sofija (11 g.)

Gribu jums izstāstīt par kādu notikumu, kurš notika mūsu skolā.

Bija tā, ka manā klasē pastāvīgi runāja sliktus vārdus. Es arī ievēroju, ka daži bieži saka: "Ak, Dievs!" vai „Dievs.” Tad es nolēmu parādīt viņiem nelielu teātri, lai liekvārdību un Dieva vārda ļaunu piesaukšanu pilnīgi izspiestu no mūsu klases. Mana draudzene gribēja man palīdzēt šajā lietā. Un tā, šajā ainā meitene (Gabija), atnākot mājās, ļoti bieži saka: "Ak, Dievs, ak, Dievs!" Mamma grib viņai iemācīt šo vārdu tik bieži nelietot. Mamma sāk gan mazgājot traukus, gan taisot pusdienas, gan kārtojot istabas, atkārtot: "Ak, Gabij, ak, Gabij!" Un viņa to atkārtot tik bieži, ka meitene beigās izmisumā saka mammai: "Es vairāk vispār tev neatbildēšu, ja tu vēlreiz nosauksi manu vārdu šādā veidā!" Tad mamma viņai atbild: "Bet tieši tā dara arī Dievs, ja tu visu laiku ļaunprātīgi piesauc Viņa vārdu! Kad tu reiz tiešām gribēsi runāt ar Viņu un lūgšanā piesaukt Viņa vārdu, tad arī Viņš tev vairs neatbildēs!"

Mana draudzene un es nospēlējam šo ainiņu klases priekšā un tā aizskāra visus. Pēc tam, ja kāds arī izteica šos vārdus, tad tūlīt atvainojās.

Bet diemžēl, tas turpinājās īsu brīdi. Par liekvārdības un lamāšanās problēmu es runāju klases padomē. Tad mēs visi kopā sākām meklēt izeju, kā atbrīvoties no šī netikuma. Mūsu skolotāja ieteica sastādīt skolnieku sarakstu un dot punktu tam, kurš nerunās sliktus vārdus. Bet tam, kurš runās, atņemt punktu. Beigās visi, kas nebūs runājuši sliktos vārdus, dabūs īpašu apbalvojumu. Bērni teica: „Annai Sofijai nav jāpiedalās šajā pasākumā, jo viņa tāpat nekad neko sliktu nerunā!” Un tad viņi lūdza: ”Vai tu mums pateiksi, kuri ir tie sliktie vārdi, kurus nerunāt?”

Es biju ļoti priecīga! Trīs nedēļas līdz brīvlaikam mēs to darījām un beigās tikai trīs no visas klases nedabūja apbalvojumu.

Pēc brīvlaika skolotāja jautāja, vai mēs turpināsim šo sarakstu un kurš grib piedalīties? Lielākā daļa to gribēja un tā mēs arī darījām. Es domāju, ka ir ļoti labi, ja skolā ir iespējams atklāt mūsu trūkumus un izstrādāt sistēmu, lai tos izskaustu. Vēlu jums prieku!

Anna - Sofija

Viszemākajā punktā

Sulamīte (16 g.)

Tas bija vakarā, kad mēs ar Loīzi runājām par iespaidiem pagājušajā darba dienā. Mēs ievērojam, ka šajā dienā viss bija gājis ne tik labi, kā parasti. Šajā dienā bija kaut kas noticis. Mēs neatradām plūsmu un mums nebija tādas kopības kā vienmēr. Mēs apstājāmies, lai apskatītos, kur ir šīs parādības iemesls. Mēs apskatījām vairākas sīkas situācijas, kurās mēs nebijām bijušas pilnīgi vienprātīgas, bet tomēr neko nevarējām atrast. To atbildi, kas atkal būtu mūs pacēlusi, mēs neatradām. Mēs vēlreiz caurskatījām visas situācijas, bet mezglu atraisīt neizdevās. Kad nonācām pie punkta, kurā vairs nekas negāja uz priekšu un, nezinot no tā izeju, es izgāju no istabas. Kad es atgriezos atpakaļ, pazuda Loīze. Es pusbalsī pajautāju: Kur tu esi?” Pēc dažām minūtēm zem gultas es ieraudzīju kāju. Viņa bija paslēpusies zem gultas aiz čemodāniem. Mēs abas bijām tā iztukšotas, ka gribējās uz visiem laikiem aizmirst šo nodarbību. Mazliet neapmierinātā tonī es palūdzu viņai izlīst no pagultes. Viņa kaut ko noburkšķēja. Es pārjautāju trīs reizes, bet joprojām nevarēju saprast viņas atbildi.

Un tieši šajā, viszemākajā punktā, kad vairs nebija nekādu domu par šīs parādības iemesliem, manī, it kā no tālienes, kaut kas pacēlās. Es atcerējos jau aizmirstu situāciju. Tas bija pirms divām dienām, kad es nebiju kaut ko labi sapratusi. Un tā vietā, lai to viņai atklāti pateiktu, es to visu noriju. Es to tagad izstāstīju Loīzei, un viņa lēnām līda ārā no aizņemodānijas. Mūsos parādījās neliela dzirkstelīte! Mēs runājām par šo situāciju un ievērojām, ka te arī bija tas patiesais iemesls. Kad mēs bijām par to parunājušas, neskaidrība un apjukums vienkārši pazuda. Atvērās debesis, un mēs skaidri ieraudzījām kopsakarības. Mēs ievērojām, ka tieši no tā brīža, kad manī notika darbība, bet es par to noklusēju, starp mums kaut kas iekļīlējās. Kopš tā brīža starp mums vairs nebija vienprātības. Es garā distancējos no Loīzes un arī darbā es vairs nevarēju, kā parasti, ar Loīzi būt pilnīgi vienprātīga („sist vienā punktā”). Mēs vairs nebijām optimālais papildinājums viena otram, bet drīzāk traucēkļi. Un pēkšņi mēs visu ieraudzījām

Man kļuva skaidrs, ka Kungs grib tikai vienu - lai mēs būtu paklausīgas Viņa darbībām un visā tīrībā liecinātu par tām jebkurā dienas vai nakts laikā, neargumentējot un pat nenosaucot šīs darbības iemeslus. Tajā ir liels potenciāls. Jo tādā veidā, soli pa solim ienaidnieks tiek izdzīts no šīs Radības, tas ir - caur mūsu tīro liecību un apstāšanos, ja kaut kas nav pareizi. Jo Kungs ik reizi grib ievest mūs lielākos dziļumos. Viņš ved mūs caur situācijām, kādas mums pašiem nekad nebūtu ienākušas prātā. Tādā mērā, cik mēs šais punktā atļaujam sevi ievest lielākos dziļumos, bet nevis vienkārši tikai iegūt lētu atbildi, tādā pašā mērā viss atkal iet uz augšu. Un katru reizi rezultāts ir bijis - vairāk miera, vairāk dzīvības, vairāk kopības.

Beidzot mēs spējām atkal apskauties un pateikties Kungam par to, ka Viņš mūs ir iavedis dziļumos. Tā Viņš mūs ir pacēlis augstākā pakāpē. Pēc tam mēs, sajuzdamas trauksmi, jautājām pašas sev: „Kas būtu tad, ja mēs laikus nebūtu apstājušās?”

Sulamite

Stāsts par Jonu, izdzīvots ikdienā: un bija mātes vārds uz Loīzi, Ivo meitu: „Piecelies, ej uz veļas mazgātavu, uz lielo telpu un izkar veļu! Jo daudz tās ir sakrājis manā priekšā!”

Bet Loīze piecēlās, lai aizskrietu uz istabu, prom no mātes sejas. Un viņa piegāja pie rakstāmgalda un atrada grāmatu, samaksāja par to cenu un sāka lasīt, lai ar to izklaidētos un izvairītos no mātes pavēles.

Te Kungs uzmeta uz dzīvokli lielu nemieru, starp brāļiem un māsām sacēlās lielas nekārtības tā, ka atmosfēra draudēja sagrūt. Ģimenei uzbruka bailes un katrs kļiedza uz Kungu pēc palīdzības. Un viņi izmeta no savas dzīves apzinātos nemiera punktus, lai atvieglotu savu stāvokli. Bet Loīze ielīda savas istabas dziļākajā kaktiņā, apgūlās un cieši aizmīga ar savām domām. Te ienāca Simons un teica viņai: „Kas ar tevi, miega mice? Celies augšā! Piesauc Kunga Vārdu! Varbūt Viņš atcerēsies par mums, lai mēs neietu bojā!” Un viņi teica cits citam: „Iesim, lūgsimies, lai uzzinātu, kura dēļ mums ir uzkritis šis nemiers!” Viņi lūdza Dievu un nemiers uzkrita uz Loīzes.

Tad viņi viņai teica: ”Dalies ar mums, kādas kļūdas dēļ mums tagad ir šāds nemiers? Kāds tev ir uzdevums? No kādas saziņas ar Dievu tu esi atnākusi? Kādā procesā tu atrodi un kāds ir tavas sirds stāvoklis?” Un viņa tiem teica: ”Es esmu loceklis Kristus miesā, un man ir bail no Kunga, debesu Dieva, kurš ir radījis debesis un zemi. ” Tad brāļi un māsas kļuva bēdīgi un teica viņai: „Ko tu esi izdarījusi?” Loīze izstāstīja brāļiem un māsām, ka viņa ir aizmukusi no mammas. Un viņi viņai teica: „Ko lai mēs tagad ar tevi darām, lai šis nemiers atstātos no mums?”, jo nemiers pastāvīgi pieauga. Un viņa teica tiem: „Nemiet mani un aizsūtiet klusumā! Tad nemiers atstāsies no jums, jo es esmu sapratusi, ka šis lielais nemiers jums ir uzkritis manis dēļ.” Brāļi un māsas no visiem spēkiem cīnījās lūgšanā, lai glābtu situāciju un atgrieztu mieru. Bet viņiem tas neizdevās, jo nemiers arvien vairāk nostājās pret viņiem. Tad viņi sauca uz Kungu un runāja: „Ak, Kungs, neļauj, lai dzīvība pār visiem mums ietu uz leju šīs Loīzes dvēseles dēļ. Ja mēs tagad aizsūtīsim viņu klusumā, tad nevaino mūs par to gadījumā, ja mēs tā ar viņu būsim rīkojušies netaisni. Jo Tu, Kungs esi darījis tā, kā Tu esi gribējis.” Un viņi ņēma un aizsūtīja Loīzi klusu-

mā. Tad nemiers zaudēja savu spēku. Lielas bailes Kunga priekšā pārņēma brāļus un māsas, un viņi veltīja Kungam pateicības lūgšanu un turpmāk viņi nolēma vēl precīzāk sekot Gara darbībām.

Un bija tā, ka tad, kad Loīze atnāca no klusuma, viņa taisnā ceļā aizgāja uz veļas istabu, uz lielo telpu...

Loīze

Vārds manā mutē

Jans - Enohs (11 g.)

Psalm 22.5 „Tu esi sagatavojis man mielastu manu ienaidnieku acu priekšā; Tu esi svaidījis ar elļu manu galvu; mans trauks ir pārpildīts.”

Šis pants man no jauna atvērās pēc kāda no tēta sprediķiem. Un tas ir, ka Kungā ikvienai situācijai ir atrisinājums. Man ar paša spēkiem nav jāmēģina izdomāt atrisinājumus. Šajā sprediķī tētis arī teica, ka Vārds jau guļ manā mutē. Tieši ko līdzīgu es nesen pārdzīvoju. Gribu jums to izstāstīt.

Skolā daži skolnieki bija vārdnīcā atraduši vārdu „sekta”. Viens no viņiem pienāca pie manis un teica: ”Paskaties, tas esi tu!” Pēc dažām sekundēm es viņam jautāju: „Vai tev kļūst priecīgāk, kad tu man to saki?” Uz to viņš man nevarēja atbildēt neko.

Citā situācijā cits skolnieks mani nosauca par sektantisko cūku, un es viņam jautāju: „Ko tu jūti un ko tu domā, kad tu tā mani apsaukā?”

Nedaudz vēlāk abi zēni pienāca pie manis un atzinās, ka, to runādami, viņi ir jutušies slikti un to, ka es tomēr neesot sektants. Tā es arī nākamībā vienmēr gribu sagaidīt Vārdu „savā mutē”.

Jans - Enohs

24 stundu staigāšana Garā

Simons (22 g.)

Jau gadiem mani nodarbina īpašs jautājums - kā es varētu sasniegt to, lai beidzot 24 stundas diennaktī es paliktu Garā?

Kad es pāršķirstu savas dienasgrāmatas, tad redzu, ka es bieži esmu piefiksējis šo jautājumu. Un vienmēr, kad esmu domājis, ka esmu atradis atrisinājumu, es esmu veicis īpaši garu ierakstu un trekni pierakstījis –SVARĪGI vai ATSLĒGA.

Bet lielākajā daļā gadījumu, pēc viena vai diviem ierakstiem, jau pēc rokraksta var redzēt, ka lietas tik labi nav gājušas. Pēc tam var lasīt sekojošajiem līdzīgus komentārus: „Vakar vakarā es atkal „izlidoju”...” vai „Ir bijusi vienkārši briesmīga diena...” Līdzīgus komentārus var redzēt bieži.

Taču pēdējos mēnešos es esmu ieguvis dziļāku atklāsmi par sakarībām, par kurām jau gadu desmitiem man māca tētis. Viņš pastāvīgi saka: „Ja tu gribi palikt Garā, tad parūpējies par to, lai arī tava apkārtnē paliktu Garā. Staigāšana Garā nav personīga lieta! Mēs esam organisms! Sāc attīstīt vēlēšanos, lai mēs visi kopā 24 stundas diennaktī varētu palikt Garā. Tikai tādā veidā arī tu pats to sasniegsi! Īsāk sakot, lai tev ir kopīguma apziņa!

Kad es to atklāju, es sāku iesākt savu dienu pavisam citādi. Sākot ar lūgšanas laiku no rīta un dienas pārspriešanu vakarā, mani nodarbināja tādi jautājumi: „Kungs, kāda mums ir tagad kopīgā atmosfēra? Es nespēju to noteikt... Kaut kas manī notiek attiecībā pret šo manu brāli. Kas tas ir?... Ko es varu darīt, lai arī viņš pilnīgi ieietu Garā?... Ko Gars dara starp mums?”

Pēkšņi es ievēroju, ka agrāk es tādus jautājumus neuzdevu. Parasti es biju apmierināts, ja pats kaut kā varēju palikt Garā. nereti man vajadzēja liecināt, ka mana kopējā uztvere vēl ir stipri noslēgta! Bet tas man neatņēma ticību. Gluži otrādi, mana personīgā cīņa un mani procesi uzreiz sāka iziet no kopējā perspektīvas. Es sapratu, jo tīrāk un skaidrāk es dzīvoju, jo mana uztvere kļūst jūtīgāka, un skaidrāka kļūst spēja atšķirt un skaidrāks skats, uzlūkot kopējo. Šajā perspektīvā Kungs man uzreiz dāvāja uzvaru arī visās manās personīgajās cīņās.

Pēkšņi, skatoties apkārt, es varēju pārliecināties, ka dienas un nedēļas bija pilnas ar Garu.

Es esmu pārliecināts, ka Kungs nav ieinteresēts tajā, lai mūs-individuālistus darītu mazliet vairāk svētītus vai apgaismotus vai garīgus, un to tikai tadēļ, lai pēc tam mums būtu mazliet labāks stāvoklis ticībā. Un, iespējams, mēs ar to pat sāktu lepoties. Viņš vēlas visas savas baznīcas pilnīgumu. Un tikko mēs visu savu ticību sāksim vērst uz to, tad, kā starp citu, mēs piedzīvosim arī savu personīgo progresu, kā vienmēr to esam vēlējušies.

Simons

Par talantu

Eliass (15 g.)

18.00 zvana mans modinātājs. Ir „vakara upura” laiks (katru vakaru plkst.18.00 es veicu īsu personīgu lūgšanu). Kā sasists es sēžos pie rakstāmgalda un man atkal ir jāatzīstas: „Kungs, es esmu Tevi pazaudējis. Kur Tu esi?” Šī scēna jau atkārtojas vairākas reizes. Jau vairākus vakarus pēc kārtas es esmu bijis nomākts un man bija jāliecina: „No rīta es pieskāros Tev, bet tagad es esmu Tevi pazaudējis!” Viss kas no rīta manī dzīvoja, tagad bija miris. Tas bija kā tas talants, ko no rīta Dievs man iedeva, teikdams: „Tagad rīkojies!”, bet es viņu ieraku. Pēc šīs atziņas dzīvība manī atkal pacēlās. Es sapratu, ka nepietiek ar vienas vai divu stundu saskaršanos ar Viņu no rīta. Tas ir tikai starta kapitāls. Man ir tiesības visu dienu, visās situācijās, pastāvīgi piedzīvot Viņa Vārdu un godību. Tas ir mērķis - pastāvīgi dziļumā ejošas attiecības ar Viņu, kuras nonāks līdz tam, ka visu dienu virzīs Viņa klātbūtnē.

Šādas dārgas vīzijas spārnots, es iesāku nākamo nedēļu un, patiesi, spēju sajust Viņa klātbūtni katrā, pat visniecīgākajā situācijā un dzīvot dziļākās savstarpējās attiecībās ar Kungu. Pat, ja tās bija pavisam maziņas situācijas, es vairoju savu talantu, kuru biju saņēmis no rīta, tā ka vakarā es varēju teikt: „Tagad man ir vairāk nekā no rīta pēc klusuma laika ar Dievu!” Un es novēlu visiem, lai mūsu kopības laiki ar Dievu nebūtu tikai neauglīgas teorētiskās stundas, bet, lai tie kļūtu par startu dienai, kas ir pilna ar Dieva klātbūtni un attiecībām ar Vi-

ņu. Mēs dzīvojam un rēķināmies ar Viņu ne tikai vienu vai divas stundas dienā, bet ik brīdi.

Eliass

Esmu elektrikis

Dāvids (22 g.)

Lai atslogotu savu brāli, kas šobrīd dienu un nakti strādā pie mūzikas filmai, es pārņēmu vienu no viņa vislielākajiem projektiem. Runa bija par jauna kabeļu tīkla ielikšanu mūsu milzīgajā mājā. Tas bija ļoti plašs uzdevums, kas būtībā prasīja speciālas zināšanas un profesionālās iemaņas. Manā, automehāniķa, rīcībā nebija vairāk kā 3 stundas, lai saplānotu un vizualizētu jeb sagatavotu izskaidrošanai ar uzskates līdzekļiem 3 dienu projektu, jo līdz pēdējam brīdim es biju aizņemts ar mūsu divstāvu autobusa inspekciju. Un pēc tam manā priekšā tika nostādīta mana komanda - pavārs, apmetējs, 3 kancelejas darbinieki, pilots... Lūgšanas laikā man uz sirds bija vēlēšanās pirms darba sākšanas, kā pretsvaru mūsu cilvēciskajai domāšanai un sajūtām, skaļi pasludināt, ka mēs paši esam spēja redzēt, kas ir svarīgi katrā atsevišķā gadījumā, neskatoties uz mūsu cilvēciskajām spējām, jo Viņā mēs esam jauns radījums. Šī vēlēšanās atrada dziļu atbalsi mūsu lūgšanas pulcīnā un, vismaz teorijā, mēs pa īstam iegājām šajā apziņā. Un tad sākās prakse. Dažiem lieta gāja ar grūtībām, citiem „ar grūtībām” bija vēl maigi teikts. Kad pēc stundas es salīdzināju mūsu darbu ar savu plānu, es ievēroju, ka mēs patiesībā esam sasnieguši stipri maz. Tad es ielūkojos pie viena no saviem desmit „darbiniekiem”, kuram, pēc manām domām, jau sen vajadzēja būt gatavam. Izskatījās, ka viņš vēl nav ticis uz priekšu ne par milimetru. Viņš vērta manu uzmanību uz to, ka viņš taču nav elektrikis. Es klusēju. Es jau arī pats zināju, ka viņš pēc profesijas ir pavārs, un ... es klusēju. Pagāja apmēram 2 stundas, kad šis pavārs pienāca pie manis un pajautāja: „Kādēļ tu pirmīt man neko neteici? Jo es tomēr esmu elektrikis!” Un tiešām! No šīs sekundes viņš bija kā otrādi apvērsts cimd! Visīsākajā laikā viņš izpildīja vissarežģītākos uzdevumus, un beigu beigās viņš sāka strādāt tik ātri, ka es knapi spēju izdalīt uzdevumus, jo arī citi iegāja šajā apziņā. Katrā stūrī varēja dzirdēt izsaucienus - mēs esam ātrums! Mēs – kairos - (laiks dievišķajā izpratnē)! Mēs - radošais paātrinājums! Mēs esam galdnieki! Mēs esam elektromontieri!” Un arī es sevī nostiprināju faktu, ka es

esmu visaptverošas spējas, katru reizi saprast, kas tagad ir pareizi attiecībā pret kopējo mērķi. Tādā veidā, 3 dienu laikā, mēs piedzīvojām vienu vienīgu pacēlumu, un pēdējās 2 stundās mūsu rokās bija tāds svaids jūsmas, ka mēs varējām sasniegt daudz vairāk, nekā bija ielānāts. Mēs savlaicīgi sakārtojām savas darba vietas un istabas un tās izmazgājām. Cik tas ir vareni, kad mūsu spējas summējas Viņā! Es ticu, ka tad jēdziens „neiespējami” izzūd no mūsu vārdu krājuma.

Dāvids

Patiesība atbrīvo

Loīze (18 g.)

Es sēdēju vilcienā un pētīju vilcienu kustības sarakstu. Mūsu vilciens kavējās par 5 minūtēm, bet uz pārsēšanos Manheimā man bija tikai 2 minūtes. Viss vagoni jau bija sastāvējuši rindā durvju priekšā, lai mestos uz priekšu, tikko vilciens apstātos. Tiklīdz durvis atvērās, cilvēki buriski izgāzās caur durvīm. Arī es jau gribēju skriet, kad pēkšņi ar acu kaktiņu ieraudzīju sievieti absolūtā izmisumā manevrējam ar savu milzīgo, nedabisku izmēru čemodānu, pūloties to izvilkst caur durvīm. Es tūlīt steidzos viņai palīgā un jautāju, vai viņa tajā koferī nav ieslēpusi visu savu mājas iedzīvi, bet viņai prāts nenesās uz jokiem Tagad, visa svētā dēļ, tikai nenokavēt vilcienu! Mēs traucāmies ar šo milzīgo koferi pa peronu, vilkām viņu augšā pa kāpnēm un cauri visai uzgaidāmajai telpai. Bet vilciena vairs nebija! Sieviete izlauzās skaļš kliedziens. Par laimi, vilciens nebija aizbraucis, tas kavējās 20 minūtes. Sieviete pateicās man un pajautāja, kāds ir mans ceļojuma mērķis. Kad es viņai pastāstīju, ka braucu uz Ķelni, uz kinostudiju, viņa ieinteresējās par manu profesiju Sarunas gaitā es paaatinteresējos arī par viņas profesiju, bet par atbildi viņa tikai iesmējās un teica, ka viņas profesija esot absolūti atšķirīga no manējās: „Es strādāju par prostitūtu!” Es skatījos uz viņu, galīgi satriekta, es biju pavisam apjukusi. „Un jūs par to varēsiet atbildēt Dieva priekšā, kad reiz tur nostāsisieties?” Izbrīnījies par manu tiešo patiesumu, viņa detaļās man izstāstīja to, ka viņas profesija ir oficiāli atzīta un legāla. Uz to es tikai iebildu, ka to, vai tā ir laba arī Dieva priekšā, vienmēr izšķir sirdsapziņa, kuru Viņš mums ir devis. „Te nepavisam nevar rēķināties ar cilvēciskiem slēdzieniem”, es viņai paskaidroju. Izskatījās, ka biju trāpījusi desmitniekā. Viņa ļoti satraucās, un visus attaisnojumus viņa uzskaitīja vienā elpas

vilcienā: viņa, it kā, nevienam nedarot ļaunu un darot tikai labu... atšķirībā no citiem. Viņa cīnoties par to un to un aizstāvēt to un to utt. Es visu noklausījos, un viņas runas galā teicu: „Bet jums vajadzēja krietni papūlēties, lai būtu gatava šādi attaisnoties. Laikam šis jautājums tomēr bieži jūs nodarbina. Tas man liecina par to, ka jūs sirdsapziņa tomēr nav mierīga.”

Iestājās klusums. Viņa bija satriekta un tikai skatījās uz sliedēm. Es jutu, ka laikam tagad būšu sev ieguvusi ienaidnieci. Priecājos, ka tūlīt pienāks vilciens, un domās sev jau izvēlējos vagonu vilciena sākumā, kur viņa ar savu smago čemodānu, visticamākais, man nesešos. Arī sazvanīšanos ar Ķelni, kuram viņa pirms tam bija man piedāvājusi savu mobilo, es domās jau izsvītēju. Taču viss notika pavisam citādi. No šī brīža viņa man „piesējās” kā par draudzeni. Viņa lika man priekšā pāriet uz „tu”, nopirka man dzērienu, iedeva uz visu šo laiku savu mobilo manā lietošanā un lūdza man, lai es kopā ar viņu ietu uz smēķētāju vagonu. Tā mēs sarunājāmies par manu dzīvi, par manām attiecībām ar Dievu un par manu ģimeni. Kad es viņai izstāstīju par to, kā mēs dzīvojam kopā un, ka es nekad neesmu redzējusi, ka mani vecāki strīdētos, viņa man atbildēja: „Tas ir tas, kas ir vajadzīgs pasaulei!” Viņa ar ļoti lielu prieku paņēma disku ar mūsu ģimenes oratoriju*, ko es viņai uzdāvināju, un noteikti gribēja to parādīt savai meitai. Kad es izkāpu Ķelnē, viņa atvadoties, mani sirsnīgi noskūpstīja.

Viss tas bija pilnīgi pret veselo saprātu, jo es taču tikko, bez liekiem vārdiem biju izpostījusi visu viņas līdzšinējās dzīves pamatu, bet apmaiņā pret to pretī saņēmu dzērienu, uzcienājumu un vārdu „draudzene”. Es biju vairāk kā laimīga, ka bez bailēm, atklāti, godīgi un skaidri varēju liecināt par patiesību. Man nebija vajadzības pasvītrot savu vārdu nozīmi vai pieslēgt savu prātu, patiesības vārds darbojās pats par sevi. Tā es kārtējo reizi uz sevis varēju pārliecināties, ka patiesība atbrīvo – un ir vienalga, ko tā aizķer.

*oratorijas - tās ir Saseku ģimenes muzikāli uzvedumi uz skatuves ar stāstiem no savas dzīves, ar pašu sacerētām dziesmām ar garīgu un pamācošu nozīmi.

Loīze

„Pēdējā” skolas diena

Sulamīte (15 g.)

Piektdien, pēdējā skolas dienā pirms vasaras brīvdienām, pavadot laiku vienatnē ar Dievu, es lūdzu par to, lai es saviem klasesbiedriem varētu iedot kaut ko nepārejošu, lai viņi vēlreiz, visā skaidrībā varētu paskatīties uz to ceļu, pa kuru eju es.

Un redzi, pēc lielā starpbrīža mēs sapulcējamies skatīties filmu. Es iepriekš sajutu, ka šī „būs mana stunda”. Kā jau nojautu, filma pat iesākās ar netīrumiem. Bet, kad ekrānā parādījās homoseksuālisti, es sajutu, ka Kungs man saka: „Sulamīte, tagad piecelies no savas vietas!” Viņš man ne tikai to pateica, bet, tajā pašā sekundē iedeva tam arī spēku. Un tādēļ es piecēlos, izgāju no klases, aizcirtu aiz sevis durvis un nosēdos pie tām. Pēc tam es sajutos ārkārtīgi laimīga! Es pateicos Dievam. Pēc kādā laiciņa arī daži mani klasesbiedri man pievienojās, klasē ieslēdzās gaisma un sākās diskusijas. Tad filma tika izslēgta.

Tajā dienā es biju ļoti laimīga! Kungs bija uzklusījis manu lūgšanu. Es kārtējo reizi biju varējusi skaidri parādīt savu ceļu un būt par gaismu.

Es gribu uzmundrināt arī jūs būt gaismai tur, kur jūs atrodaties un izvietot robežakmeņus! Tas ir vareni, tas nes milzīgu prieku pat tad, ja jums tas kaut ko maksā. Jo balva par to vienmēr ir vēl lielāka!

Sulamīte

Nav GPS!

Dāvids (21 g.)

Šodien ar mani notika īpašs gadījums. Kā vienmēr darba bija ļoti daudz. Es sēdēju aiz sava rakstāmgalda un izmisīgi pūlējos sadalīt vi-

sus uzdevumus pēc prioritātēm. Galva bija pārpildīta ar jautājumiem. Vai vispirms visu sagatavot īsa reklāmas klīpa filmēšanai, kurš tiks uzņemts rīt, vai savākt visu vajadzīgo informāciju tētim? Varbūt man saplānot maršrutu Zitai, kura rīt brauks uz Štutgarti, vai tomēr labāk sagatavot instrumentus un automobiļus drīzajam remontam? Ik pāris minūtes es skatījos uz pulksteni, kurš tobrīd rādīja jau 15.00. Zinot, ka lietas iznākums ir atkarīgs no labas iepriekšējas saplānošanas, es papūlējos vēl mazliet patrīties uz sava krēsla, lai gan iekšēji manī jau sen bija spiediens šauties prom, lai sāktu kaut ko darīt. Mazliet vēlāk, kad es ielūkojos pie Danielas, lai viņai pateiktu, ka es eju prom, viņai, kā tas jau bieži ir bijis, radās pareizais impulss - sākt no augšas, no tēta uzdevuma, un pēc tam, vienu pēc otra, izpildīt arī pārējos. No tā varēja secināt, ka manas personīgās vēlmes bija jāatstāj uz pēc tam, bet, neskatoties uz to, manī iekšā dzīvība varenī cēlās uz augšu, un es atkal varēju visu skaidri saskatīt.

Pa ceļam es ieraudzīju Maksu. Kā jau mēs abi bijām sarunājuši, viņš nesa man navigācijas ierīci. Daudz nedomājot, es izmainīju savu kursu un nolēmu vispirms saplānot maršrutu Zitai. Pie tam es domāju: „Galu galā, viņa arī jau ir tikpat kā tētis...” Es, kā parasti, izvēlējos ceļojuma mērķi, bet displejā, ne kā parasti, parādījās – NO GPS (nav sakara ar Zemes mākslīgo pavadoni). Es iesēdos mašīnā un mazliet pabraukāju pa apkārtni. Bet uz displeja joprojām stāvēja - NO GPS! Es apstājos pie apmales un atkal uzliku galamērķi. Taču stresa dēļ mana kāja mazliet noslīdēja no sajūga, un es gandrīz iebraucu tuvējās mājas fasādē. Nekas nesanāca, un es nodomāju: „Nedari tā! Man ir vēl tik daudz darba kopējās lietas labā, ak, Kungs! Bet tas taču, galu galā, ir Zitai!” Un arī pēc tam tomēr nekas nesanāca. Tad es, kā nopērts suns, gāju pie datora, lai izpildītu tēta uzdevumu. Negaidīti ātri es atradu tieši to, ko tētis bija gribējis. Pēkšņi tālāk viss atkal aizgāja kā pa sviestu. Es aizgāju pie tēta un parādīju viņam sava meklējuma rezultātus, un viņš uzreiz nolēma sēsties mašīnā, lai pats visu pārbaudītu uz vietas. Priekš tā viņam steidzīgi bija vajadzīga navigācijas ierīce!!! Man uzreiz daudz kas kļuva skaidrs, un es nemaz nebrīnījos, ka ierīce uzreiz laipni paziņoja: „Jūsu maršruts ir aprēķināts!”

Šī situācija runāja uz mani trijos virzienos. Pirmkārt, man atklājās, kāda mums ir svētība, kad mēs skatāmies uz augstākstāvošajiem, bet sa-

vas pašu vēlēšanās, kuras, kā zināms, vienmēr ir pašas svarīgākās, noliekam uz pēc tam vai pakārtojam tās kopīgajai lietai. Jo tikko, kā es atceros šo noslēpumu, izbeidzas viss sajukums, un Viņa spējas izplūst kopējā uzdevuma labā. Otrkārt, es sapratu, ka organisma asinsrite normāli funkcionē tikai tad, kad katrs savas personīgās vajadzības noliek rindas galā, jo gan tētis, gan Zita, gan visi mūsu vadošie darbinieki, rūpējas par sevi pašā pēdējā kārtā, pēc tam, kad ir apmierinātas visu „zemākstāvošo” vajadzības. Un treškārt, esmu ļoti pateicīgs, ka man nav jācinās ar tādiem nemieriem, kā ar kaitinošu piekasišanos vai nepatīkamiem uzbrukumiem. Jo es zinu, ka caur šo Kungs man grib parādīt vislabāko ceļu, jeb, kā šajā gadījumā, pasargāt mani no nepareiza ceļa. Starp citu - kad es vakarā navigācijas iekārtā uzdevu Zitas maršrutu, tā uzreiz darbojās!

Dāvids

Miera stundas

Anna - Sofija (11 g.)

Es jau sen sapņoju paspēlēt skolu mūsu mājās kopā ar citiem bērniem. Tikko man to atļāva, es uzreiz sāku plānot, izdomāt uzdevumus, sagatavot spēles utt. Es ielūdzu mājā daudz bērnus! Un, lūk! Šī diena bija pienākusi. Milzīgs bērnu pūlis priecīgi stāvēja mūsu durvju priekšā. Vispirms es paņēmu lapiņu ar attēlu no Bībeles. Es pastāstīju bērniem par Dievu un devu viņiem redzējumu, ka šodien mēs visi gribam dzīvot MIERĀ! Pēc tam viņi visi cītīgi izpildīja uzdevumus uz lapiņām, zīmēja un spēlējās. Daļa sēdēja grāmatu stūrītī, vismazākie ar krāsainiem zīmuļiem; mums pat bija stūrītis ar mācību datoru. „Starpbrīdim” mamma bija pat uzklājusi galdu un Jošua, īpaši mums, bija uzcepis kūku. Visi bērni bija ļoti priecīgi. Pirms starpbrīža sākuma es bērniem teicu: ”Visiem ir jānostājas rindā pa diviem, un visiem ir jāuzvedas klusi kā „pelītēm”... Visi uzreiz paklausīja, un es ierādīju katram vietu pie galda. Mēs nodziedājām dziesmu un visi priecīgi ķērās pie kūkas. Tad mēs turpinājām; nākamā bija fizikultūras stunda uz terases. Beigās mēs visi kopā pavakariņojām mūsu mazajā skolā, manā istabā. Katram bija līdzi kaut kādas uzkodas. Tad es pie sevis nodomāju: ”Tagad ir pienācis laiks bērniem vienkārši iemācīt lūgt Dievu.” Sākumā neviens neuzdrošinājās, bet pēc tam, jūs neticēsiet, katrs no viņiem pateicās ar brīnišķīgu lūgšanu! Tie, kuri nekad to nebija darīju-

ši, lūgšanu skaitīja pat 2, 3 reizes! Mana sirds gaviļēja! Kad es jau gatavojos pabeigt šo brīnišķīgo skolas dienu, kāda meitene no manas klases, kura arī lūdza Dievu pirmo reizi, teica: "Paklausies, Anna - Sofija, vai mēs varam vēlreiz atkārtot „Dieva lūgšanu”?" Vakarā visi jautri devās uz mājām. Daži pat gribēja uzkavēties vēl ilgāk pie manis. Nākamajā dienā man bija jābrauc uz skolu. Skolas autobusā ļoti daudzi bērni man kļiedza: „Sveika, Anna-Sofija!” Kāda meitene un vēl daži citi bērni noteikti gribēja atnākt pie mums vēlreiz!

Anna - Sofija

Zemesrieksti un augstais krēsliņš

Simons (21 g.)

Kad es biju mazs zēns, tad manās attiecībās ar vecākiem diezgan liela nozīme bija dažādām lietām. Tētis nereti brīnījās, kad es pēkšņi kļuvu ļoti mīlīgs pret viņu. Tas bija tik ilgi, kamēr viņš pamanīja, ka mans starojošais skatiens bija vērsts nevis uz viņu, bet uz zemesriekstiem viņa rokā.

To pašu es redzu pie manas maziņās māsas Boasas. Kad viņa grib izkāpt no sava krēsliņa, viņa mīli sauc mani: „Mimī, Mimī!” Tikko es pieeju pie viņas, viņa mani apmīļo, bučo un glāsta. Viņa ļauj sevi nocelt no krēsliņa... Bet, tikko tas ir izdarīts, viņa sāk rauties ārā, lai nokļūtu uz grīdas, jo viņas mērķis ir sasniegts!

Un dzīvē ar Kungu mēs ļoti bieži darām tāpat! Mēs no Viņa gribam saņemt visu - visas dāvanas, katru svētību, bet tikai ne Viņu pašu. Tikko mums ir iespēja dabūt šos „zemesriekstus”, mūsos parādās pieķeršanās Viņam. Kad mēs jūtamies apspiesti un nespējam vairs pavisam tātālā, mēs arī sākam izrādīt pieķeršanos. Bet arī tikai tik ilgi, kamēr mūs ne-noceļ no „augstā krēsliņa”. Un tālāk seko atkal mūsu personīgie plāni.

Nesen es vēlreiz apzināti atjaunoju kādreiz jau pieņemto lēmumu - atteikties no lietiskajām attiecībām un izvēlēties personīgas attiecības ar Dieva valstību.

Es negribu kaut ko no Dieva, es gribu Viņu pašu. Es gribu dzīvot, pat-tāvīgi raugoties uz augšu un vērojot, ko dara Viņš. Un tad Tu arī vari redzēt, ko dara Kungs: skolā, satiksmē ar draugiem, mājās, ģimenē,

darbā, attiecībās ar šefu u.t.t. Svarīgi ir tikai tas, lai mēs apzināti skatītos uz augšu. Vai, precīzāk runājot, lai mēs apzināti novērstu skatienu no visa pārējā, un apzināti skatītos tikai uz Jēzu. Pie tam, obligāti pirms tam, kad mēs ar visu esam tikuši galā. (Ebr 12:2: Un raudzīsimies uz Jēzu, ticības... piepildītāju, kas... prieka vietā ir pacietis krustu, par kuru nebēdādams un ir nosēdies... Dieva tronim pa labai rokai; vai 2.Kor 3:18: mēs..., atsegtām sejām, spoguļodamies tā Kunga spožumā, topam pārvērsti Viņa līdzībā... To dara tā Kunga Gars.

Ikdienā es nonāku neskaitāmās situācijās, kad es nespēju pats tikt galā. Piemēram, kad kādam no brīvprātīgajiem kaut kas nav kārtībā, vai, kad es nezinu, kā pareizi izlikt darbā prioritātes. Tad es ne tikai vienkārši lūdzu gudrību, tas ir - zemesriekstus, lai viss sakārtotos. Nē! Es novēršu skatienu no visa, kas ir manu acu priekšā un mēģina ieņemt manu uzmanību; es skatos uz augšu un gaidu, kad Jēzus personīgi darbosies manī. Un pēkšņi es skatos uz šo problēmu no augšas uz leju, un, pateicoties Dieva mieram, jūtu, kā Viņš izvieto prioritātes vai kā Viņš atrisina šo problēmu. Vai arī tu esi gatavs izvēlēties ne tikai „zemesriekstus”, bet dzīvot ikvienā situācijā, skatoties uz augšu?

Simons

Ceļa rādītājs

Sulamīte (17 g.)

Piezīme dienasgrāmatā: vakar mums bija ļoti auglīgs kopējais starta nedēļai. Tas deva man daudz dzīvības un īpaši stipru redzējumu nākamajai darba nedēļai. Prieka, drošības un cerību pilna, es iesāku savu dienu. Bija vienkārši kolosāli! Taču vakars jau izskatījās pavisam citāds. Es sēdēju savā istabā un nevarēju vairs neko darīt. Spēka nebija, prieks bija pazudis un manas cerības izkūpējušas. Es nesapratu neko. No rīta taču man bija tāds prieks un stipra ticība, bet tagad viss bija bez pēdām izgaiss. Bet vissliktāk bija tas, ka man nebija ne vismazākās saprašanas, kur es tik nemanāmi biju pazaudējusi dzīvību Tajā pašā vakarā, man ap sirdi bija tikpat tumšs, kā mūsu istabā. Pēkšņi viss likās tik sarežģīts, lai gan no rīta es liecināju, ka Dieva valstību saprast nav grūti, bet tas ir pavisam vienkārši, jo Kungs taču katru brīdi dod mums impulsus un darbības. Es meklēju iemeslu, kur es varēju pazaudēt dzīvību, bet, diemžēl, kopsakarības nespēju atrast.

Pirms miega Loīze, Noemi un es kopīgi pabeidzām dienu. Es viņām pastāstīju, kā es jūtos dotajā brīdī, un atzinos, ka baidos no nākamās dienas, jo man viss šķiet tik neprognozējams un aizšifrēts. Par atbildi man Loīze pajautāja, vai es jau zinu, kur esmu pazaudējusi dzīvību? Bet es pat nezinaļu, aiz kā aizķerties, tādēļ vienkārši sāku stāstīt īsu, „nenozīmīgu” situāciju, pēc kuras sāku sevī justies kaut kā nomākti. Runa bija par kopēju darbu ar vienu no brāļiem. Zināmā brīdī man kaut kas nepatika viņa uzvedībā. Es ievēroju - kaut kas traucē, kaut kas nav kārtībā. Tajā brīdī es nodomāju, ka par tā iemeslu, laikam, es būšu pati, un es pūlējos sevī apklusināt šos nelielos signālus. Un tieši tas, izrādās, bija mana pirmā kļūda, pirmais solis nepareizajā virzienā. Jo Kungs taču man deva impulsu, Viņš darbojās manī, lai es pavisam brīvi, bez jebkādam intelektuālām kombinācijām, mīlestībā par to liecinātu brālim. Tad viņš būtu izdarījis savu darbu manī un manā tuvākajā, un tas būtu atbrīvojis mūs abus. Bet nekas tāds nenotika, un es, vēl piedevām, „aizdzinu” Kungu. Tas būtu bijis viegli un vienkārši, bet es sevī apklusināju impulsu. Un tieši no šī brīža man viss sāka likties tik sarežģīts. Es vairs nevarēju Dieva spēkā veikt pārdabiskas lietas, un no tā brīža viss gāja lejā... Kad es to līdzdalīju māsām, un mēs šo situāciju mazliet apspriedām, tad manī pēkšņi ar neticamu spēku viss pacēlās uz augšu. Atvērās debesis, un es atkal varēju redzēt skaidri: viss PATIEŠĀM ir vienkārši! Atgriezās prieks un atkal sāka plūst ticība. Un tas atnesa brīnišķīgu augli☺!

Tajā es atkal saskatīju tādu notikumu gaitu, kas, par nožēlu, vēl pārāk bieži atkārtojas: mēs palaižam garām mazu, nenožīmīgu impulsu vai vienkārši neliecinām par Kunga parasto darbošanos un, līdz ar to, mēs ar prātu to aizvirzām uz kaut ko citu, un gatavs – tu jau esi izdarījis pirmo mazo soli ārā no Gara plūsmas. Tad parādās otrais un trešais signāli, ceturtā rīcība un piektais impulss. Bet, ja jau pirmais solis ir bijis nepareizs, tad, visbiežāk, nav tik viegli spert nākamos soļus pareizajā virzienā. Tas notiek *neticami* ātri, viens – divi, un tu jau esi pazaudējis Garu.

Tas ir kā autodromā. Tur nedrīkst pieļaut ne mazāko izrāvieni, ne mazāko neuzmanību, citādi tu uzreiz izlidosi un atradīsies grāvī un, līdz ar to pašu, nerasnēsi mērķi. Tas ir līdzīgi mūsu kalpošanai priekšējās

līnijās. Tikai mani tas nebaida, bet iedvesmo savu skatu virzīt uz mērķi, un visu, kas man traucē to sasniegt, tūlīt „ņemt uz grauda” un uzreiz likvidēt vai apbraukt!

„Kungs Jēzu, no visas sirds es Tev pateicos par to, ka Tava valstība nav sarežģīta. Mēs paši radām sev sarežģījumus, kad neievērojam Tavas rīcības vai argumentējam tās prāta līmenī. Pateicos, Tētīt, ka Tavas rīcības mums ir ceļazīmes, kas norāda ceļu un ved mūs uz mērķi, ja mēs uz tām reaģējam. Pateicos, mums nav jābaidās no šīm brīdināšanām zīmēm, bet, kad tāds signāls parādās, uzreiz ir jādomā, ka esam uz nepareizā ceļa. Gluži otrādi, dod mums bailes no tā, ka mēs varētu neredzēt šīs zīmes un tādēļ nonākt uz viltus ceļa, piemēram, strupceļā. Pateicos, ka Tu tam dod mums Tavas acis un Tavu sirdi, kas ir vēsta uz Tavu signālu uztveršanu. Pateicos, debesu Tēvs, ka no šī brīža es būšu speciālists šo ceļazīmju (darbību) atpazīšanā jeb atestēšanā” ☺!!!Āmen.

Sulamīte

GM grupa – miera radītāju grupa

Loīze (11 g.)

Mūsu klasē arvien normālāk kļuva runāt par netīrām, ļoti netīrām lietām. Viss attīstījās arvien uz ļaunāko pusi, un bibliotēkas stundās skolēni sāka ņemt grāmatas par dzimumattīstību, dzimumattiecībām un uzjautrināties par to visu. Es to redzēju un biju vienīgais cilvēks klasē, kas ieņēma pretēju pozīciju. Viņi tikai smējās par mani un teica: ”Ak jā, Dievs, noteikti, tevi sodīs, Loīze, ja tu sāksi lasīt tādas lietas. Ha, ha, ha!...” Es vairs vispār neuzdrošinājos kaut ko teikt.

Pēc tam pie mums uz trijiem mēnešiem, uz „Dzīvības skolu”, atbrauca Dibolds ģimene un viņu Manuēls sāka apmeklēt mūsu klasi. Pirmajās dienās klasē viss bija pilnīgi normāli, bet reiz, ceļā uz mājām, mēs aizskārām šo tēmu. Es teicu Manuēlam: „Tieši par to es jau sen gribēju parunāt!” Tad es viņam mazliet izstāstīju par to, kas notiek bibliotēkas stundu laikā. Viņa domas bija tādas pašas kā man, un mēs nodomājām, ka šīs lietas varētu iznest klases padomē, un tur arī tās apspriest. Uz klases padomēm tiek pierakstītas tās lietas, kas kādu uztrauc. Pēc tam tas tiek apspriests. Taču mums abiem bija tāda sajūta, ka tas nenesīs nekādus augļus. Tad mums radās ideja par to

parunāt ar mūsu skolotāju vienatnē. Mēs gribējām, lai viņa saprastu, ka viņa atbild par šo klasi, bet tādā veidā viņa mūs visus varētu novest bezdibenī. Pieņēmuši šo lēmumu, mēs sajutām mieru. Tādēļ mēs ar Manuēlu gribējām sagatavoties sarunai un izlemt, ko mēs viņai teiksim. Taču šāda mēģinājuma laikā, kā par brīnumu, mums galvā neienāca neviena prātīga doma. Mēs abi tikai apjukām. Un tad es atcerējos, ko tētis pēdējā sprediķī bija teicis: „**Kad tie jūs nodos, tad nebēdājieties, kā un ko jūs runāsi, jo tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums jārunā. Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas, kas jūsos runā.**” (Mat.10:19,20). Tā mums kļuva skaidrs, ka mums nav jāgudro, ko teiksim. Mēs nolēmām: „Mēs zinām, par ko gribam runāt, bet visu pārējo nodosim Kunga rokās. Ja uz tā, ko mēs taisāties darīt, būs Kunga svētība, tad vajadzīgajā minūtē Kungs pats dos mums vajadzīgo vārdu - par to es esmu pārliecināta”. Un tā mēs šķīrāmies.

Nākamajā dienā mēs uzrakstījām vēstuli skolotājai. Viņa to izlasīja, bet nevarēja līdz galam saprast, ko mēs īsti domājam. Viņa pienāca pie mums un teica: ”Jā, mēs varam parunāt!” Bet es joprojām nezināju, kas man viņai jāsaka. Mēs bijām vērsti vienīgi uz Dievu. Es iesāku ar to, ka izteicu viņai visu, ko domāju par bibliotēkas stundām. Bet tūlīt sāka nākt kutelīgi argumenti: „Bērnām ir jāzina, no kurienes viņš ieradies, jo citādi viņš tā arī pūlēsies visu laiku noskaidrot, vai viņš nav nokritis no debesīm vai kaut ko tamlīdzīgu.” Tajā pašā sekundē mēs zinājām, ko atbildēt: „Nē, viss ir gluži otrādi, kad viņš uzzinās, no kurienes viņš ir ieradies, tad viņam gribēsies noskaidrot arvien tālāk un tālāk, piemēram: „Bet kā konkrēti tas notiek? Ko tieši mamma ar to ir domājusi? Nē, tas nevar būt!” u. tml. Visbriesmīgākais, ka pēc tam viņiem gribēsies arvien vairāk un vairāk: sākumā tikai grāmata no bibliotēkas, pēc tam nāk žurnāliņš, bet pēc tam – filma, kamēr visa dzīve būs salauzta”.

Es vairs tieši neatceros, ko es vēl runāju. Katrā gadījumā, pēc katra mēģinājuma pateikt kaut ko pret mums, noklausījusies mūsu atbildi, viņa atkal apklusa un apdomājās. Tad viņa atkal iebilda, piemēram: „Radio taču pastāvīgi ir dzirdams, ka izvaro bērnus. Ir taču jāzina, ko tādos gadījumos darīt!” Atbildot uz šo argumentu, man viņai vajadzēja paskaidrot, ka tādā situācijā es tik un tā nezinātu, ko darīt. Tad būs vienalga, vai es kaut ko zinu par šo tēmu, vai nē. Viņa pūlējās pievest vēl daudz līdzīgu argumentu, taču Dievs katru reizi vāja-

dzīgajā brīdī deva mums vajadzīgo atbildi. Es pat nevaru uzskaitīt visas tās labās atbildes, kurus izplūda no mums. Katrā gadījumā, mūsu saruna notika ilgāk par pusotru stundu, un beigās viņa teica: "Jā, man vēlreiz tas viss ir rūpīgi jāpārdomā. Mēs parunāsim par to ar visu klasi. Bet vispirms man sevī tas viss ir vēlreiz pienācīgi jāpārdomā. Patiešām, tā ir bijusi kļūda". Tad viņa mums vēl pajautāja - kā mēs viņas vietā reaģētu dažās grūtās situācijās klasē. Arī šeit Dievs mums sirdī ielika labus padomus. Beigās viņa mums ļoti pateicās! Un tā, viņa bija pilnīgi mūsu pusē! Bet man somā vēl bija rezerve – kasete "Augstākais spēks" un grāmatas „Jēzus - mūsu liktenis” eksemplārs. Un te es pa īstam sajutu, ka klāt ir visīstākais brīdis iedot to viņai noklausīties un palasīt. Tā mēs izšķīrāmies, un šī mūsu saruna nebija veltīga.

Nē, mūsu klasē uzreiz notika izmaiņas. Pat vispalaidnīgākie klases zēni ņem šo lietu nopietni un īsteno to dzīvē. Mēs ar Manuēlu noorganizējām GM grupu. Ko tas nozīmē? – Tas nozīmē: miera radītāju grupa. Mēs ievadam kārtību savā klasē.

Laize

Personīgi ieinteresēts

Simons (18 g.)

Tas bija ceturtdienas rītā, kad es, kā parasti, sēdēju pie rakstāmgalda, un bija mana klusuma stunda ar Dievu. Un šinī reizē ar mani atkal notika tas pats, kas daudzkārt jau bija bijis, kad gribēju būt vienatnē ar Kungu

Uz galda atradās nesen manis izprojektēto mēbeļu rasējumi. Es ieslīgu pārdomās, kā man labāk iztaisīt zināmas detaļas. Pēkšņi manī ienāca doma: "Hei, tu taču sēdi Dieva priekšā, nevis savā darbnīcā!"

Es bailīgi ieskatījos Bībelē un mēģināju lūgt Dievu; bet nekas nesanāca... Mani atkal satvēra izklaidības spirāle: „Tehnikuma kursa darbs!", es pēkšņi atcerējos, un tūlīt iegrimu šajā tēmā. Tas viss atkārtojās atkal un atkal. Kamēr es beidzot izmisumā neapstājos: „Izskatās, ka es vispār nevaru koncentrēties uz Dievu!"

Tanī brīdī manī kaut kas pats no sevis pacēlās, un es teicu Dievam: „Tu redzi, ka es Tev nevaru atnest neko. Es visu laiku mūku no Tevis, kā dumja aita! Bet es mīlu Tevi no visas sirds! Es piederu tev, Tu man esi viss....” Un pēkšņi es atrados Dieva klātbūtnē, svētā klusumā; neviena sveša doma neuzdrošinātos šeit ielauzties. Es biju kā benzīntankā ar degvielu uzpildīts. Manu acu priekšā slīdēja pagājušās nedēļas un mēneši. Cik bieži es gribēju kaut ko no Dieva, bet ne Viņu pašu, piemēram, jaunas atziņas, vai Viņa palīdzību te vai tur, un, lai Viņš svētītu dienu. Viss tas bija labi un pareizi, tikai pati lietas būtībatuvās attiecības personīgi ar Viņu bija pamestas novārtā! Rakstot dienasgrāmatā kopsavilkumu šim visam, es tajā ierakstīju: „...tajā taču ir vientulības ar Dievu patiesā jēga: personīgas, mīlestībā pamatotas, attiecības ar visvareno Dievu!! Bet ne garīgu teoriju tehniska pārstrādāšana.”

Simons

Vai pieviltīgums misijā?

Loīze (19 g.)

Šajās dienās es saņēmu vēstuli no kādas māsas, ar kuru mēs iepazināmies mūsu pēdējās aizrobežu turnejas laikā. Viņa burtiski dega aiz kalpotgribas. Turnejas laikā viņa piedzīvoja personīgu atmošanos un uzņēmās atbildību mūsu kustībā. Savā vēstulē viņa raksta par to, ka nesen viņai ir bijusi ļoti laba saruna ar 5 jauniem cilvēkiem par Dieva valstību un ticību. Viņa jūt, ka no Dieva ir saņēmusi īpašu dāvanu - būt par misionāri jauniem cilvēkiem un dot viņiem redzējumu. Caur viņas kalpošanu viņi ir saskārušies ar Dievu un liekas, Dievs izmanto viņas attiecības ar puisiem. Viņai šajās lietās nav nekādu problēmu, un tomēr, mazliet nedroši, viņa jautā: „Kā tu, Loīze, uzskati, vai tā ir labi?” Uz to es viņai uzrakstīju atbildi, un pie tam, bez mazākās nedrošības. Pateicoties manu vecāku mācībām un no pašas dzīves, es precīzi zinu, ka šīs jaunās, burvīgās un simpātiskās dāmas klātbūtnē, bez mums jau pazīstamajām Svētā Gara darbībām, sāk darboties vēl daudz citu ietekmju. Piemēram, mūsu turneju laikā bieži arī mēdz notikt, ka meitenes par katru cenu grib savu sirdi izkratīt Dāvidam. Bet viņš uzreiz viņas sūta pie manis. Un, kad viņas apjukušas pienāk pie manis, viņām vairs nav par ko runāt, un bieži mūsu sarunas beidzas ļoti ātri.

Es māsai atklāti uzrakstīju, ka mēs nedrīkstam būt naivas. Es izstāstīju viņai par savu personīgo piedzīvojumu, kas man iespiedās atmiņā uz visu mūžu. Strādājot pie filmas, es iepazinos ar kādu jaunu cilvēku, kurš uzreiz bija kā apburts par mūsu kalpošanu. Viņu ļoti ietekmēja mans dedzīgums, mana pašatdeve un iedvesmojums kalpošanā. Viņš vienkārši bija sajūsmināts par mūsu ģimeni un pilnīgi par VISU. Nebija nekā, kur viņš nebūtu vienisprātis ar mani un nebūtu tai pašā Garā, kā es. Viņš bija no pasaules, bet uz mani atstāja supernobrieduša OCG dalībnieka iespaidu. Es jau sajutos kā īsta misionāre un vilku viņu arvien tuvāk pie OCG. Un te viņš jau stāvēja viduslaiku karavīra apģērbā ar alebardu (ierocis) rokās, tad mūsu OCG konferencē, un pēc tam tā saucamajā „kaujas laukā”, tad – uzņemšanas grupas sanāksmē, lūgšanu grupā... „Jā, viņš jau ir gandrīz kristietis!”, es domāju. Bet pēc tam viņš man izteica pirmo baidinājumu, un, neskatoties uz manu viennozīmīgo atteikumu, baidināja vēl otro un trešo reizi. Es neko nevarēju saprast. Vai tiešām visa viņa sajūsma nebija no Gara, bet tikai no dvēseles? Jo, pēc maniem atraidījumiem, visa sajūsma pārsprāga kā ziepju burbulis. Tās bija ļoti saspringtas stundas, manī bija ļoti sīva cīņa: vai tiešām viss tas bija tikai „rozā brilles”, nevis Gars viņā? Tā kā vairāku nākamo nedēļu laikā mums vēl vajadzēja cieši sadarboties, man bija jāiziet caur īsteni nopietniem procesiem, kuros mana gara noturīgums un stiprums tika pārbaudīti līdz galējībai. Kad es sapratu, kas vispār te notiek, tad es beidzu rītos pūlēties izskatīties „dziedinoši pievilcīgai”, tas ir, ģērbties ar gaumi un kārtīgi. Kontaktlēcu vietā es no skapja sadabāju savas vecās, apaļās brilles zaļos, biezos rāmjos, kuras es nēsāju vēl 1. klasē. Es uzvilku biezās vilnas zeķes un tamlīdzīgas lietas, un tādā izskatā ieradās uz kopējo darbu. Laikam jau es izskatījos kā putnubiedēklis ☺.

Kad viss bija pagājis, un es pārbaudījumu biju izturējusi, tad es sāku mā ap katru jaunu cilvēku metu lielu līkumu. Protams, arī tā bija nepareiza reakcija. Bet, tā kā beigu beigās šis jauneklis nebija gatavs iet OCG ceļu ar visām, no tā izrietošajām, sekām, tad es pieņēmu sev zināšanai, ka sievišķīgās vai vīrišķīgās pievilcības izmantošana misijas darbā nevar būt Dievišķā stratēģija. Gluži otrādi, tas ir kontrproduktīvi (pretproduktīvi), pretīstrādājoši, jo vislielākajā daļā gadījumu tas darbojas pretī Dieva Garam, un piedevām, tas var būt pat bīstami.

Cik man bija iespējams angļu valodā, es māsaī izskaidroju šīs likumsakarības un ieteicu viņai misijā neizmantot savu sievišķīgo pievilcīgumu. Tagad es lūdzu Dievu, lai Kungs varētu caur viņu atnest daudz labu augļu.

Loīze

Kopējā apziņa

Sulamīte (13 g.)

Pēdējā laikā man ir atklājies, ko patiesībā nozīmē kopīguma apziņa. Tas ir vissvarīgākais pamats, un, ja tā mums nav, tad mēs arī nevaram uz tā būvēt.

Kopējā apziņa sākas viszemākajā punktā. Piemēram, es zinu, ka tētim ir vajadzīgs īss pusdienas atpūtas laiks. Viņš jau daudzkārt mums ir teicis, lai mēs par to padomātu. Bet tomēr atkal es trokšņoju un traucēju viņu. Tieši tas ir kopīguma apziņas trūkums.

Vai, es jau nezinu, cik reiz mums mammīte to ir teikusi, ka tad, ja mēs kaut ko paņemam no viņas galda, lai noliekam to arī atpakaļ. Un, lai arī tas izklausās tik nevainīgi, tieši te tiek traucēts ģimenes miers. Mēs, visa ģimene kopā, ik dienas vingrināties šinīs, vismazākajās lietās, lai sasniegtu pastāvīgu harmoniju.

Sulamīte

Nomods

Eliass (14 g.)

Aiz mums jau ir daudz uzstāšanās reižu. Mums, kā ģimenei, katra tāda uzstāšanās nozīmē kalpošanu svētnīcā. Visam pārējam ir jātiek izliktam pagalmā (grēkam, neuzticībai, vājumam un neuzmanībai), ir jābūt pilnīgi savāktam. Mums visiem kā vienam ir jāstāv vienā virzienā. Tā tas ir bijis manā apziņā pirms katras uzstāšanās. No rīta es zināju, ja es neieiešu svētnīcā pilnībā, bet palikšu pagalmā, ja nebūšu pilnībā Dzīvības Garā, tad pagalmā un ieraugs ienāks mūsu ģimenē. Tad pagalmā laupīs tētim izrāviena spēku. Tā es katru rītu cīnījos, un mans vientulības laiks ar Dievu bija svētīts. Pēc vientulības laika ar Dievu es izturējos mierīgi, lai nepateiktu neko, kas varētu apdzēst Svēto Garu. Tā

es arī uz skatuves vienmēr atrados „veselīgā” stāvoklī. Bet nākamajās dienās es redzēju, ka nedēļas laikā es bieži zaudēju to noskaņojumu, kāds man bija pirms uzstāšanās. Lai gan man vienmēr ir bijis labs klu-suma laiks ar Dievu, tomēr bieži ir bijušas sīkas rīvēšanās, neprecizitātes un citas lietas. Katru rītu no jauna es iestādīju sevi Garā un domāju, ka katrai dienai vajadzētu būt kā uzstāšanās dienai, lai es varētu nepārtraukti dzīvot Kungā Jēzū. Bet vienu rītu, es atradu **Lūkasa 12:37: „Svētīti tie vergi, kurus Kungs atnācis atradīs nomodā”**.

Kad es to izlasīju, tad, sākumā apjucis, es jautāju sev: ”Vai man tagad nemaz vairs nelikties gulēt, lai Kungs varētu mani reiz pieņemt?” Bet pēc tam es pats atcerējos ģimenes sapulci, kad tētis mums teica, ka „atrašanās Vārdā” ir nomoda darbs. Man pēkšņi viss atklājās vienā vienīgā vārdā: nomods! Man ir nepieciešams nomods Garā! Tas pats nomods, kas man ir pirms uzstāšanās. Tur es esmu nomodā, lai nepateiktu nevienu tukšu vārdu, kas nodzēstu Dieva mieru. Darbadienās es bieži pazaudēju šo nomodu. Jo tās bija parastas dienas bez īpašas atbildības vai slodzes. Tikai, kādēļ man būtu jāzaudē nomods tikai tādēļ, ka diena ir parasta? Jo tad es taču varu apdzēst Svēto Garu tāpat, kā pirms uzstāšanās. Tādēļ tagad es katru dienu trenējos būt nomodā, būt nomodā par mieru, lai to vairs nepazaudētu!

To es gribētu likt pie sirds visiem: dzīvot nepārtrauktā nomodā! Cik daudzi jau gadiem ilgi garīgi stāv vienā un tajā pašā vietā un nevirzās garīgi tālāk, un nespēj pastāvēt Vārdā! Izeja ir vārdā – nomods!

Elian

Bērnu sapulces?!

Simons (14 g.)

Es jau sen ievēroju, ka dažiem bērniem mūsu sapulcēs ir garlaicīgi, un viņi vispār negrib klausīties un saprast to, kas tiek runāts. Es sevi nodomāju: „Pieaugušie pie mums jau tik bieži ir vadījuši bērnu sapulces, ir ļoti pūlējušies, bet tomēr tajās kaut kā ir pietrūcis īstas dzirkstelītes.” Manā sirdī arvien stiprāk radās vēlēšanās: „Es taču varētu pamēģināt vadīt bērnu sapulci, un vispirms jau - ar sava vecuma pusaudžiem!” Kad es to pārdomāju un apdomāju, kā es vislabāk varētu izsaukt bērnos interesi tādā jauniešu sapulcē, tad manī ienāca milzīgs prieks par šo ideju. Kādā ģimenes sapulcē es izteicu

savu vēlmi, un atklājās, ka arī trijiem maniemi brāļiem un māsām uz sirds bija šī pati ideja - katram ar citu vecuma grupu. Drīz pēc tam es drīkstēju sarīkot pirmo jauniešu sapulci. Kungs man palīdzēja noskaidrot, kādā pozīcijā bērni atrodas ticības jautājumā. Es varēju viņus iedvesmot un parādīt izejas. Dabiski, es ļoti priecājos par šo panākumu, un tā tas turpinājās. Tagad es ar interesi gaidu, kas notiks laulāto seminārā, kad es ar bērniem nodarbošos veselu nedēļu.

Simons

Pirmā bērnu sapulce ar 24 bērniem

Dāvids (13 g.)

Tas bija sestdienas rītā, kad es vientulības stundā ar Dievu izlasīju vienu pantu, kas tieši atbilda jaunajai dienai un mani uzmundrināja:

„Un es teicu:

„Ak, Kungs, es esmu vēl jauns un nemāku vēl runāt!” Bet Kungs man teica: „Nesaki, es esmu vēl jauns, jo visiem, kurus es pie tevis atsūtīšu un pie kuriem tu iesi, tu teiksi visu, ko Es tev došu. Nebaidies no viņiem, Es esmu ar tevi, lai tevi atpestītu.” . Jer.1: 6-8

Un tā es, pilns izšķiršanās, iesāku šo dienu. Mazliet saguruši no varas karstuma, 24 bērni, vecumā no 5- 8 gadiem, sēdēja pie manis augšējā stāvā. Neskatoties uz karstumu un nogurumu, viņi ar interesi gaidīja - ko šis „bērns” varēs viņiem dot? Vispirms es iedvesmoju viņus aizlūgt par bērnu stundu un par pieaugušo sapulci lejā zālē, lai arī tur būtu garīgs izrāviens. Rezultātā visi 24 bērni palūdza par to, ko parasti viņi tā nedarīja. Protams, bija arī vairāk kā pietiekami uzmanību novērsošu momentu, piemēram, kad durvis te attaisījās, te aiztaisījās... Un ar to vēl bija par maz – iezvanījās modinātājs, un plus visam klāt vēl šis karstums un nogurums. Taču ar laiku visi uzmanību novērsošie faktori izzuda.

Nu es varēju pa īstam sākt. Es izvēlējos tēmu ”Atbalstīšana”. Jā, mammas atbalstīšana! Es pajautāju viņiem, vai viņi māk atbalstīt mammu. Un visiem bija jāsaprata, ka viņi to nemāk. Es viņiem jautāju, kādēļ viņi to nemāk. Tad bija dzirdamas dažādas atbildes, kā piemēram: „Tādēļ, ka mēs negribam” vai „Tādēļ, ka mēs esam pārāk slin-

ki". Bet viena atbilde man un visiem bērniem patika vislabāk: „Tādēļ, ka ikdienā mēs nedzīvojam ar Dievu, vai pareizāk sakot, tādēļ, ka mums nav attiecību ar Viņu”. Kad izskanēja tādi atslēgas vārdi kā, piemēram, savstarpējas attiecības, laiks vienatnē ar Dievu, dzīvot ar Dievu ikdienā u. tīpr., tad pēkšņi parādījās tik daudz piemēru no maziem un lieliem, ka man vajadzēja runāt gandrīz vismazāk no visiem. Tā pagāja stundas, un neviens to pat nepamanīja. Un neviens pat negribēja iet ārā, lai gan tur jauki spīdēja saulīte.

Bērnu sapulces beigās es katram uzdevu jautājumus, lai uzzinātu, vai viņi patiesi bija mani sapratuši. Es neticēju savām ausīm, kad es dzirdēju visas bērnu apņemšanās. Ikviens atsevišķi teica, ka viņš varēs ar prieku atbalstīt savus vecākus tad, ja viņi katrs katra rīta sākumā laidīs Jēzu pie „vadīšanas stūres”. Pēc tam es viņiem jautāju: ”Kā to var izdarīt praktiski?” Un dzirdēju: „Man katru rītu jālūdz par to, lai es varētu izpildīt Viņa gribu un ielaistu Viņu savā sirdī, kā to ir darījis Daniels.” Tagad es varu tikai cerēt, ka tas nesīs nepārejošus augļus, un ikviens no viņiem atbalstīs savu mammīti!

Dāvids

Miers ar 50 bērniem

Noemi (11 g.)

Es esmu Noemi, un arī es pieskatu mazus bērnus. Tas bija reiz, lūgšanu konferences laikā, kad mums pirmo reizi bija 50 bērni, kuri bija jāpieskata. Kopā ar mani, mēs bijām četri: Ruta Šneidere, Dorisa Dibolda, Sulamīte un es. Es ļoti priecājos, ka mēs ar 50 bērniem spējam saglabāt mieru. Ik pa laikam kāds kaut ko viņiem pastāstīja, pēc tam viņi mazliet zīmēja, un tā mēs visu grupu ievēdām īpašā mierā. Te es varēju iemācīties daudz lietas, piemēram, kā nodarbināt bērnus. Jo ir tā - ja bērnus atstāj bez nodarbības, viņi tikai daudzīsies un būs neapmierināti. Trešā konferences diena man bija īpašs notikums, jo bija iestājies īpašs miers. Bērni kopā spēlējās, un praktiski neviens neraudāja. Rutai bija dzejolītis, kuru mēs atkārtojām katru dienu, un tas bērniem nesa daudz prieka. Tur bija runa par to, ka ir jādalās citam ar citu. Es ceru, ka bērni no tā kaut ko iemācījās. Dzejolim klāt bija arī dziesmiņa. Seminārs man deva impulsus arī jaunām tēmām, pie kurām tagad es varu strādāt ar bērniem. Tā bērni būs sagatavoti manam brālim Dāvidam, kurš pēc tam viņus, sākot no 4 gadu vecuma, mācīs. Mēs arī dziedājam dažas dziesmas, kuras bērni vēlējās dziedāt.

Darbs ar bērniem man rada lielu prieku, un es ceru, ka tas tā arī paliks.

Noemi

Iemācīt kaut ko vismazākajiem

Sulamīte (10 g.)

Lūgšanu konferences laikā mēs pieskatījām bērnus no 1 līdz 3 gadiem. Mēs dziedājām ar bērniem un stāstījām viņiem stāstus. Kad Noemi vai es kaut ko stāstījām, mēs visiem devām papīra lapu ar zīmējumu, kuru viņi varēja izkrāsot. Visi piedalījās un krāsoja. Šajās trijās dienās mēs ar mazajiem bērniem iemācījāmies dziesmiņu par dzīvniekiem. Bet trešajā dienā visi bērni kopā ar mums varēja to dziedāt un priecāties.

Mūsu tēma bija dzīvnieki. Stāsts bija par to, kā viņi neprata dalīties cits ar citu, bet mēs to varējām. Ja mēs to mācām pavisam maziem bērniem, tad arī viņi to mācēs. Pusdienas laikā mums bija 3 galdi, pilni ar ēdienu, un pie mana galda visi ēda no vienas bļodas. Es ar prieku pieskatīju bērnus. Mēs ar viņiem dziedājām, stāstījām bērniem stāstiņus, rotaļājāmies ar viņiem, pārtinām un barojām viņus.

Sulamīte

Prēmēšana

Noemi (18 g.)

Tas bija apmēram pirms pus gada... Es no klases izgāju laimīga. Mana diplomdarba par tēmu „Radio frekvenču identifikācija” (RFID – radiofrekvenču identifikācija, totālās kontroles sistēma, kas ātrā tempā mums tuvojas) prezentācija acīmredzami bija veiksmīga, un pēc tās sekojošās sarunas noritēja gludi. Es smaidīdama gāju, un man pretī nāca mans skolotājs. Viņš starodams, otrreiz deva man roku un vēlreiz apsveica ar „superdarbu” un tā prezentāciju... Tas tiešām bija brīnišķīgi...

Un tā, 2 nedēļas pirms izlaiduma eksāmeniem, es saņēmu vēstuli, kurā skolas direktors mani apsveica ar izdevušos darbu un uzaicināja mani uz prēmēšanu.

Pēc nedēļas, es ar lielām cerībām ieradās prēmēšanas ceremonijā. Tur bija sapulcējušies ap 200 skolnieku (tikai daļa no šī proftehnikuma skolniekiem).

Skolas direktors iesāka savu runu... Šinī gadā ir ļoti brīnišķīgi darbi... labākais ir dabūjis atzīmi 6 (Vācijā 1, pie mums 10). Viņš nosauca manu vārdu, aicināja mani uz priekšu... un pasniedza man pirmo prēmiju☺! - Tas bija iepirkšanās kupons vairāku simtu franku apmērā! Vai varat stādīties priekšā, ka es tam tikko spēju noticēt☺!

Pēc tam es varēju visu priekšā paskaidrot, par ko bija runa manā darbā un tā šo informāciju nodot visiem! Un tas ir - kā funkcionē šī RFID - kontrole, ka tā ir plānota čipa veidā, kuru jau izmanto pie dzīvniekiem, bet drīz tie tiks pielietoti arī pie cilvēkiem, ja mēs par to klusēsim. Visi klausījās uzmanīgi, pat tie, kas direktora runas laikā nodarbojās ar muļķībām.

Beigās pie manis pienāca skolas vadības pārstāvis un teica, ka ļoti grib izlasīt manu darbu. Šis mazais čipiņš rokā ir mums draudošas briesmas...

Es esmu ievērojusi, ka šodien cilvēki ir ļoti atvērti šai tēmai un ir ļoti gatavi kaut ko uzsākt pret to. Tādēļ: tagad ir jāizmanto laiks, lai apgaismotu cilvēkus šajā sakarā un brīdinātu viņus pirms tam, kad zemādas čips kļūs par „pēdējo modes kliedzienu”.

Starp citu, manu diplomdarbu brošūras veidā var pasūtīt izdevniecībā „Ealaion-Verlag” vai izlasīt tēta jaunās grāmatas „Charagma” noslēgumā. Vairāk informācijas par šo, ļoti aktuālo, tēmu jūs varat izlasīt internetā „www.agb-antigenozidbewegung.de”

Noemi

Atlikt uz vēlāku

Dāvids (18 g.)

Pirmdien, 02.02.04, es sēžu skolā. Nākamajā pirmdienā ir izziņots lielais kontroldarbs ķīmijā. Es stingri izlemju, ka jau šovakar sākšu mācīties. Bet, atnākot mājās, uzzinu, ka šovakar Dorisas mājā sapul-

cējas visi bērnu sapulču darbinieki. „Nu jā, šodien, laikam, ar mācīšanos nekas nesanāks...”

Pēc sapulces es izdaru vēl šādus tādus darbiņus un eju gulēt.

Otrdienas vakarā 03.02.04: Ai, es tikko turos kājās garās darba dienas dēļ! Es jūtu, ka šodien nemaz neesmu spējīgs sēsties pie rakstāmgalda, lai mācītos. Tūlīt pēc ģimenes vakara lūgšanas iekrītu gultā un aizmiegu dziļā miegā.

Trešdienas vakarā, 04.02.04: Tā, šodien man noteikti vajadzētu mācīties, jo citādi... bet man taču ir vēl daudz citu darbu: jāpamācās elektriskā ģitāra, jāizpilda mājas pienākumi, jāatbild uz vēstulēm, jātrenējas jaunajai filmai, būtu jāsaskrūvē motocikls. Gandrīz vai aizmirsu..... rīt man ir praktiskās braukšanas nodarbības, noteikti vēl mazliet ir jāpamācās! Tāpēc tūlīņ es nolemju vēl šodien stundu pabraukāties ar Fediju. Nu jā, ar ķīmijas studēšanu atkal nekas nesanāks! Bet nedēļa vēl gara, var vēl nedaudz atlikt.

Ceturtdienas vakars, 05.02.04: kaut kas mani atkal iztraucē... vai vismaz es tā iztēlojos, jo šodien man ir vienkārši slinkums. Bet rīt gan es noteikti mācīšos!

Piektdiena, 06.02.04: Gandrīz aizmirsu - šodien taču jāsagatavojas bērnu sapulcei! Jā, un bērnu sapulce sestdienā man ir svarīgāka, nekā šis kontroldarbs ķīmijā. Priekš tā jau laiks atradīsies, varbūt svētdienas vakarā? Jā, laba ideja – svētdienas vakarā!

Sestdiena, 07.02.04: Apmeklētāju diena!

Svētdienas vakarā, 08.02.04: Sēžos pie rakstāmgalda un sāku mācīties. Bet, kad ieraugu, cik daudz ir jāpamācās, kļūst mazliet nelabi. Es tomēr nolemju, ka mācīšos ne pārāk ilgi, jo šodien, galu galā, ir miera diena. Mācīšos rītdien vilcienā, ceļā uz skolu laiciņš arī vēl atradīsies.

Pirmdienas rītā, 09.02.04: Nu tā, es sēžu skolā un laužu galvu par to, kādi varētu būt vara sakausējumi un kādas varētu būt to raksturīgās īpašības...

Nedēļu vēlāk: Uh, noveicās! Atzīme ir vēl ciešamā robežās. Protams, ne tik laba, kā manas citas atzīmes, bet tomēr... Atskatoties uz šo paraugu, man tomēr ir mazliet žēl. Viss būtu varējis būt daudz labāk, ja tikai es patstāvīgi nebūtu atlicis uz - pēc tam!

Ar šo piezīmi, patiesībā, es gribu runāt ne tikai par mūsu cenšanos skolā, bet arī mūsu ikdienas dzīvē! Mēs vēl ļoti bieži esam līdzīgi motoram bez jaudas. Tādam, kuram vārsti nav noregulēti, kuram pārāk ātri pazūd kompresija. Tāds motors nav derīgs nekam, lai gan tam būtu varējis būt lielāks spēks, ja šis vārsts būtu pareizi noregulēts...

Un vēl, mēs esam līdzīgi bodybilderiem, kas beidz cilāt hanteles tieši tad, kad vajadzētu sākt. Tas ir - tad, kad sāk sāpēt muskuļi. Tā viņi vienmēr paliek vienā un tajā pašā līmenī.

Arvien skaidrāk es redzu, cik zema ir tāda mentalitāte, kad mēs patstāvīgi izvēlamies viszemākās pretestības ceļu un bez pretestības spēka padodamies kārdinājumam. Cik daudz brīnišķīgāk ir, ja mēs tā vietā dotu iespēju lietai pieķerties Kungam mūsos. Man nav nekā labāka, kā Viņa gribas vadībā vienmēr palikt iespējā rīkoties pareizi.

Dāvids

Mans punkts

Sulamīte (12 g.)

Lūkasa 12:45,46: „Bet, ja kalps savā sirdī domās: mans kungs kavējas nākt,- un sāks sist kalpus un kalpones, nodosies ēšanai un dzeršanai un piedziersies, tad šī kalpa kungs nāks tādā dienā, kad tas to negaida, un stundā, kuru tas nezina: viņš viņu šķels pušu un dos viņam algu līdz ar neticīgajiem.”

Pēdējā laikā šis pants ļoti uzrunāja mani, jo tādu, kāds tu būsi tad, kad atnāks Jēzus, tevi arī novērtēs! Tādēļ es jau tagad sāku ar vismazākajām lietiņām - miskastes iznešanu vai istabas uzkopšanu. Tas ir mans punkts. Mums jau tagad ir jāgatavojas Viņa atnākšanai!

Sulamīte

Atbildība par manu klasi

Loīze (14 g.)

Nesen es biju nometnē ar savu klasi. Tur man atkal kļuva skaidrs, kāda atbildība ir uz manis par maniem klasesbiedriem. Mēs bijām 12 meitenes vienā istabā. Un, kā jau tas nometnēs notiek, visbiežāk līdz pusnaktij tur nav miera. Reizēm viņas diskutē pat līdz agram rītam. Tādos apstākļos es nevaru iemigt un tādēļ daudz kas nonāk arī manās ausīs. No augstumiem viņas apspriež visas un visu, līdz pat pavārei - visu, ko viņa dara nepareizi, un kā viņas būtu vārījušas, un kādu garšvielu trūkst... Bet es domāju, ja manām klasesbiedrenēm būtu vajadzējis uzvārīt pusdienas 100 cilvēkiem, tad par garšvielām pat runas nebūtu.

Un tā tas bija visās lietās, Viņas spēja kritizēt visu; viņu acīs visi darīja kaut ko nepareizi – vecāki, skolotāji, daži skolnieki, brāļi un māsas, Šveices valdība, līdz pat Džordžam Bušam...

Tā viņas stundām varēja diskutēt par apkārtējo cilvēku kļūdām. Viņas gan to izdarītu labāk nekā citi un darītu pēc saviem ieskatiem! Bet tieši šis ceļš taču 100% ved garām mērķim! Katra paaudze pūlas darīt labāk par priekšgājējiem, taču pēc saviem ieskatiem un bez Dieva. Tādēļ ar ikvienu paaudzi kļūst aizvien sliktāk.

Un man atkal kļuva skaidrs, kādu vainu es uzņemos, ja es nopietni savus klasesbiedrus nebrīdināšu pret šo augstprātības ceļu un nevēršīšu viņu uzmanību uz ceļu, kas ir atkarīgs no Dieva gudrības un palīdzības. Ikvienam patvaļīgam ceļam ir jābūt šausmīgām sekām, kā tas rakstīts, piem., **Mateja 12: 36**: „Bet es jums saku: par ikkatru vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā.”

Pēdējā vakarā es vairs nemēģināju savas ausis aizbāzt ar zeķi, bet es izteicos pret visām šīm lietām un liecināju par mūsu ticību, kuru viņas tā nicina. Sekoja ļoti garas sarunas. Viņas izjautāja mani par manu dzīvi un ticību. Viņas lūdza man piedošanu par visu slikto uzvedību attiecībā pret mani.

Lai gan šodien atkal viss rit pa vecam, es tomēr priecājos, ka toreiz izteicos, un izteikšos arī turpmāk. Vai tu apzinies, kāda atbildība gulstas uz tevi par taviem klasesbiedriem?

Laiže

Aizkrāsot

Anna – Sofija (11 g.)

Bija sapulce, tētis runāja tik spēcīgu vārdu, ka es gandrīz nepaspēju to labi pierakstīt. Sprediķa vidū es padomāju: „Par to man noteikti ir jāizstāsta manām mazākajām māsām, lai arī viņas to saprastu!” Sapulce beidzās un mēs gājām mājās. No rīta es gāju pie skapja, kur atrodas mūsu zīmēšanas un veidošanas piederumi. Es izvilku krāsas, plastilīnu un citas lietas. Pēc tam es atnesu otiņas un pasaucu Boasu un Ruthli lokā (tas ir, pie mazā galda ar trijiem krēsliņiem, kas stāv mūsu istabā). Es viņām izskaidroju to, ko vakar sprediķoja tētis: par svētīšanu, ka mēs varam zīmēt vai veidot labu par tuvākajiem. bet visu savējo, personīgo - aizkrāsot. Tā es viņām skaidroju, bet, acīmredzot, viņas neko nesaprata. Tad es paņēmu papīra lapu un uzrakstīju Ruthli 2 vājas vietas. Mēs paņēmām otiņas un iemērcām tās krāsā un uzrakstīto aizkrāsojām. Un te es ievēroju, ka viņas sāka saprast! Nākamajā rītā mēs pamodāmies plkst. 5.00 un kopā aizkrāsojām savas lapas..

Pie pusdienu galda Boasa to izstāstīja tētim. Bet mēs izstrādājām vēl daudz vairāk no viņa sprediķa, tā, ka Boasa un Ruthli saprata jau ļoti daudz. Mēs sastādījām sarakstu ar visu to, kas dienā bija nogājis slikti, un to aizkrāsojām. Es gribu uzmundrināt arī jūs: ja mazākie vēl nesaprot sprediķi, tad viņiem var to izskaidrot. Ar vienkāršiem piemēriem, kā to izdarīju es, tu vari to parādīt bērniem. Tā bērni var iemācīties daudz!

Anna - Sofija

Jauniesauktais Saseks

Simons (20 g.)

Sākumā es jutos kā briesmīgā murgā. Es biju izrauts no mūsu skrējiena un tagad stāvēju kā zaldāts bez ieročiem kazarmu laukumā un gribēju, cik iespējams ātrāk, pamosties. Bet man neatlika nekas cits, kā samierināties ar to, ka no šī brīža uz mani klieudz, dzenā šurpu turpu un komandē mani. Lai gan sākumā manī pamodās nepatika, taču Kungs dāvāja man žēlastību tā, ka drīzumā es atkal varēju uzticēties Viņam. Es sāku lūgties: „Kungs, vai tad Tu neesi īpaši tuvs apspiestajiem? Vai šajā „cietumā” nav iespējams satikties ar tevi vairāk, nekā jebkad agrāk? O, jā, Kungs, un tagad es gribu ar Tevi kaut ko sarunāt.

Tu te rīkosies! Tu šeit rīkosies redzami un jau pirmajā nedēļā! Es negribu gaidīt līdz 7. nedēļai!”

Pēc tam es apgūlos gultā mūsu 14 vietīgajā istabā, paņēmu Bībeli un ierakstīju dienasgrāmatā dažas domas par izlasīto tekstu: „Kungs, lūdzu, dari mani drosmīgu!” Tikko es šo noslēdzošo domu ierakstīju, atvērās durvis un ienāca mūsu kazarmu atbildīgais: „Ei, Sasek, ko tu te dari?” - „Lūdzu Dievu un lasu Bībeli!” Tik tieši es izgāju uz konfrontāciju. Apstulbināts viņš pienāca pie manis, apsēdās uz manas gultas un uzmanīgi sāka lasīt Bībeli. Mazliet vēlāk viņš noburkšķēja: ”Čalīt, tu esi Jēzus!” No tās stundas viss sākās. Satraukts visur, kur vien viņš atradās, viņš stādīja mani katram pretimnācējam priekšā kā Jēzu. Priekš visiem es uzreiz kļuvi par kazarmu Jēzu. Bieži varēja dzirdēt čukstus: „...kur tagad ir tas, kas jau 12 gadus lasa Bībeli?” Visur, kur vien es nonācu, mani ierāva sarunās, un drīz daudzi jau sāka man sāka stāstīt par savām problēmām un grēkiem. „Tu laikam neticēsi, bet pirms 5 gadiem es izdarīju laupīšanu ar ielaušanos ...”(tā es sev nebiju to stādījis priekšā). Cits man atklāti izstāstīja par savu drausmīgo bērnību un par jaunību: „13 gadu vecumā es aizgāju no mājām. Es biju sacēlies pret saviem vecākiem.” Pēc vienas dienas daži man stāstīja par savām problēmām ar narkotikām.

Kāds man teica: „Zini, kad tu dari kļūdas un no tām mācies, tad tas nav tik briesmīgi. Bet es negribēju mācīties no savām kļūdām un esmu sagandējis visu savu dzīvi!” Vēl kāds pienāca pie manis, uzsita uz pleca un teica: „Esmu sajūsmināts par tevi! Tev ir gara stiprums. Tu stingri stāvi visas kompānijas priekšā par savu ticību. Es zinu citus, kas arī kaut kādā mērā ir dievbijīgi, bet, ja viņiem jautāt tieši, tad viņi visu noliedz!”

Vispār es biju gatavojies uz to, ka dienesta laikā iemantošu tikai ienaidniekus. Tas nenotika pat tad, kad man vajadzēja nopietni parunāt ar dažiem zēniem par lamāšanos un netīriem izteicieniem. Gluži otrādi, auga cieņa pret mani! Jau pēc šīm nedaudzām zaldāta dzīves dienām es varētu ļoti daudz pastāstīt.

Reiz, vakarā, ceļā uz savu istabu, es lūdzu: „Kungs, parādi man, kas man tālāk būtu jādara?” Un kāds zaldāts pārtrauca manas domas:

”Hei, Jēzus! Saki Maieram, lai viņš būtu punktuāls, jo citādi viņš mūs neklausa.”

Istabā: „Simon, tu esi kļuvis par sarunu tematu. Dušas telpā visi runā par „to, ar Bībeli”. Cits teica: „Šovakar tu palūgsi ar mums kopā, vai ne?” Un pēkšņi man kļuva skaidrs, kādam ir jābūt nākamajam solim. Šajā vakarā es vadīju pirmo armijas sapulci ar saviem istabas biedriem. No šī vakara, pirms miega, es katru vakaru nolasu īsu sprediķi, kas balstās uz iepriekšējās dienas notikumiem. Pēc tam es aizlūdzu par saviem biedriem. Bet, ja pēkšņi es kādu aizmirstu, tas tūlīt kļūda: „Ei, vēl palūdz arī par mani!” Gandrīz visi tajā laikā sēž savās gultās, salikuši rokas un beigās, katru dienu arvien skaļāk, saka: „Āmen”! Līdz šim ik reizi ir bijusi tāda svētība, visi pateicās, neviens nerunāja ne vārda un visi aizmiga. Tagad man ir pat iespēja uzlikt sodu maniem biedriem tad, ja viņi grib izdarīt kaut ko sliktu, kas man nepatīk. Man vajag tikai pateikt: „Skaties, citādi šovakar sprediķi nerasīs...” ☺ Tad viņi nožēlo, apstājas un vairs nedara sliktu. Tas tiešām notiek tā!

Pirms dažām dienām pirmo reizi viens no istabas biedriem arī lūdza Dievu pirms gulētiešanas – skaļi un skaidri.

Sākot ar rīta lūgšanu pirms brokastīm un līdz vakara sprediķim, visu laiku cilvēki mani meklē, lai parunātos ar mani. Es lūdzu, lai Kungs man palīdz pareizi apieties ar visu to, lai lauks netiktu „pārmēslots”, bet es ļautu visam vienkārši plūst kopā ar to, kas parādās „no augšas”. Es zinu, ka vislielākie pārbaudījumi vēl stāv priekšā.

Simons

Bez Vārda zobena

Simons (20 g.)

Lūk, esmu izturējies jau pusi no jauniesaukto skolas laika, un es esmu ļoti pateicīgs Kungam par visu, ko šeit esmu varējis piedzīvot. (Dievs ļoti daudz ir paveicis ne tikai manī, bet arī manā apkārtnē tā, ka par šo laiku es būtu varējis uzrakstīt veselu grāmatu). Bet tagad par manu pēdējo piedzīvojumu:

Es tikko biju paēdis ēdnīcā un gribēju iet uz galveno ēku. Bet pie ārdurvīm stāvēja daži jauniesauktie, tie sarunājās savā starpā un smēķēja. Kad es gāju tiem garām, visi pagriezās uz manu pusi: „Il pasto-

re...”, teica viens no viņiem, un es sapratu, ka viņi runāja par mani. Diemžēl, es slikti saprotu itāļu valodu, tādēļ tikai pēc intonācijas un pēc svilpiena es varēju noprast, ka šī grupa nav pieskaitāmi mani draugiem. Bet, kad es iegāju savā istabā, mans kaimiņš uzreiz sāka lamāties (tulkots no franču valodas): „Pasteur, tu dois prier plus!!! C’est la catastrophe avec ce sergent-major!” (Hei, mācītāj, tev jāpalūdzas vairāk!! Ar šo vecāko seržantu ir tīrā katastrofa!)

„Šajās kazarmās pūta pavisam cits vējš! Pēc 7 nedēļām Brugā, mani pārveda uz Vangenu uz, galvenokārt, franču - itāļu rotu. Te nebija neviena jauniesauktā (rekrūta), kas runātu vāciski, un jau pēc dažām dienām šeit mani nosauca par pastoru – mācītāju, taču ne ar cieņu, kā Brugā, bet ar nicinājumu. Pie tam, šeit es nebiju runājis nevienu sprediķi, un arī -kādā valodā lai es to būtu darījis? Apstākļi man šeit nevarēja būt vēl izaicinošāki. Cik ļoti labprāt es būtu palicis Brugā! Tur es biju piedzīvojis tik daudz - es simtiem zaldātu varēju sprediķot evaņģēliju un stāstīt par Jēzu līdz pat augstākajam šefam! Neskatoties uz to, ka Kungs personīgi darbojās manī, es nepārtraucu ticēt pieejas iespējai manai svešvalodīgajai apkārtnē. ”Bet Kungs, kur man sākt? Man nav pieejas šiem cilvēkiem! Es esmu vispusīgs speciālists kazarmās un dienā es gandrīz nevienu neredzu!”

Caur nelielu notikumu Kungs man teica tā, ka es ieraudzīju: „Lai gan man šeit nav Vārda zobena, man ir slotas un lupatas!” Un tā reiz no rīta, es sāku uzskatīt mūsu istabas, visur slaucīt putekļus un mazgāt grīdu. Es biju tieši 20 - vietīgā istabā, kur man bija visvairāk ienaidnieku, - un kaudzē jau bija saslaucīta vesela lāpsta putekļu un netīrumu, kad nejauši ienāca visi istabas iemītnieki. Viņiem bija pārtraukums. Kļuva neparasti klusi, visi vēroja mani. Viens no viņiem uzdrošinājās nokomentēt: ”Aller-hop, deei, deei!”(Davai, davai, uz priekšu!) Es tikai mierīgi pagriezos, paskatījos viņam acīs un teicu: „Je ne dois pas faire ça!” (Es daru to brīvprātīgi!) Bija redzams kā viņš nosarka, pēc tam, apjucis, viņš sniedza man roku: ”Merci, Sassec...”(Paldies, Sasek...) Tūlīt istabā atskanēja izbrīna saucieni, jo viņi to nebija gaidījuši. Es mierīgi turpināju uzskatīt istabu, un 20 acu pāri sekoja katrai manai kustībai. Pēkšņi viens pienāca pie manis un paņēma manu cepuri, un, neskatoties uz manu protestu, visi no saviem makiem sabēra tajā visu savu sīknaudu. Kāds cits atnesa man padzert. Pēc tam, cits pēc cita, tie

pienāca man klāt, paspieda man roku un patiecās. Pēc dažām minūtēm viņu sirdis bija atkusušas, un es biju ieguvis dziļu cieņu no viņu puses. Un līdzīgi notika citās istabās. Notika tas, ko es nekad nebiju gaidījis. Viņi bija apmulsuši, un es biju savus ienaidniekus uzvarējis, darīdams viņus par saviem draugiem. Kungs bija uzklaustījis manu lūgšanu. Un bija ielikts pamats tam, ka es varēju būt par liecinieku arī šiem cilvēkiem.

Simons

Pasargājamais

Dāvids (21 g.)

Kad pirms 21 nedēļas es atvadījos no savas ģimenes un no kalpošanas un aizgāju armijā, mans tētis svētīja mani ar pastāvīgu Dieva apsardzību un aizstāvību. Būt apsargātam no netaisniem vadītājiem, nederīgiem vingrinājumiem un no piekasišanās, no rāpšanās pa dubļiem un no visas iekšējās netīrības, ar kādu, pret savu gribu, ir jāsaskaras iesaukto skolā. Un bija tā, it kā šī svētība būtu aktivizējusies jau ar pirmajām minūtēm... Īsā laikā visur kļuva zināms, ja kāds grib, lai viņa dienests nebūtu saspringts, tam būtu jāienāk tajā grupā, kurā atrodas Saseks. Tā kā mana, pavisam citādākā dzīvošana, ik dienas bija iemesls sarunām, tad mani draugi sāka mani saukt par rotas šoko-priesteri (šokolādes)...☺

Mana dienasgrāmata ir pārpildīta ar piedzīvojumiem ar Kungu, bet šeit es ierobežošos tikai ar vienu liecību:

Bija vakars, pirms lielas, ilgi gaidītas dienas. Kādēļ ilgi gaidītas? Tādēļ, ka šajā trešdienā pagāja puse no mana dienesta laika. Es stāvēju pilnā apmundierējumā savākšanas punktā. Ikviens zināja, kas tagad būs - visgarākais pārgājiens. Kad es istabā gatavojos šim pārgājienam un saģērbos silti, lai tikai nenosaltu, visi sāka mani izsmiet un jautāja, vai es vispār kādreiz esmu piedalījies kādā pārgājienā. Jo īsā laikā mans apģērbs tā samirkšot, ka man viņu vajadzēšot izgriezt! Man bija jāatzīstas, ka tiešām, šis būs man pirmais pārgājiens. Kad es izgāju, visi izbrīnījušies noskatījās manī, it kā domādami: „Ko, vai Saseks arī? Vai Dievs tevi būtu atstājis visizšķirošākajā mirklī?” No visām pusēm mani izsmēja: „Vai tas Šoko-priesteris arī nāks ar mums?”, „Vai redzējāt, Saseks iet savā pirmajā pārgājienā?” Mēs aizgājām uz sporta zāli. Prožektoru gaismā mūs visus pārbaudīja, vai visiem tiešām viss ir līdzī, tas ir, lāp-

sta, telts, spectērpi, papildapģērbs utt. Mūs noinstruēja, ka šīs ir kaujas mācības. Mums ir jāiet klusi, taisni un ceļš iet te augšā, te lejā... Viss izskatījās ne pārāk jautri, un vispirms jau tad, kad komandieris mums iedeva zīmuļus, lai mēs nokrāsotos kaujas krāsās. Bija redzams, ka citi mācēja ar tiem apieties, bet man līdz šim nebija bijusi tā laime grimēties ar krāsām, kuras pēc tam gandrīz nav iespējams nomazgāt. Krāsošanās laikā es pēkšņi teicu: „Šis grims der tikai tam, lai pēc tam to uzreiz nomazgātu!” Ar katru sekundi stāvoklis kļuva arvien nelabvēlīgāks, un drīz mums vajadzēja doties ceļā. Kad laukumā sāka sastāties ap 200 jauniesauktie, mani atkal sāka izsmiet: „Sasek, tu izskaties stipri! Tāds tu man patīc! Es vienkārši brīnos, kā tu no šejienes neaizlavies?!” Es mierīgi pagriezos pret viņu un teicu: „Zēni, lai jums būtu skaidrs - es vēl nekad neesmu aizlavījies no ceļa, bet ..” es vēl nepaspēju pabeigt teikumu, kad atskanēja komandiera balss: ”Rekrūt Sasek, pie manis!” Mazliet apjucis, es paskatījos uz visiem: „Nu labi, uz redzīti!” Man nekas labāks neienāca prātā. Komandieris pasauca mani un iecēla mani par šoferi, lai es vestu vakariņas. Man bija pietiekami laika, lai es vēl ieietu dušā un mazliet atpūstos, pirms aizvest virtuvi un palīgus uz brīnišķīgu vietu mežā. Zem brīnišķīgām zvaigžņotām debesīm es iztaisīju ilgu lūgšanu-pārgājienu. Kad es, atspiedies pret koku, sildījos pie katliņa ar buljonu un priecājos par Mēnesi, pie manis pienāca šveicietis, kas runāja franciski, un jautāja, vai es esot jau paēdis. „Non!” - es nepaspēju to izteikt, kad viņš jau atnesa man kartupeļus ar gulašu. Pēc kāda brītiņa mežā atskanēja troksnis, visi nāca šurp! Es sāku smelt viņiem karsto buljonu, un viņi neticēja savām acīm, kad mani redzēja tīru un atpūtusos.

Kad mani biedri atgriezās kazarmās, es jau sen gulēju. Viens no viņiem nespēja tam noticēt un pajautāja, cik es viņiem esot samaksājis, lai es atkal būtu pasargāts. Es viņam atbildēju, ka man tas nav jādara, pagriezos uz otriem sāniem un turpināju gulēt.

Dāvids

Diskusijām gals

Simons (23 g.)

Es tikko atkal biju atgriezies no „pārsagatavošanās” armijā. Trīs nedēļas es biju Ženēvā, kur man bija neskaitāmi daudz pārdzīvojumi, sarunu, strīdu, saķeršanos un, par nožēlu, arī dažas diskusijas.

Bija laiki, kad man bija vairāk prieka diskutēt nekā šodien. Piemēram, pirms gada es arī biju Ženēvā. Tad man bija daļa ļoti agresīvu biedru, kas nepārtraukti izaicināja mani ticības dēļ. Viņi iejauca mani diskusijās, izkropļoja manus vārdus u. tml. Viņi vienkārši pielika visas pūles, lai izsistu mani no ceļa.

Nav tā, ka nevarētu diskutēt. Man toreiz katrā diskusijā bija vislabākie argumenti, lielāka izturība, un es tomēr guvu pār viņiem pārsvaru arī tad, ja man bija jācīnās ar viņiem vairākās frontēs vienlaicīgi. Bet es sapratu, ka diskusija nekad nepieved pie vēlamajiem rezultātiem. Tas man pavisam no jauna kļuva skaidrs tad, kad pirms 3 nedēļām es atkal ieradās tur un satiku tos biedrus, ar kuriem iepriekšējā reizē mājupceļā atvadījās vilcienā karstas diskusijas kulminācijā. Es biju tikko ieradies kazarmās, pievienojos gaidošu zaldātu grupai un satiku pirmo no tiem („vecajiem paziņām”). Smaidot viņš sniedza man roku: „Sasek, labi, ka tu esi ieradies! Mēs cerējām, ka tu būsi. Es tev jau rezervēju gultu. Gribo, lai tu apmestos mūsu istabā!” Tūlīt viņš noinformēja savus pārējos kolēģus par manu ierašanos. Es tieši gāju gar mājas stūri un dzirdēju, kā viņš teica: ”Hei, vai dzirdējāt, rabīns ir klāt!” Mani ar prieku apskāva un tūlīt apbēra ar jautājumiem: „Hei, saki, vai tu vēl strādā pie sava tēva? Vai tev vēl joprojām ir tā pati ticība, kas toreiz? Vai tu joprojām vēl dzīvo tikpat šķīsti? Vai viss pa vecam...?” Uz visiem jautājumiem es smaidot varēju atbildēt: „Tieši tā!” Viņi priecājās, un es sajutu no viņu puses tādu kā atvieglojumu, jo viņi, neskatoties uz savu pretestību, cerēja, ka es palikšu tas, kas biju. „Ā, tas nozīmē rezerves Jēzus?” – ar šo jautājumu kompānijai pievienojas vēl viens.” Man stāstīja, ka tu katru dienu ceļoties piecos, lasot Bībeli un rakstot memuārus.” „Jā, tā tas ir!”, es atbildēju.

Un man kļuva skaidrs, kas tieši manus draugus bija ietekmējis. Tās nebija manas spējas diskutēt, bet gluži vienkārši - mana dzīve. Cik bieži jau es biju diskutējis ar cilvēkiem, un kaut kad, izmisušam, man bija jāatzīst, ka ar loģiskiem argumentiem var izdarīt visu! Mūsu prāts spēj attaisnot vienkārši visu! Ir cilvēki, kas pat par genocīda nepiecie-

šamību spēj argumentēt pārliecinoši un neapgāžami. Un es domāju, ka mēs cilvēki, šodien esam meistari izskaidrot visas mūsu sakāves un izgāšanās ar argumentu kalniem un teoriju labirintiem. Bet šīs nedēļas laikā es atkal piedzīvoju, kas notiek, ja cilvēkus pārliecina nevis ar prātu, bet piekļūst viņu sirdīm. Piemēram tā vietā, lai bezgalīgi turpinātu diskusiju, es vienam biedram vienkārši teicu: „Paskaties, ja tu atzīsi godīgi, tad iekšā tu esi pilnīgi tukšs... Tu dari lietas, kuras tu patiesībā negribi darīt. Tevi kārdina iegribas un iekreiz, kad tu tās apmierini, iekšēji tu nolaidies vēl par pakāpienu zemāk. Šādu lietu gaitu tu zini jau no galvas, vai ne tā?” Pēkšņi viņš sāka māt ar galvu, un diskusija bija beigusies; sākās atklāta saruna. Viņš sāka man stāstīt par savām problēmām. Mums vairs nevajadzēja strīdēties par to, kas ir „labi” un kas ir „slikti”. Tas tādēļ, ka viņš savu dzīvi zina un zina, kad viņam iet lejā, par spīti visiem argumentiem un visām teorijām, kuras viņš pats sev ir piemeklējis.

Es esmu pārliecināts, ka nav vairāk atpalikušas pārliecības par tādu, ka cilvēks, ar sava prāta un intelekta palīdzību, var tikt galā ar savu dzīvi. Ar prātu un intelektuāliem argumentiem var nopamatot jebkurus maldus, tieši tāpat kā ar Bībeli. Es ticu, ka tikmēr, kamēr miera intuīcija nekļūs par visaugstāko vadošo instanci, turpināsies sarežģīto teoriju kalnu uzkraušanās, pastiprināsies cilvēku apjukums un diskusijām nebūs gala.

Bet, ja pasaulei caur mums būs pierādīts, ka dzīve pēc intuīcijas nav bīstama, bet ir pavisam progresīva, tad ar diskusijām būs gals. Tāpat, kā es to piedzīvoju šajās dienās Ženēvā.

Simons

Vai skatītājs?

Dāvids (20 g.)

Es biju ļoti laimīgs, kad stāvēju Bernē, dzelzceļa stacijā un gaidīju vilcienu, kas pēc pirmajām 7 armijas nedēļām, beidzot, uz īsu laiku, aizvestu mani mājās. Es jutos viegls kā pūciņa un brīvs kā putns. Bet ne tikai no tā, ka tagad uz 2 nedēļām varēšu nolikt savu karavīra formu. Un ne tikai tādēļ, ka kazarmu teritorijas sētu varēju skatīt no otras puses. Manī gaviļēja viss, kad es atcerējos to, ko Kungs bija veicis ar

mani, ar manu apkārtni un ar maniem priekšniekiem. Tikko es biju iesēdies vilcienā, šis mans prieks ielija manā dienasgrāmatā, un es uzreiz pierakstīju 11 lapaspuses! Stundas aizlidoja kā mirklis. Beidzot es pacēlu galvu un noliku zīmuli. Te vīrietis, kas sēdēja man pretī, izbrīnījies teica: „Šodien jūs esat varen’ produktīvs...” „Ak, ne tikai šodien! Ja tikai jūs zinātu, kas saviļņo manu sirdi, tad jūs manas pūles varētu saprast!” - es teicu un tā jau atrados garīgā sarunā, kas beidzās ar mērīšanu (OCG sistēmā). Pirms izkāpšanas vīrs vēl stipri piekodināja man nepazaudēt šo garīgo spēku. Pēkšņi ap mani kļuva pavisam kluss. Es gaidīju un gaidīju, bet vilciens turpināja stāvēt. Apkārt nebija neviena cilvēka. Es biju pavisam viens. Nu ne pavisam, jo pie manis pienāca vilciena pavadonis un jautāja, vai es neesmu nogulējis. „Ko? Kādēļ? Ak, ak!” Es paskatījos ārā pa logu un redzēju, ka esmu atbraucis – galastacija! Pavadonis aizskrēja pie durvīm, lai tās paturētu vaļā, kamēr es savācu savas mantas. Vēl mazliet, un es jau atrastos uz rezerves sliedēm!

Es gribētu jums vēl pastāstīt, kas pēdējā laikā mani satrauc, kad es domāju par mūsu jaunatni un bērniem.

Es atceros situāciju, kad mēs gatavojāmies mūsu pēdējai filmai. Man un Tomasam toreiz bija palūgts parādīt statistiem cīņas tehniku, ko mēs bijām iemācījušies pie skolotāja. Ar mērķi iedvesmot un motivēt ikvienu, lai nākamajā tikšanās reizē visi paši kameras priekšā varētu parādīt kaujas ainas, ņemot vērā mūsu tiem nodemonstrēto tehniku.

Nākamajā tikšanās reizē mani atkal aicināja uz skatuvi, lai es vēlreiz parādītu kaujas pozīciju un sitienu virzienu. Bet tādēļ, ka šoreiz es nedemonstrēju kauju, es ieraudzīju neapmierinātas sejas un vīlušās balsis. Šī reakcija gandrīz pamudināja Tomasu un mani, vēlreiz parādīt mūsu veiklību. Bet mans tētis mani apstādināja ar vārdiem: ”Tagad ir citu kārta.” Es uzmanīgi vēroju citu kaujas, un biju mazliet vīlies, redzot, cik maz uzmanības bija piešķirts mūsu instrukcijām. Kad arī tētis ievēroja šo trūkumu, tad daži statisti atzinās, ka viņi no mums esot gaidījuši vēl lielāku iedvesmojumu tā vietā, lai paši trenētos. Daži vispār bija aizmirsuši par uzdoto uzdevumu...

Par nožēlu, šo pašu tendenci man neviļus nācās novērot arī attiecībā uz manu kara dienestu. Starp jums ir daudz tādu, kas gaida, ko izdarīs Saseki dienestā vai skolā, pavisam aizmirstot, ko tad Kungs grib paveikt caur viņiem pašiem.

Man gribētos jautāt tev: „Kādēļ es tik maz dzirdu par tevi?” Skatoties uz dažu no mūsu vidus vājumu un nespēku attiecībā pret savu bojā ejošo apkārtni, es jautāju: ”Kādēļ tu neļauj sevi iedvesmot? Vai tiešām tu šo uzdevumu gribi uzdot tikai mums vieniem, bet pats arī turpmāk tikai baudīt mūsu panākumus? Jeb tu šo iedvesmojumu gribi izmantot kā motivāciju, lai arī pats tā rīkotos? Vai tad nepietika iedvesmojošo Simona piemēru, kurus viņš piedzīvoja savā kara dienestā, lai pamodinātu tavu ticību?” Ja nē, tad tie nav sasnieguši savu mērķi!” Mūsu rakstu mērķis nav tas, lai jūs vienkārši varētu izlasīt kaut ko interesantu. Daudz vairāk - šiem stāstiem vajadzētu iedvesmot jūs rīkotos tāpat! Lasi turpmāk „Oliv- junior” ar jaunu perspektīvu: „Ja tas funkcionē pie Sasekiem, tad vēl jo vairāk pie manis!”

Dāvids

Eksāmens

Noemi (16 g.)

Pirms kāda laika es piedzīvoju kaut ko labu. Par to es jums labprāt pastāstīšu.

Katru dienu es no 5.45 no rīta līdz vēlam vakaram atrodos ārpus mājas, jo mana darba vieta atrodas stundas brauciena attālumā no mājas. Visumā tas ir 13 stundas dienā! Man bija vajadzīgs zināms laiks, lai es pie tā pierastu.

Pirms vasaras turnejas, sāka uzkrāties daudz darba. Mēs bijām pilnībā aizņemti ar sagatavošanos. Bija filmēšanās, mēģinājumi, horeogrāfijas apspriešana u.t.t.. Katru dienu pilna programma.

Sāka tuvoties eksāmenu laiks 2 priekšmetos (eksāmenā tiek pārbaudīts viss līdz tam mācītais). Dažas nedēļas pirms eksāmena mūsu vakari bija tik aizņemti, ka man nebija iespējams pat vienu riezi ieskatīties savās burtnīcās un grāmatās. Bet, pie visa tā, es biju absolūti mierīga un pārliecināta, ka tad, kad būs laiks mācībām, Kungs man to visu iedos īsā laikā. Dos tik, cik es to būtu mācījusies veselas nedēļas laikā!

Pienāca pirmseksāmena diena - pirmdiena. Man vēl joprojām nebija laika iedalīt uzmanību mācību materiāliem. Vakarā, līdz 22.00, mēs ar ģimeni apspriedām horeogrāfiju, pēc tam es organizēju kaut ko bērnu

sapulcei, un tā pienāca 23.00. Tagad es beidzot varēju nodarboties ar mācībām.

Es zināju, ka cilvēciski ņemot, visu vairs nav iespējams iemācīties. Un arī spēki jau sāka mani pamest, tādēļ es zināju tikai vienu: „Ar saviem spēkiem es to izdarīt nevaru!”

Es mācījos līdz 24.00 visu to, kas man likās svarīgs. Pēc tam iegāju gultā un nākamajā rītā, vilcienā, vēlreiz atkārtāju daļu no eksāmena materiāla. Tad pienāca lielā testa laiks. 2 stundās es aizpildīju daudz lapu.

Kad pēc dažām dienām es saņēmu savas lapas atpakaļ, es biju ārkārtīgi pārsteigta. Es neticēju savām acīm! Mana atzīme bija 5,9☺! (Šveicē visaugstākā ir 6). Es domāju, jūs spējat iztēloties, kā es priecājos! Es biju tik pateicīga Dievam par to, ka Viņš vienkārši palīdzēja man ticēt, ka tā tas funkcionēs un es pie tam spēju neskatīties uz cilvēcisko prātu! „Paldies, Kungs!”

Tā man bija ļoti liela mācību stunda! Ja mana pirmā prioritāte ir kopējais, un tajā es ielieku savu spēku un savu sirdi, tad svētīts ir viss, ko es daru! Es esmu pārliecināta - ja eksāmens man būtu pirmā prioritāte, tad es, pirmkārt, nedabūtu dabūjusi tik augstu atzīmi, un otrkārt, es nebūtu piedalījies nevienā no sagatavošanās darbiem, un tad vispārējām būtu vajadzējis pakārtoties manām personīgajām prioritātēm.

Šis piedzīvojums bija ļoti vērtīgs, it sevišķi nākamajam mācību gadam, jo tas būs manu mācību vissaspringtākais gads skolā un praksē. Viegli var gadīties, ka tad es atradīšos tikai savā un tā pilnīgi izlaidīšu savu pievienošanos kopējam. Es ievēroju - ja man vissvarīgākais ir pamats, fundamenti, un es lieku sevi visu tajā, tad svētība ir tik liela, ka arī viss personīgais nokārtojas īsā laikā, ja es to sagaidu!

Naemi

Pelkes

Sulamīte (16 g.)

Arī man parādījās iespēja uzņemties asistenta lomu un atbildību par materiāliem. Šis darbs ir ļoti daudzpusīgs, tādēļ te es varu iemācīties daudz ko. Par vienu lietu es gribētu jums pastāstīt.

Bija laiks, kad vakaros pēc skolas es tikai skraidīju, kaut kur rākos un ņemos, lai tikai sagatavotu visu materiālu filmēšanai. Lai gan es esmu Loīzes labā roka, viņa ļoti bieži nezināja, ko es daru, jo es pastāvīgi biju stresā. Bija situācijas kad es aizmirsu ļoti svarīgus Loīzes vai tēta uzdevumus vai arī tos biju nepareizi sapratusi, un līdz ar to arī izpildījusi. Vēlāk tas mani ļoti apbēdināja, jo es bieži neattaisnoju viņu cerības.

Reiz vakarā es par to parunāju ar Loīzi. Viņa man jautāja, vai es esmu atradusi tā iemeslu, kādēļ vienmēr atbildīgās situācijās man pietrūkst paša galvenā, vai tas nav izdarīts. Pēc tam es sapratu, ka man ir nepareizi izliktas prioritātes. Es skraidīju, lai visur novērstu trūkumus, meklēju kaut kādas pazaudētas skrūvītes, gribēju uzreiz aizbāzt visus caurumus tā vietā, lai atrastu šo trūkumu iemeslu, lai izstrādātu jaunu sistēmu vai vismaz uzlabotu procesu. Var teikt, es patstāvīgi „slaucīju peļķes uz grīdas” tā vietā, lai aiztaisītu „caurumus sienā”, pa kuriem ūdens tek uz grīdas. Tas nozīmē, ka es visu laiku skraidīju, lai izlabotu kaut kādus trūkumus. Tā var strādāt visu dienu. Mēs atradām ļoti vienkāršu risinājumu. Manī vienkārši ir jāpieiet pie Loīzes un jāparāda viņai savs darbu saraksts, bet viņa noliks prioritātes un darbu laikus. Tikai tad es ieraudzīšu „caurumus sienās” un zināšu, kurus vajag aiztaisīt uzreiz, bet kurus atstāt uz vēlāku laiku. Tad es varēšu visu iztaisīt īsā laikā ticībā un ar redzējumu un bez stresa. Tad es varēšu aiztaisīt visus „caurumus”, ja tikai neizšķiedīšu savu laiku uz „peļķu slaucīšanu”.

Sulamite

Viena tiks panemta, otra atstāta...

Eliass (10 g.)

Pagājušajā sestdienā mēs kopā ar Loīzi vadījām bērnu sapulci. Man uz sirds bija runāt par beigu laiku, jo man bija svarīgi, lai pēdējā dienā neviens netiktu atstāts šeit lejā. **Mat. 24:40,41:** „Tad būs divas uz

lauka - viena tiks paņemta, bet otra atstāta. Un divas mals dzirnavās - viena tiks paņemta un otra atstāta.”

Tagad tu, iespējams, domā: „Abas darīja vienu un to pašu darbu! Kādēļ viena tiks paņemta, bet otra atstāta?” Bet viss ir atkarīgs no sirds, kā mēs darām darbu, vai no sirds. Vai mēs to vienkārši darām tāpēc, ka mamma ir likusi. Ir arī teikts: ”Jūs nezināt, kad Viņš nāks, kurā stundā, kurā gadā; jūs nezināt, kad.” Ko mēs varam darīt, lai pēdējā dienā nepaliktu šeit lejā? Ja tu patstāvīgi tiecies pie Dieva savas vientulības laikā ar viņu, un izpildi dzīvē to, ko tev parāda Svētais Gars, tad Jēzus tevi pievienos savējo pulkam! Tādēļ arī es gribu patstāvīgi izsisties līdz šīs dzīvības straumei, tad viss pārējais būs tikai tā loģiskas sekas.

Elian

Vai tikai viens neliels „soda darbs”?

Loīze (14 g.)

Nesen man bija neliels pārdzīvojums, kas lika man aizdomāties. Tas bija parastajā pārtraukumā starp rīta un pēcpusdienas skolas programmām. Pēc kopējām pusdienām ar ģimeni, es nesaprotamu iemeslu dēļ, iegāju savā istabā, apgūlos gultā un aizmigu. Pēkšņi es pamodos, paskatījos pulkstenī un ar šausmām sapratu, ka skola jau sen ir sākusies un es esmu nokavējusi. Šokā es vispirms mazliet pasēdēju uz gultas. Tad paņēmu savas skolas mantas un, ieslēgusi 7. ātrumu, aiztraucos uz skolu. Tur man bija neērti teikt, ka es nogulēju. Beigu beigās, man par sodu, vajadzēja uzrakstīt kaut ko par „sapni”.

Kad bailes mani bija pametušas un es ķēros pie šī darba, es padomāju, cik lielām ir jābūt bailēm tad, ja tu nokavē vēl ko lielāku! Es biju lielā šokā jau tad, ka pamanīju, ka saldi guļu savā gultā laikā, kad man jau sen vajadzētu sēdēt skolas solā... Bet par cik lielākām bailēm vajadzētu būt tad, ja runa būtu par dzīves jēgu, kad vairs nevar palīdzēt nekādi „soda darbi”?

Un pēkšņi man prātā ienāca Rakstu vieta, pie kuras es nesen bija strādājusi. **Esteres 4:14 „Ja tu (Estere) šo laiku noklusēsi, tad brīvība un atpestīšana jūdiem nāks no citas vietas, bet tu un tava tēva nams, iesiet bojā”.**

Dievs nebija atkarīgs no Esteres, tas ir, ja viņa būtu noklusējusi, tad jūdi neietu bojā. Nē, ja viņa būtu paklausījusi, tad Dievs savu plānu izpildītu citādā veidā, tikai viņa pati gan tad ietu bojā! Tāpat Dievs nav atkarīgs no manis. Un, ja es neieklausos tajā, ko viņš no manis grib, tad man arī vajadzēs pamosties bailēs kā Esterei, ja viņa būtu noklusējusi. Bet Estere nostājās Kunga priekšā, izpētīja un riskēja pat ar savu dzīvību! Un tā viņa izglāba savu dzīvību!

Vai arī es dzīvoju apziņā, ka man vajag un mans pienākums ir sekot Viņam? Ja es to palaidīšu garām, tad Kungam vajadzēs ņemt kādu citu, bet man būs šausmīga pamošanās, kad es zināšu: „Daudz par vēlu, es esmu zaudējusi!” Caur savu pasīvo uzvešanos es būtu zaudējusi ne tikai Kunga runāšanu, bet arī pašu Kungu! Cik daudz briesmīgākas būtu tās sekas, salīdzinājumā ar nelielo sacerējumu par tēmu „Sapnis.” Es esmu priecīga, ka ir tādi mazi un derīgi soda darbiņi savlaicīgai pamācīšanai.

Loīze

Gatavība un uzticība

Dāvids (16 g.)

Tad Marija teica: „Es esmu Dieva kalpone. Lai man notiek pēc Tava vārda!”...

Agrāk es sev bieži jautāju, kādēļ tieši Marija saņēma privilēģiju, kļūt par Jēzus māti? Bet, kad es šorīt izlasīju šo pantu, man kļuva skaidrs, kādēļ Dievs tieši Mariju un nevienu citu, noteica par to, kurai kļūt par Jēzus māti. Viņa vienkārši bija Dieva rīcībā un uzreiz, bez kādiem iebildumiem, ne tā kā Cakarija, noticeja tam, ko viņai teica eņģelis.

Tāpat arī es sev jautāju, kādēļ Dievs izvēlējās tieši Jāzepu rūpēties par Viņa bērnu, bet nevienu citu. **Mat. 1: 24,25 ir rakstīts: „Pamodies no sapņa, Jāzeps rīkojās, kā viņam Dieva eņģelis bija vēlējis. Un pieņēma savu sievu, un neatzina viņu, līdz viņa radīja savu dēlu, Pirmdzimto, un viņš deva viņam vārdu Jēzus.”**

Mēs redzam, ka arī viņš bija uzticams un arī viņš bija rīcībā. Un vēlāk, kad Herods gribēja nogalināt visus jaundzimušos, un eņģelis parādījās Jāzepam sapnī un deva viņam norādījumu nekavējotī bēgt, tad mēs lasām **Mat. 2:14: „Viņš piecēlās, paņēma bērniņu un viņa māti naktī un gāja uz Ēģipti.”** Un arī šeit viņš bija uzticams un neslinkoja, cēlās uzreiz un bēga.

Dievs nevar paņemt kādu citu, kas tikai „spiestā kārtā” ir kristietis!!! Viņš nevar izmantot to, kurš ir kristietis tikai savu vecāku vai vēl kāda cita dēļ. Dievs var izmantot tikai tādu, kas ir noskaņots kā Jāzeps, kas ir uzticams, pakļāvīgs, un pilnā pašāvībā ir nodevis sevi Kunga rīcībā. **5.Moz. 32: 20 ir rakstīts: ”Es noslēpšu savu seju no viņiem, un redzēšu, kāds būs viņu gals, jo viņi ir izvirtusi tauta-bērni bez uzticības.”**

Cik briesmīgi, ja Dievam tā ir jārunā par mums! Es bieži ievēroju bērnu sapulcēs, ka ļoti daudzi ir sajūsmināti – Simons nesen par to rakstīja - bet vēl nav pamodušies. Dievs mūs var izmantot kā savus ieročus tikai tad, ja mēs dzīvojam tādu kristīgo dzīvi, kad ikvienā situācijā dzīvojam ar Dievu un rēķināmies ar Viņu. Jo stabilāk mēs ejam kopoli ar Dievu un esam Viņam uzticīgi, jo vairāk „Viņš parādās caur mums”. Tad Dievs var mūs izmantot kā dzīvos sava Organisma orgānus. Cik daudz labāka ir dzīve, pastāvīgi liecinot par Dievu un katru situāciju dzīvojot ar Viņu, nekā dzīve, kura ir apstājusies pie tukšas sevis atzišanas par kristieti. Ja mēs esam uzticami un esam nodevušies Dieva rīcībā, tad Viņš, neapšaubāmi, mūs par to apbalvos.

Dāvids

Es taču vēl esmu tikai bērns!

Simons (14 g.)

Šajās dienās es esmu piedzīvojis kaut ko uzmundrinošu. Mūsu skolā stāv 16 jauni datori ar izeju uz internetu. Ieejot šajā telpā, mēs ar savu biedru Simonu, kurš vēl nav kristietis, ievērojām, ka skolnieki katru reizi monitora priekšā uzvedās dīvaini un noslēpumaini. Ar to pašu viņi, protams, pievērsa mūsu uzmanību. Pirmkārt, mēs ieraudzījām, ka viņi leļupielādēja aizliegtas spēles. Bet pēc tam mēs ar šausmām uzzinājām, ka galvenais viņu slepenās uzvedības iemesls bija tas, ka skolnieki no

interneta sev lejupielādēja pornogrāfiskus attēlus. Es savam biedram paskaidroju, ka mēs nekādā gadījumā nedrīkstam to pieļaut. Viņš tūlīt „aizdegās”. Mēs kopā ķērāmies pie lietas un sākām vienkārši svešos failus neatverot izdzēst. Tā mums nevajadzēja skatīties šīs netīrās bildes. Šo lietu mēs, protams, darījām slepeni. Bet pēc tam mēs sajutām, ka ar to vēl ir par maz.

Tādēļ mēs par to izstāstījām vienam skolotājam. No tā brīža viss noritēja ātri. Ar dažādu programmu palīdzību skolotāji sāka attīrīt visu tīklu. Šī darba laikā viņi atklāja daudzus pornogrāfiskus failus, kurus viņi tūlīt izdzēsa. No tā laika katrs skolnieks drīkstēja izmantot tikai 10 megabaitus atmiņas savā, ar paroli apsargātajā, failā. Tas ir tieši tik daudz, cik ir vajadzīgs darbam ar skolas materiālu. Tā ar vienu cirtieni visa skola bija attīrīta no pornogrāfijas. Tas viss nebija vienas dienas notikums, un skolotāji turpina kontroli līdz pat šodienai. Kad mēs vakarā gājām no skolas mājās, mans biedrs Simons lēkāja aiz prieka un gaviļēja: „Tas bija vienkārši vareni!” Viņš ir mans biedrs no pasaules!

Ar to es gribu uzmundrināt visus bērnus un pusaudžus. Jūs neesat pārāk mazi, lai varētu visu skolu apgriezt kājām gaisā. Vajag tikai mazliet drosmes. Man tas sākās tad, kad zēni mūsu ģērbtuvē deva cits citam kailas sievietes fotogrāfiju. Es pieskrēju, izrāvu to vienam no rokām un izmetu miskastē. Viņi skatījās uz mani ar lielu izbrīnu! Ja jūs rīkosieties tieši tāpat, tad arī jūs, bez šaubām, iegūsiet brīnišķīgu prieku, drosmes un spēka ražu. Jums nav vienkārši jānovēro, kā iet bojā jūsu biedri. Uz jums guļ atbildība. Iespējams, tu teiksi: „Bet es taču esmu tikai bērns!” Jā, tu esi mazs bērns, bet tev ir liela ietekme!!

Simons

Vibrācija

Sulamīte (16 g.)

Vārds „Radošs skatiens”, par ko sprediķoja vispārējā sanāksnā 23. 06 07. gadā, iznesa mani caur visu misijas braucienu un iedvesmo mani vēl līdz pat šai dienai. Līdz tam manī pastāvīgi bija zināms drudzainums: „Ak, tagad man ir jāspēj radoši redzēt. Un pie tam vēl runāt. Bet kā to izdarīt?” Bet tas sprediķis visā skaidrībā man

parādīja, ka nekas nav jādara, viss ar mani notiek pats no sevis, ja tikai es bērnišķīgi, ārkārtīgi stipri **gaidu** no Tēva, ka Viņš manī radoši palaidīs darbā kādu procesu, un es rēķinos ar to, ka Viņš iekustinās manī tikai to, ko Viņš grib. Pateicoties pacietīgai gaidīšanai un sagaidīšanai, ka Kungs manī kaut ko iekustinās, Gars sāk manī **vibrēt** pār kaut ko. Pat, ja es to nevaru precīzi noteikt, es tomēr zinu: te kaut kas ir! Bet arī tad es neķeros, lauzot galvu, pie lietas un nepūlos radoši darboties, bet pacietīgi gaidu un to novēroju līdz tam laikam, kamēr es neiegūšu priekš tā radošo skatienu; kamēr es to precīzi neieraudzīšu savā sirdī un nevarēšu to satvert Garā, pat, ja tā vēl nav un, cilvēciski ņemot, viss vēl izskatās absolūti neiespējami. Un tikai tad, kad es esmu saņēmusi šo **radošo skatu** uz lietu, es iegūstu arī spējas **radoši runāt** un darboties. Tad man vairs nekas nav neiespējams, un es varētu kalnu iemest jūrā, ja tas manī būtu radoši izaudzis, un manī pašā vairs nav nekādu privātā spēka rezervju u.t.t.

Šis sprediķis mani tā atdzīvināja, ka es to labprāt noklausītos vēl 10 reizes pēc kārtas. Bet tas nepalika manī tikai kā teorija, mēs jau daudzkārt to esam piedzīvojuši praksē. Reizēm šāda procesa vidū viss izskatās mazliet citādi. No tevis var plūst sviedri kā krusa, jo visbiežāk, pirms viss īstenojas, notiek smaga iekšēja cīņa.

Es gribētu izstāstīt par vienu personīgu „radošo” pieredzi: kā jūs jau zināt, šeit, Valcenhauzenā un tās apkaimē, mūs ļoti nicina un noliedz. Šis ciems mūs uzskata par šausmīgu un briesmīgu sektu. Mūsu māja viņu acīs ir spoku pils, no kura neviens neiznāk vairs tāds, kāds ir iegājis. Tādēļ viņi ap mūsu māju met lielu līkumu, ja viņiem jāiet tai garām. Nevar būt ne runas pat par paskatīšanos uz šo māju kaut ar acs kaktiņu, bet draudzīgi pasveicināt – vispār nekādā gadījumā! Tas ir ļoti-ļoti sāpīgi, un tu bieži sev jautā - kādēļ viņi to neredz?... Kādēļ viņi aiztaisa acis un tic katrai lētai interneta lappusei vai katram nelietim, kas izplata tādas baumas? Mēs viņiem vienmēr esam darījuši tikai labu. Esam lūguši par viņiem, esam dāvinājuši viņiem dāvanas un esam mīlējuši viņus. Bet kā „pateicību” - visbiežāk tu saņem „pa galvu”, un pēc tam tevi izsmej vēl vairāk. Reizēm tas tika ļoti apbēdina un ieved grūtsirdībā, un tad vairāk par visu gribas uz visiem laikiem aizmirst par šo tautu. Bet Dievs redzēja arī to un negribēja atstāt visu tā kā ir. Viņa plānos bija kaut kas brīniš-

ķīgs. Jo Valcenhauzenā vajadzēja norisināties „vēsturiskām autosacīkstēm”. Tāda mēroga pasākums notika pirms 20 gadiem un starts bija pie mūsu mājas! Lielais pasākums bija ar 1000 viesu piedalīšanos. Un te Kungs sāka rīkoties. Tētī kaut kas sāka vibrēt: „Panorama - Film” sponsorēs sacensību organizatoriem filmu par šo notikumu - dāvanu viņiem no mums! Šī doma tētīm vairs nedeva miera, un, kad viņš pastāstīja par to mums, tad tas mūs visus pacēla tik neparasti augstu un pamodināja mūsos ticību, par spīti visām „neiespējamībām”. Kaut vai, piemēram, tikai tas, ka tieši sacīkšu dienā mūsu vislabākais un trenētākais operators-pašdarbnieks ar visu uzņemšanas grupu svinēja savas kāzas, un lielākā daļa no grupas arī taisījās būt tur... Pēc šiem un daudziem citiem smagiem pārbaudījumiem, mēs pēdējā vakarā sēdējām pie galda ar fotogrāfijām ar pilnīgi jaunu, ātrumā savāktu uzņemšanas grupu. Visi jaunāki par 20 gadiem. Daļai nebija ne mazākās pieredzes filmēšanā, un arī mēs, visi citi bijām tādā pašā, vislielākajā vājumā. Neiespējamība visā krāšņumā un spēkā stāvēja mūsu acu priekšā. Mēs zinājām, ka pašu spēkiem neesam spējīgi absolūti ne uz ko. Mēs rēķinājāmies tikai ar pilnīgi pārdabiskajām Dieva spējām mūsos. Mēs bijām cerību pārpildīti, ka, pateicoties šim darbam, kaut kas notiks ar Valcenhauzenas iedzīvotāju un viesu sirdīm...

Sākās sacensības. Katrs operators atradās savā postenī. Lūk, jau auto veterāni, veco modeļu mašīnas, motocikli un kartingi, kaucot nesis augšā pa stāvo nogāzi... - Diemžēl man nav laika sīki izstāstīt par visu, kādi brīnumi šajā dienā notika - ar mums, ar Valcenhauzenas iedzīvotājiem un ar viesiem. Īpaši tad, kad tajā pašā dienā, Valcenhauzenas svinību namā, tika parādīts rullītis par šīm sacensībām. Šī rullīša montēšanu Loīze pabeidza burtiski pirms tam. Auga cieņa, nebija dzirdams neviens nekaunīgs vārds, bija tikai vētraini aplausi un sajūsma. Daudzi jutās apkaunoti un izteica mums savu cieņu. Tajā dienā ienaidnieki kļuva par labākajiem draugiem. Tik daudz notika tajā dienā, ka par to varētu sarakstīt veselu grāmatu☺.

Tas tikai ļoti skaidri man parādīja – visā sagaidī Dievišķo vibrāciju, lai Viņš tev dāvinātu radošo skatu un tu spētu, balstoties uz to, radoši runāt un darboties. Jo tādā veidā tev nekas, absolūti nekas nebūs neiespējams! Kāds apsolījums!

„Citādi” - „pieticīgi” – „tīri”

Loīze (18 g.)

Tā kā ar mani bieži runā par tēmu - svārki, tad es gribu izteikt savas domas šajā sakarā. Man šīs domas vajadzēja izteikt jau bērnudārzā, jo, jau no paša sākuma, es izteikti biju apgērbta citādi, nekā citi. Tādēļ es bieži biju sarunu tēma bērnudārzā... ”Kāpēc tu nēsā svārkus?” Mazliet padomājusi, es teicu : „Tādēļ, ka es esmu meitene!”

Es to runāju ar absolūtu pārliecību, kā par kaut ko pašsaprotamu. Man tas bija absolūti skaidrs, jo tā es biju iemācīta mājās. Es domāju, ka manas draudzenes, iespējams, ne pilnīgi saprata pašus pamatus.

”Bikses vispār ir domātas zēniem!” Tajā momentā es, laikam, runāju ar tādu pārliecību, ka šīm meitenēm uzreiz kļuva kauns.

Vēlāk meitene, kas man uzdeva šo jautājumu, bieži vien arī pati nāca svārkos. Mans piemērs ietekmēja arī citus.

Bet tas nebija ilgi, jo mūsu klasē ienāca kaut kāds „modes gars”.

Pēkšņi modernas kļuva kļošbikses un tas piemērs ietekmēja visus klasesbiedrus. Visi, kas nedzinās pēc modes, skaitījās „atpalikuši”.

Vienlaicīgi ar šo „modes garu” klasē ienāca arī šķelšanās gars. To, ko agrāk vienkārši pieņēma, tagad izsmēja

Es uzreiz no augļiem ieraudzīju, ka šis gars nav labs un es tam nekad nepakļaušos. Sākumā šķelšanās bija tikai mūsu klasē, bet tad arī citi arvien vairāk sāka sekot šim „modes garam” un, beigu beigās, šķelšanās pastāvēja tikai starp citiem un mani. Apgērbs bija tikai īstā konflikta ārēja pazīme.

Arī citās klasēs bija bērni, kas nesekoja modei, bet tomēr viņus vienmēr atzina. Protams, apgērbs man vienmēr ir bijis tikai manas iekšējās pozīcijas ārēja pazīme. Es neatbildu viņu priekšstatiem ne tikai ārēji, bet vispirms jau - iekšēji.

Visās situācijās, kad viņi apzināti pārkāpa robežas vai grēkoja, es saglabāju sevi tīrībā tā, ka nekad neklusēju par atbildi, bet vienmēr stāvēju pretī tikpat pārliecināti kā bērnudārzā. Vai tā bija skolotāju mānīšanās, vai ieplānots striptīzs klases izbrauciena laikā u. tml. Mazos un lielos „grēkos” es vienmēr biju savas klases netīrā sirdsap-

ziņa. Būtībā, tas arī bija iemesls tam, kādēļ notika šī sašķelšanās pat starp mani un manu labāko draudzeni. Viņa pēkšņi novērsās no manis, ko es toreiz nekādi nevarēju saprast. Taču, pabeidzot skolu, es skaidri ieraudzīju iemeslu vienā no viņas izteicieniem. Negaidīti un diezgan nervozi viņa teica: „Zini, tu vienkārši man esi par svētu!” Tieši tas arī bija īstais iemesls, un nevis apgērbs, bet apgērbs man vienmēr ir bijis it kā aizsardzība. Bez īpašas piepūles es biju jau pavisam citā līmenī un, pateicoties tam, es nebiju tik pakļauta bīstamībai, kaut kādā veidā pakļauties citiem. Tas man ļoti palīdzēja dzīvot iekšējā nošķirtībā no cilvēku verdzības un no „pasaules gara”, par ko patiesībā ir runa.

Es zinu daudzus, kas nav pilnībā atdalījušies no sektantiskā „pasaules gara”. Visur valda sajaukšanās un sasmērēšanās, un viņi nespēj virzīties uz priekšu.

Mans padoms tādās situācijās (kad es viņas redzu šauros džinos, uzkrāsotas) nav nemaz tik garīgs. „Sāc pavisam vienkārši. Dod signālu Kungam un tavai apkārtni un uzvelc kaut ko citu. Varbūt skaistu kleitu? Sāc pretoties „modes garam”. Noņem no sejas grimu un nekautrējies citu priekšā”.

Lielākajā daļā gadījumu dziedinošā un darbīgā iekšējā izmaiņa sākas tikai tad, kad tu, pat to nesaprotot, sāc spert pirmos soļus. Un pēkšņi tu ieraudzīsi, kā sāks plūst izmaiņu straume, jo runa jau nav par formām. No kā cita gan lai sāktos šīs izmaiņas, ja mēs neesam gatavi izmainīt pat formu?!

Šis pats princips darbojas visos līmeņos. Kas nav disciplinēts un nemīl sevi ne ar ko saistīt, var sākt, piemēram, no istabas uzkopšanas un savlaicīgas došanās gulēt u.t.t..

Man personīgi mans apgērbs ir svarīga zīme, ka es gribu patikt Kungam, bet ne cilvēkiem. Nākamā zīme, ko es sev nospraužu, ir tā, ka es dzīvoju absolūti tīru dzīvi. Starp citu, kautrīgs apgērbs šinī ziņā ir arī aizsardzība. Ja runājam patiesību, man ir mazliet žēl, ka dažas māsas kautrīgi apģērbjas tikai uz mūsu konferencēm.

Bet cik dziedinošs atbalsts tomēr ir šādā zīmē, lai iekšējais varētu kļūt „citāds” – „kautrīgs” un „tīrs”!

Laīze

Svētība vai lāsts?

Dāvids (16 g.)

Tas bija reiz no rīta, kad mans brālis pamodināja mani vienatnes brīdim ar Kungu. Es zināju, ka vajadzētu uzreiz celties, bet, es tomēr pagriezos uz otriem sāniem un iemigu. Kad es pamodos, izbijies paskatījos pulkstenī un ievēroju, ka man ir palicis maz laika vienībai ar Dievu. Pēc īsas lūgšanas un ļoti īsas ieskatīšanās Bībelē, man jau vajadzēja iet. Un tā atkārtojās dienu no dienas.

Rītos es kļuvi arvien nogurušāks un nogurušāks, kamēr man vairs vispār neatlika laika rīta vienatnei. Man tas izskatījās pēc lāsta, kas no tā brīža, kad es atļāvu sev būt nogurušam, prasīja savējo un gribēja iznīcināt manas attiecības ar Dievu. Kad tas atkal atkārtojās, es no rīta reiz lasīju 5.Mozus 11: 26;28, un tas mani pamodināja. Tur bija rakstīts tā: „Lūk, šodien es jums piedāvāju svētību vai lāstu. Svētību, ja jūs paklausīsiet Dieva baušļiem, kurus es jums pasludinu šodien, bet lāstu, ja jūs nepaklausīsiet mūsu Dieva baušļiem un novirzīsieties no ceļa, kuru es jums pasludinu, un novirzīsieties uz citiem ceļiem, kurus jūs nepazīstat.”

Pēkšņi es sapratu, ja es no rīta, kā pirmo, nemeklēju „Viņu vien”, es automātiski sekoju kaut kādam „Dieva aizvietotājam”, manā gadījumā tā ir atkarība no miega. Tā šis gulēšanas lāsts vajā mani un grib mani vai burtiski piesiet pie gultas, lai es palaistu garām visu savu vienības laiku ar Dievu.

Es ieraudzīju, ka ar katru grēku, lielu vai mazu, atnāk lāsts, kas mani piesien pie tā grēka, pat pie vismazākā.

Vai arī levai nenotika tas pats, kad viņa, neskatoties uz stingro aizliegumu, iekoda auglī? Vai uzreiz, līdz ar to pašu, arī neatnāca lāsts, kas viņu atšķīra no Dieva?

Ja mēs gribam izmest to lāstu, kas toreiz iegāja radībā, tad, es domāju, mēs vairs nevaram atļaut sev pastāvīgi pakļauties dažādiem kārdinājumiem, krist tajos un atkal ienest lāstu kopējā.

Kopējā dēļ pastāvēt pret velnu un kopējā dēļ būt nobriedušiem - tā tagad ir pilnīgi jauna perspektīva, kas tagad spārno mani katru rītu!

Dāvids

Jums, noteikti, ir pazīstama tā sajūta, kad tu jūti sevi kā paralizētu un negribas ķerties pie darba vai vispār kaut ko darīt. Tu izvairies no visa un esi slinks.

Es bieži esmu tā juties. Bet man ļoti palīdzēja tas, ka es sev sastādīju visu darbu pārskatu un uztaisīju plānu, kā es tos varēšu izpildīt. Kad es strādāju kopā ar Loīzi, es varēju iemācīties, kā plānot, nevis visu sadalīt cilvēciski.

Bet kaut kādēļ arī tas nebija galīgais lēmums, jo reizēm nepalīdzēja arī plāns. Plāns man palīdzēja tūlīt ķerties pie darba, bet man tomēr vajadzēja pašam „nomirt”, lai uzvarētu slinkumu. Slinkums nozīmē - izvairīties no nāves, nevis uzreiz to satvert, vienalga kādā veidā tā tuvo-tos, un uzreiz neķerties pie darba!

Un tā es teicu: „Paldies Kungs Jēzu, Tu man tagad palīdzēsi uzvarēt šo slinkumu!” Un tad es varēju kalnus pārcelt, kas agrāk man šķita nepārvarami! Negaidīti tie, viens pēc otra, sāka pārsprāgt kā ziepju burbuļi. Bet vispirms man savus darbus vajadzēja pakārtot kopējā vajadzībām, citādi man uzreiz radās sastrēgums tādēļ, ka es grozījies tikai ap savām egoistiskajām vajadzībām. Un kopējais tika bremzēts, jo mana daļa, iespējams, bija pavisam citā vietā.

Ja es savas vajadzības nolieku pirmajā vietā, jo redzu tikai savus kalnus, tad es nekustos uz priekšu un viss apstājas. Man ir svētība tikai tad, ja es vispirms palīdzu vecākiem, brāļiem un māsām. Un tikai tad, kad es viņiem vairs neesmu vajadzīgs, pēc tam - es ķeros pie savām lietām. Un tad es bieži manu, ka manas lietas nebūt nav kalni, bet ir tikai sūkumi!

Kādēļ Garam vajadzētu dot man spējas manu lietu pildīšanai, ja es tā vai tā ieplānoju tiem pietiekami laiku, bet neatrodos tur, kur Viņš grib mani redzēt. Jo savās lietās man taču Viņš nav vajadzīgs.

Kopējā mans „es” vienmēr stāv beigās. Sākumā visam no sirds ir jāielīst kopējā. Šo pamatu es gribu tagad uzcelt, tad vēlāk es varēšu nest arī lielākas nastas.

Jošua

Mūsu kopējās turnejas laikā (Ukrainā), mums bija pilnīgs izrāviens. Visa baznīca bija aizkustināta. Cilvēkiem asaras acīs. Manī viss gaviļēja. Al-leluja! Dievs dara brīnumus un es drīkstu to piedzīvot.

Es noeju no skatuves, daži grib ar mani parunāt. Bet es taču neesmu krievs! Viss, ko es varētu viņiem pateikt, būtu "Slava Dievam!" vai „Ar Dievu!” un „Ļena, lūdzu, pārtulko man!”...

Mēs sākam tehnikas demontāžu. Es, tāpat kā visi, esmu ļoti noguris pēc ilgā ceļa. Manī viss vibrē.

Es eju uz ģērbtuvu un palīdzu mammai, nesu čemodānus uz mašīnu un sāku savākt mazuļus. Jau ir vēls, un mums ir jāsteidzas.

Mēs braucam uz nakts guļavietu. Esmu priecīgs, ka vēl būs vakariņas, esmu ļoti izsalcis. Ak, nav gaismas! Mājinieki sveicina mūs ar svecēm rokās. Tā mēs taustāmies pa māju. Es saku: „Visi bērni, lūdzu uz šo istabu.” Tumsā mēs izklājām savus guļammaisos. Mūsu viesmīļgie saimnieki ir sagatavojuši mums brīnišķīgas vakariņas. Šeit, Ukrainā, viss izskatās mazliet nabadzīgi, bet tikai ne galds, tas vienmēr ir bagātīgi klāts, vismaz mūsu klātbūtnes laikā!

Drīz būs plkst. 1.00. „Nu, prom guļammaisos!” Mani nervi ir mazliet saspringti. Jaunākie bērni, pēc manām domām, čammājas. „Nu, ātrāk!” Esmu priecīgs, ka man nevajag uz tualeti, tas ir - ārā pie vistām. Beidzot visi ir pidžamās un mēs, kā silķes, visi guļam vienā istabā. Čīkst durvis, mamma novēl mums labu nakti, un jautā: „Bet vai zobus iztīrījāt?” Ak, kādas muļķības, „Labāk atstāsim to!”, atbildu es. „Nē, uzticība arī mazumā”, skan manā galvā. „Labi, celieties augšā vēlreiz,” es saku nedaudz enerģiskāk. Visi sāk rosīties kā skudras.

Beidzot visi ir iztīrījuši zobus un atkal salīduši guļammaisos. Nē, viens tomēr vēl nav - Jānis-Enohs kāpj pāri manai galvai un smejas par manu ausi. Es gribu jau iemigt, bet citi pavisam mundri pļāpā, un jau ir 1.30 nakti!

„Vai jūs kādreiz nāksiet pie prāta?” es, jau mazliet sakaitināts, saku. Pamazām visi norimst. Esmu priecīgs, - beidzot gulēt!

Te sākas klepus un krākšana. Jošua un Eliass vairs nevar brīvi elpot. Nu man ir vajadzīgi dzelzs nervi. Es nerunāju ne vārda. Viņi grib ārā, autobusā esot vairāk gaisa. Viņi kāpj pāri mūsu galvām, un piedevām, ar gliemeža ātrumu! Paiet 15 minūtes, Jošua saraujas te no klepus, te no smiekliem. Viņš vēl nav izkūņojies līdz ielai. Es klusēju, jo esmu pārāk

noguris. Es tikai lūdzos: „Tad es paceļu skatu uz tevi, Mans Dievs...”, vai kā kādā dziesmā – „Vai es saskaršos ar kādu problēmu...”.

„Šī ir misija ģimenes lokā, šeit ir nepieciešama pacietība līdz pašiem pamatiem”, es domāju pie sevis, un drīz aizmiegu.

Simons

Pierādījums Melānijai

Loīze (15 g.)

Es ar savu toreizējo draudzeni gāju uz skolu. Tajā rītā es izlasīju Bībelē to, ka, ja man būtu ticība, tad es varētu kalnu jūrā iegāzt. Ko Melānija būtu teikusi par to, ja es tam kalnam lejā būtu likusi mes-ties Bodenzē ezerā lejā, un tas arī notiktu...?

Es jau sen viņai gribēju pierādīt, ka ir Dievs, taču kalns no vietas nekustējās. Es domāju par to, ka es varētu Melāniju pārliecināt, ja es pavēlētu no zemes izaugt vīģes kokam vai kam tamlīdzīgam uz tā pakalna, kur mēs vienmēr diskutējam. Jēzus taču arī to varēja. Bet man atkal tas nenostrādāja.

Ap to pašu laiku tētis man stāstīja par debesīs uzraušanu, kā mēs „lidosim pie Jēzus”. Es nevaru tieši pateikt, vai tādēļ man ir bijušas bezmiega nakts, vai nē. Bet, vismaz, no manas galvas vairs nezuda priekšstats par to, ka pēkšņi tētis, mamma, brāļi un māsa aizlido uz debesīm, bet es skatīšos uz viņiem no lejas un nevarēšu pacelties. Varbūt man mēģināt pacelties ar daudzu balonu palīdzību? Vai tas būs uzkrītoši, ja kāds pacelsies gaisā ar balonu palīdzību?

Kad es šodien, kā parasti, gāju uz darbu, es smaidīdama atcerējos to laiku. Tagad es savu ticību varu pārbaudīt nevis uz redzamiem kal-niem, bet nepastarpināti uz saviem „ikdienas kalniem”. Piemēram, šodien, vienatnes laikā ar Dievu, es varēju iemest jūrā redzējumu trūkuma kalnu. Tāpat zināmajam miegainības kalnam vajadzēja klu-sumā man paklausīt. Un arī tādi kalni, kā neticība, nesusniedzami mērķi, dusmas, ņem ko gribi, - es spēju valdīt pār viņiem! Es pat domāju, ja es, ejot kopsolī, valdīšu pār šiem „kalniem”, tad kaut kad man paklausīs arī dabiskie kalni, kā pašas par sevi saprotamās se-kas. Tikai tad es neskriešu pie Melānijas, lai viņai to parādītu.

Starp citu, viņa jau sen ir pamanījusi, ka cīņā ar ikdienas „kalniem” man palīdz dzīvais Dievs.

Un tas pats ir arī ar uzraušanu pie Dieva. Šajās tumšajās stundās, kad es neko neredzu un man viss ir grūti, tad es varu veikt pacelšanās vingrinājumus tā, ka es savā situācijā paņemu augšāmcelšanās dzīvi un ievedu to darbībā. Pēc tam es gandrīz vai lidoju savā istabā! Un tā, pēc tāda paša parauga, pienāks arī lielāka uzraušana pie Jēzus. Tā būs dabiskas sekas maniem neskaitāmajiem iepriekšējiem ikdienas augšāmcelšanās vingrinājumiem! Un tas dod man milzīgu perspektīvu!

Laīze

Klabēšana

Dāvids (20 g.)

Nesen mūsu darbnīcā iebrauca sieviete un viņas mašīnai bija elektriskas dabas kļūme. Jau iedzenot mašīnu garāžā, bija dzirdama skaļa klabēšana, kas gandrīz pārspēja motora braukšanas troksni.

Mazliet izbrīnījušies, mēs klientei jautājām, vai viņa šādu troksni nav arī agrāk manījusi? Uz šo jautājumu mēs saņēmām diezgan īpatnēju un gandrīz apšaubāmu atbildi: „Līdz šim es vienkārši skaļāk uzgriezu mūziku, un tad man tas vairs netraucēja...”

„Nu tipiska sieviete,” izdzirdējām kāda strādnieka *izsaucienu*.

Un tādēļ, ka viņa nav vienīgā, kas tā rīkojas, tad mēs ar lepnumu atkal pārliecinājamies par vīriešu kārtas pārkumu pār sievišķo. (Ha, hā!)

Ja es domās atgriežos atpakaļ un salīdzinu viņas uzvedību ar manu, tad es nevaru noliegt, ka starp mums eksistē paralēles. Man bija jāatdzīst, ka arī es bieži negribu skatīties tieši acīs problēmām, vajadzībām un izaicinājumiem. Vienmēr, kad es vajadzībām neskatos vīrišķīgi tieši acīs, tas nes sekas kopējai lietai!

Viens piemērs: pašlaik es, tāpat kā visi, esmu ļoti noslogots. No vienas puses tie ir eksāmeni, kuriem ir jāsagatavo mācību materiāls par četriem gadiem. Paralēli tam notiek intensīva filmēšana, kurā man ir diezgan svarīga loma. Arī oratoriju nedrīkst novērtēt par zemu. Mana dziesma ir jānoslīpē līdz galam. Tiek sagatavota balsu ierakstīšana visām dziesmām. Nemaz nerunājot par horeogrāfiju. Bāzes nozarei „automašīnas”, ko es vadu, arī ir jābūt aktuālā līmenī, un tāpat man tuvākajā laikā ir jāuzraksta liecība mūsu „Olīvai” (Tas ir rakstu cikls jauniešiem ar nosaukumu „Olīva”).

Visos šajos, man ne mazajos pārbaudījumos, bieži ir noticis tā, ka es absolūtā mierā varēju braukt uz vienriteņa velosipēda vai uzsākt kaut ko citu. Lai gan no ārpuses izskatījās tā, it kā es būtu pilns ticības, bet tas noveda līdz tam, ka mani vecāki vairs nevarēja mierīgi gulēt, jo viņi izrādījās zem tās nastas, kuru es nenesu. Lūk, te es pa īstam sapratu atšķirību starp *bērnišķīgu nenobriedumu* un *bērnišķīgu ticību*.

Bērnišķīgs nobrieduma trūkums izpaužas tā, ka bērns pats nespēj ieraudzīt, ko viņš dara, vai to, kas viņam būtu jādara.

Bērnišķīga ticība, turpretim, kļūst patiesi aktīva praksē, ja es skatos grūtībām acīs, nevis domāju, patstāvīgi no viņām izvairoties: „Ak, viss jau būs labi!”

Tagad es pastāvīgi mācos nepagriezt galvu sānis, redzot grūtības, kā to izdarīja sieviete mūsu darbnīcā, bet drosmīgi skatīties grūtībām acīs.

Praksē tas izskatā tā, ka es sastādu lielu sarakstu un, kā tehniskajā apskatē, pierakstu katru kļūmi, katru vēl neizpildītu darbu. Pēc tam es ar pateicību gaidu, kad Viņš to veiks caur mani - vajadzīgajā brīdī un vajadzīgajā veidā. Tas ir brīnišķīgi, patstāvīgi iet no viena iepriekš noteikta darba pie nākamā un caur to atslogot, nevis noslogot kopējo.

Dāvids

Mannas vācējs

Simons (20 g.)

„Kad rāsas kārtā sāka nozūst, tad redzi, tuksnesī bija smalka zvīņveidīga viela, tik smalka kā sarma virs zemes.” 2. Mozus grām.(16-14)

Mannas graudiņi bija smalki kā sarma uz zemes. Vajadzēja čakli lasīt, lai salasītu veselu kurvi.

Tieši tāpat arī es to piedzīvoju katru rītu. Es veltu sev laiku priekš Kunga, lūgšanai, Bībeles lasīšanai un pēc divām stundām parasti es salasu savu „dienakts porciju”. Bet ir dienas, kad es salasu pārāk maz. Tad es ciešu badu un man ir jābarojas no ģimenes rezervēm.

Nesen es sajutos pavisam izbadējies un novārdzis. Kad es lasīju Bībeli, mani vairs neuzrunāja neviens vārdiņš. Dienasgrāmatas lappuses bija aprakstītas ar mana pašreizējā stāvokļa aprakstiem. Tumšas žēlabu dziesmas. Es biju iekritis neticībā un man bija tāda sajūta, ka Kungs aizvedīs uz mērķi visus un tikai ne mani.

Meklējot orientēšanos, es paņēmu rokās vecu dienasgrāmatu un jautāju sev: „Vai Kungs vispār kādreiz ir ar mani runājis?” Kauna pilns, es lasīju lappusi pēc lappuses par pavisam citu Simonu. Katra detaļa, pat atzīmes Bībeles sānos, kādreiz ir dzīvi runājušas uz mani. No visa es toreiz biju spējīgs izvilkt praktisku pamācību.

Un tad es momentā beidzu grozīties pats ap sevi un gaidīt varenu apgaismību. Kungs no debesīm dod mannu, nevis veselus baltmaizes kukuļus! Pēkšņi es to sapratu pavisam skaidri. Es gribēju atkal iemācīties redzēt šos mazos mannas graudiņus! Un es sāku pavadīt savu vientulības laiku ar Dievu tā, kā vecāki man bija mācījuši gandrīz pirms četrpadsmit gadiem.

Es paņēmu rokās savu Bībeles lasīšanas plānu, aizpildīju jaunu lodziņu un palūdzu, lai Kungs runātu uz mani tieši caur šīs dienas tekstu. Es sāku lasīt un pēkšņi ieraudzīju mazu mannas graudiņu. Tas bija gandrīz starp rindiņām. Nepagāja ne desmit minūtes, un mans grozs bija pilns ar manu, un vēl vairāk – es ieguvu arī savas problēmas atrisinājumu.

Pilns prieka, es ķēros klāt tam, ko biju dabūjis, un īsi ierakstīju dienasgrāmatā, ko Kungs man bija teicis.

Ja arī tu gribi iemācīties vākt debesu mannu, tad sāc pavadīt laiku vientulībā ar Kungu tā, kā es tev to tikko aprakstīju. Caur to tu mainīsies. Kungs runās uz tevi katru dienu. Un vienmēr nobeidz ar lūgšanu, lai tu varētu īstenot to, kas šajā rītā tev iemācīts. Pēc tam aizlūdz par saviem vecākiem, brāļiem, māsām un svēti cilvēkus ap sevi. Tā tu iemācīsies domāt par kopējo.

Bet uzmanīgi:

„... kad Saule iesila, tad (manna) kusa.” 2. Mozus (16-21b)

Seko tam, lai tu laikus celtos no miega! Celies agri, lai manna nepazustu, kamēr tu atnāksi. Un vispirms, kad noskanēs modinātājs, nekad neguli ilgi zem siltas segas, jo tad manna noteikti izkusīs tavā deguna priekšā.

Bet nekādā gadījumā nekrīti izmisumā, ja tu kaut kad netīšām nogulēsi. Sagaidi, ka Kungs tev piecās minūtēs iedos to, ko Viņš citādi ir sadalījis veselai stundai. Bet vislabāk, ja tu iemācīsies piecelties uzreiz, kad atskan modinātājs. Vēlāk tas tev vispār nebūs vajadzīgs. Es mostos laikus ik rītu bez modinātāja.

Kļūsim visi kārtīgi mannas lasītāji, kas var pabarot ne tikai sevi, bet arī citus.

Simons

Mana profesijas apmācība

Noemi (16 g.)

Manas iekšējo dekorāciju šuvējas profesijas apmācību laikā es, pēc savām domām, jutos kā „katapultēta” pavisam jaunā pasaulē. Es jutos tālu no mājām, vientuļa un vienīgā, kas ir pavisam citāda – jau pat ārēji, pēc apģērba stila. Tādēļ es saņēmu greizus skatienus, piezīmes vai jautājumus. Sākumā es biju mazliet nepārliecināta, vai šī ir man pareizā vieta, vai nebūtu bijis labāk iet mācīties par skolotāju? Taču tagad es redzu, ka apkārtnē, kurā es atrodos, ir man pilnīgi pareizā vieta; šī ir tā vieta, kur es mācos pati ticēt un pastāvēt, nevis slēpties aiz vecāku muguras. Es ievēroju, ka bieži savus „lidošanas” vingrinājumus esmu izdarījusi nepietiekami rūpīgi, tādēļ es tagad gribu trenēt savus „muskulus”, lai iemācītos pati lidot. Es redzu, ka šī ir pareizā vieta, kur es visai apkārtnē varu parādīt pretējo polu un to, ka es esmu pavisam citāda un eju pa citu ceļu. Un tieši jaunajā skolā, kur visi ir ģērbti pēc pēdējās modes, un ikviens atrodas partnera meklējumos, es negribu, klusējot kā iebiedētā, vienkārši būt pie tā visa klāt. Es gribu piecelties un skaidri pateikt, pa kādu ceļu es eju. Tā jau ir parādījusies iespēja parādīt daļu no 2005. gada turnejas. Es redzu, ka šis „treniņu lauks” ir tieši priekš manis, lai pieceltos un patstāvīgi dzīvotu Dieva priekšā.

...un arī profesijas izvēle ir pareizā, jo es varēšu palīdzēt kostīmu, kulišu un dekorāciju pagatavošanā vasaras turnejām un daudz ko citu!

Es lūdzu Dievu, lai arī jūs varētu stāvēt savā apkārtņē un atklāti runāt, ko jūs domājat, bet nevis klusi peldēt kopā ar visiem. Jo, ja mēs klusēsim par to, ko dara pasaule, tad ar savu klusēšanu mēs apliecināsim viņu darbus. Bet tas mums nav jādara.

Noemi

Zemes mērišanas aukla – tā tik ir lieta!

Loīze (14 g.)

Cakarijas 1:16: „Tādēļ tā runā Kungs: „Es griežos pie Jeruzalemes ar žēlsirdību; un tajā tiek celts Mans nams, - saka Kungs Cebaots, - un zemes mērišanas aukla stiepsies caur Jeruzalemi”.

Kāda priekšrocība: Dieva namam, svētajam namam, ir jātiek uzceltam Jeruzalemē! Un pie tam laikā, kad tās iedzīvotāji, visumā, ir novērsušies no Dieva...

Kad es to lasīju, es vienkārši apskaudu Jeruzalemes iedzīvotājus un domāju: „Jā, viņi tik vienkārši visu ir dabūjuši no Dieva tikai tādēļ, ka Viņš tos, laikam, ir mīlējis mazliet vairāk...” Bet pēkšņi es ievēroju, ka šajā vēstījumā ir viena aizķere: „ un zemes mērišanas aukla stiepsies caur Jeruzalemi”. Priekš sevis es to mazliet izmainīju: manai mājai ir jātiek celtai iekšienē (Jeruzalemē), un tas nozīmē, ka zemes mērišanas auklai vispirms ir jāstiepjas caur Jeruzalemi. Pirms Dievs vispār varēja dzīvot Jeruzalemē, tautai vajadzēja vispirms ļaut sevi izmērīt ar Dieva zemes mērišanas auklu!

Vai man jau no kaut kurienes šī „zemes mērišanas aukla” nav pazīstama? Un kā vēl ir pazīstama! Tā ir tieši tā lieta, no kuras mēs ikdienā visbiežāk bēgam. Es personīgi, domājot par to, vispirms domāju par laiku, kad ir jāiet gulēt... Pirms vasaras turnejas man bija nelielas „paslēpes” ar šo „zemes mērišanas auklu”. Pavisam vienkāršs piemērs: mani vecāki noteica man gulētiešanas laiku plkst. 21.00, bet es to neuzskatīju par tik svarīgu. Tā es sev iztaisīju savu personīgo „zemes mērišanas auklu”, un ar to mērīju pati sevi. Tas nozīmē, ka es, atkarībā no situācijas, gāju gulēt vēlāk vai vēl vēlāk. Tas nevilkās ilgi, jo tieši šajā punktā dzīvība aizplūda straumēm – rītos es biju nogurusi. Man bija pārāk maz laika komunikācijai ar Dievu, un smagums gūlās uz visu ģimeni tādēļ, ka es nebiju dzīvībā. Mani kratīja (kā drudzis) un malās tik ilgi, kamēr es arī šajā punktā neļāvos izmērīties ar Dieva „zemes mērišanas auklu”, lai arī tas bija tikai sākums. Tikko, kā runa sāk iet par ļaušanu sevi izmērīt ar Dieva „zemes mērišanas auklu”, visur sākas „drudzis” un iekšēji viss tam pretojas.

Un tā es varēju šo Rakstu vietu ieraudzīt ar citām acīm, un pēkšņi tā mani iedvesmoja uz kaut ko jaunu – tas ir, uz vēlēšanos izmērīties ar „Dieva zemes mērišanas auklu” un pat mīlēt to! Patiesībā, tas arī bija tā priekšnoteikums, lai Dievs vispār varētu dzīvot Jeruzalemē. Arī manā dzīvē tas ir priekšnoteikums, lai Dievs vēl vairāk varētu izpausties manī, lai es pārveidotos Dieva līdzībā. „Zemes mērišanas

aukla” nepastāv tādēļ, lai mani bezmērķīgi tikai spaidītu. Nē, gluži otrādi, tā ir brīnumaina lieta – tā dara iespējamu to, lai Dieva veidols izpaustos manī un Dievs mani ievestu vēl dziļāk savā valstībā.

Loīze

Pamošanās vai tikai sajūsma?

Simons (18 g.)

Es ļoti priecājos, kad redzu, ka kļūst arvien vairāk neparasti motivētu bērnu un jauniešu. Arvien vairāk jauniešu un bērnu nāk uz bērnu sapulcēm un ir liels prieks redzēt, kā katrs no viņiem soli pa solim mainās.

Bet tieši tagad mani uztrauc viena ļoti svarīga lieta. Tas ir jautājums: vai šī ir pamošanās vai tikai sajūsma? Vairāku bērnu sapulču laikā es smalki iztīrāju šo tēmu. Vai mēs esam arī iekšēji pamodināti? Vai mums iekšā ir motors? Vai mūsu sirdī ir personīgais motors, kas automātiski ved mūs pie Dieva? Vai mēs esam kā spēļu mašīnītes, kurām vienmēr ir vajadzīgs grūdiens no ārpuses. Vai vecākiem mums pastāvīgi ir jāatgādina par Kristu? Vai mēs viņu meklējam pēc pašu iniciatīvas?...

Tādus un līdzīgus jautājumus mums vajadzēja uzdot pašiem sev, un mēs sapratām - mūsu dzīvei ir jāizmainās radikāli. Viss tas, kas ir vienkārša sajūsma par Dievu, sadegs Viņa klātbūtnē, ja tas ir atrauts no prakses. Mēs nekad nespēsim pamodināt citus, ja paši būsīm tikai sajūsmināti, tāpat, kā guļošais nevar pamodināt citu guļošo. Tādēļ daudzi bērni ir uzsākuši jaunu sākumu. Kā šis jaunais sākums izskatās, to parāda sekojošie piemēri:

Simons

„Man ir 12 stikla bumbiņas. Tās ir ļoti smukas, un es ar prieku tās salasīju. Bet reiz es ievēroju, ka arī mana jaunākā māsa grib tādas bumbiņas. Es viņai uzdāvināju divas, un pēc tam man bija liels prieks. Pēc tam es vēl vairāk sajutu Jēzu.”

Sāra G., 8 g.

„Es iemācījos būt no sirds paklausīgs.”

Markuss K. 9 g.

„No individuālista es pārvērtos dzīvā orgānā.
Jauns redzējums: organisms un jaunatnes pamošanās.

Ikdienas laiks vientulībā ar Dievu, agri no rīta.”

Benjamins G. 15 g.

„Tagad es strādāju pie savas mīlestības pret pasauli. Alleluja! Mani grēki, beidzot ir iznākuši gaismā. Tieši šie punkti tagad ir zem manām kājām.”

Ābrahams B. 8 g.

„Man ir parādījies prieks arvien vairāk sludināt Dievu skolā un vairs nebaidīties no cilvēkiem.”

Jošua S. 8 g.

Iejūgtu zirgu armija

Loīze (14 g.)

Arī mani neparasti iepriecina, kā Dievs dara pavisam jaunus daudzus bērnus mūsu bērnu sapulcēs. Bērni, kuri sākumā bija nemotivēti, nepaklausīgi un neapmierināti, ir daļēji kļuvuši pat par visstiprākajiem „iejūgtajiem zirgiem”.

Reizēm, es iztēlojos veselu armiju iejūgtu zirgu. Visi velk vienā virzienā vai, konkrētāk, ļauj sevi vilkt vienā virzienā - uz labumu. No visiem izstaro gaismu, dzīvību un prieku, un viņiem pievienojas arvien vairāk jaunu zirdziņu.

Šo redzējumu varētu arī nosaukt par „jaunatnes atmošanos”. Jau kādu laiku šis redzējums deg manā sirdī. Tikai, tas sākas nevis manās bērnu sapulcēs, bet manā praktiskajā ikdienā. Pēdējās nedēļās man bija daudz iespēju saskarties ar praktisko ikdienu. Man izšķiroša ir bijusi Rakstu vieta no Atklāsmes grām. 3. Tur ir rakstīts, ka visu, kas nes vārdu, it kā tas būtu dzīvs, bet patiesībā ir miris, Dievs atstās. Nosaukt sevi par dzīvu var ikviens. Taču, lai izstarotu dzīvību, ir vajadzīgs vairāk, kā tikai teorētiska apliecināšana.

Loīze

Tālāk seko kāda jauna „iejūgtā zirdziņa” piemērs

„Pašā sākumā, kad es tikko sāku apmeklēt bērnu sapulces, man vispār nebija nekādas motivācijas, un es terorizēju visu grupu. Bet mājās tas mani sāka mocīt, un es teicu Kungam Jēzum: „Tikai tu vari man palīdzēt, un Tu palīdzi man tagad. Āmen.” Nākamajā reizē, kad mēs aizbraucām uz Valcenhauzenu, visi bērni brīnījās, kas ar mani noticis. Es biju kļuvis ļoti motivēts. Tad arī bērnu sapulce man kļuva interesanta, un šodien es jūtos daudz labāk, nekā agrāk.”

Renē Š., 11 gadi.

Pilnīga nodošanās

Dāvids (18 g.)

Piektdienas rīts. Es stāvu automazgātavā, man atkal ir uzticēts nomazgāt mašīnu. Visas manas domas ir pilnībā pie Dieva, un mani atkal velk lūgt: „Kungs, es negribu dzīvot, iztopot cilvēkiem, ne savam šefam, ne darba kolēģiem, ne kursa biedriem, nekam. Es gribu iztapt tikai Tev vienam. Lai tikai Tavas prioritātes ir manējās! Es gribu kvalificēties tikai priekš Tevis viena. Mana sirds pieder tikai Tev.”

Ak, beidzās ūdens. Protams, elektroniskajā atslēgā bija palicis par maz naudas. Es eju pie sekretāres uz izstāžu zāli, lai pielādētu šo aparātu. Šai laikā uz ieejas durvīm es ieraugu netīru plakātu. Tā ir reklāma grēcīgam, seksuāla rakstura uzvedumam.

Neskatoties uz fotogrāfijām, es ātri novēršu skatienu un atceros savu lūgšanu mazgātavā. Es sev saku: „Jā, tagad ir īstais brīdis, bet ne rīt. Vienalga, ko par mani padomās, es gribu būt labs tikai Tavā priekšā.”

Es eju pie durvīm, norauju plakātu, saburzu un izmetu miskastē. Kad atgriežos, es redzu tikai mūsu sekretāres plati izplestās acis, kura šķiet, ir ārpus sevis. Es īsi izsaku savs domas šajā lietā un pazūdu uz mazgāšanas telpu. Pilns prieka, mazgāju tālāk.

Bet, kad es vadu mašīnu uz remonta telpu, es redzu abus savus šefus, sakarsušus diskutējam ar sekretāri. Ieraugot šo ainu, man kļūst ne sevišķi patīkami.

Pēc neilga laiciņa es jau sēžu ar abiem priekšniekiem ofisā. Sākas asa diskusija. Es varu bez bailēm izteikt visas savas domas un jūtu, ka Dievs dod man gudrību. Mans šefs saka, ka viņš taču neplēš pie manis mājās nost bildes. Uz to es viņam saku, ka viņam nav vajadzības 45 stundas nedēļā skatīties uz manām bildēm, bet es, kaut arī esmu skolnieks, esmu daļiņa no šīs firmas, un man jāskatās uz šiem plakātiem. Pēkšņi viņi pārmetoši saka: „Kādēļ tad tu vispirms nenāci pie mums un nejaudāji

mums?” Bet viņiem bija jāpiekrīt man, ka, laikam, tie plakāti netiktu noņemti.

Draudi atbrīvot mani no darba, ja es nepiekritīšu viņu gribai, mani neaizķēra. Es zinu, ka Dieva gribai ir jāpiepildās, un, agri vai vēlu, arī viņi būs spiesti paklanīties Viņa un Viņa gribas priekšā. Mani palaida ar pavēli atrast jaunus plakātus, ko es „protams neizdarīju. Seksuāla apgrūtināšana darba vietā ir aizliegta pat ar mūsu cilvēciskajiem likumiem. Kā lai es te paklausu? Klusējot es atstāju ofisu.

Taču darba laikā es sev tomēr jautāju: „Vai labāk tomēr nebūtu bijis vispirms jautāt šefiem?” Tā būtu bijusi vislabākā izeja. Es būtu izvairījies no daudzām nepatīkšanām. Un visas šīs sekas ir tikai tādēļ, ka es, iespējams, pārsteidzos. Tagad man ir satracināts šefs, saspringta atmosfēra ar pārējiem darbiniekiem un nekādas prēmijas un kas būs, ja mani tiešām atlaidīs?

Lai gan miers manī nezūd, es tomēr pamanu, ka mana sirds neatrodas tur, kur tai vajadzētu būt. Pēc visa tā, ko es daru, es redzu, ka esmu saspriņdzinos, lai atgūtu atpakaļ abu šefu labvēlību, un pavisam neredzu, ka ar to pašu zaudēju Dieva labvēlību! Jo lieta nepavisam nav tajā, lai kvalificētos cilvēku priekšā un labi izskatītos viņu acīs.

Tagad es zinu, ka neskatoties uz to, ka manā rīcībā nepietika gudrības, tas akts, bez šaubām, bija vislabākais sprediķis viņiem, bet arī vislabākā stunda man. Un proti, ir daudz svarīgāk mācīties no kļūdām un labi izskatīties Dieva acīs, nekā cilvēku.

Ar šo liecību es atkal gribu iedvesmot jūs skatīties tikai uz Dievu, un atdot savu sirdi pilnībā tikai Viņam vienam. „Ja sirdī ir miers un sirds atrodas pilnīgi pie Viņa, tad miers būs arī no Viņa iztekošajās domās, vārdos un darbos. (Vairāk par šo tēmu var palasīt grāmatā ”Māci mani, Kungs”, nodaļā „Domu kontrole”)

Vai tavā dzīvē ir kaut kas, kas varētu būt nepatīkams Dievam, un kaut kas, kur vēl nav miera? Vai tavā skolā un darbā valda jūtu nokritums? Un tu nevari teikt, ka tava dzīve pastāvīgi aug uz augšu un uz augšu un, ka Dievs arvien vairāk un vairāk dzīvo tevī? - Tad tava sirds neatrodas nedalīti tur, kur tai vajadzētu būt. Tādēļ, lai katrs no jauna sev prasa: „Kur atrodas mana sirds?”

Notikušā rezultātā tētim sirdī ienāca ideja, uzrakstīt šefiem vēstuli, kurā viņš norādīja uz seksa biznesa iemesliem un sekām. Vēstules kopiju mēs nosūtījām reklāmas plakātu redakcijai.

Par atbildi uz to vēstuli mums pazvanīja pats visgalvenākais visu mūsu koncerna šefs. Šīs sarunas rezultāts bija viņa solījums personīgi parūpēties par to, lai līdzīgas lietas vairs neatkārtotos.

Pilnībā saprotot manu reakciju, viņš man arī turpmāk novēlēja visu labu un, lai mūsu darbnīcā viss ātrāk atkal nomierinātos! Alleluja, slava Dievam!

Patiešām, mūsu dzīve kļūs tūkstoškārt labāka un auglīgāka, ja mēs, kā nesen tētis teica kādā no sprediķiem par briežiem-vadoņiem, „pacelsimies augstumos, stingri nostāsimies uz kājām un sāksim taurēt”, sākot ar cīņu pret personīgo miesu! Stāvēt stingri kā klintij katrā kārdinājumā un katrā pārbaudījumā, it sevišķi pusaudžu vecumā. Nebūsim kā lapiņas, kuras katra vēja pūsma (katrs kārdinājums) groza un mētā.

Tieši tu, tagad un šodien, izdari savu nākamo soli praksē!

Vai nu tas būtu rīta lēciens no gultas, nekavējoties tajā, vai arī tu beidzot sāksi „taurēt” skolā, nostājies patiesības aizstāvībai, vai tā būtu tavas istabas sakopšana, vai tu, beidzot, sāksi izpildīt savus pienākumus no visas sirds. Tikai - visā neskaties pats uz sevi un uz savu stāvokli, bet skaties uz Dieva stāvokli un Viņa pārdabiskajām spējām!

Dāvids

Bumbieru koks

Loīze (16 g.)

Vai jums ir zināms stāsts par 8 amerikāņu kara lidotājiem, kuri, tehniskas kļūmes dēļ borta mērāparatūrā, piespiedu kārtā nosēdās okeānā? Ar proviantu, kas sastāvēja no četriem apelsīniem, viņus, pavisam pārdabiskā veidā, ūdens nesa jau vairāk nekā divas nedēļas pa Kluso okeānu. Šausmīgas čūlas no sālā ūdens, briesmīgi sapņi, murgu sapņi no augstās temperatūras, Saules apdegumi un bads šos vīrus izvārdzināja. Tādos drausmīgos apstākļos katram no viņiem bija diezgan laika padomāt par savu dzīvi. Visiem bija skaidrs - izglābt viņus var tikai Dievs. Visiem tāpat bija skaidrs, ka brīnumi, kas viņiem ļāva izdzīvot līdz šim brīdim, arī bija no Dieva: lietusskāņi, kas pēc viņu lūgšanas atnāca pret vēju, putni, kas sēdās uz viņu galvām, zivis, kas ieleca laivā...

Lai cik dīvaini, bet tieši tagad, kad runa ir par dzīvību un nāvi, kad ir jautājums par to, vai viņus Dievs izglābs vai nē, šie vīri sāk cits cita

priekšā atklāt savus grēkus, līdz pat skolas un pirmskolas laika nodarījumiem.

Kad es lasīju šo grāmatu, šī realitāte man atklājās vēl dziļāk: kā tikai mēs, cilvēki, saskaramies ar dzīvības un nāves jautājumu, mēs saprotam, ka nav nekas svarīgāks, kā mūsu attiecības ar Dievu. Tikko komunikācija ar Dievu kļūst par mūsu pirmo prioritāti, mēs ieraugām, kur vēl ir grēki, kas mūs šķir no Dieva.

Cik labi, ka mūsu ģimenē mums ir iespēja katru vakaru iznest gaismā visu, kas nostājas starp mums un mūsu attiecībām ar Dievu. Jo, ja mēs patstāvīgi neizcelsim šīs lietas gaismā, mēs neizvirzīsimies uz priekšu. Vai tev vēl ir kaut kas, kas, varbūt, jau ir kārtīgi sakrājis iekšpusē? Es gribu tevi iedvesmot, visu pastāvīgi iznest gaismā, pat, ja šāds nodarījums reti, kad atnāk viens.

Jošua mūsu vakara ģimenes sapulcē teica: „Es gribu atzīties, ka tā vietā, lai darītu darbu, es izgāju uz ielas. - Es uz balkona spēlēju futbolu (kas mums nav atļauts). Pie tam bumba noripoja uz ceļa. Es nogāju lejā, lai to atkal uzsistu augšā, bet, muļķības dēļ, trāpīju tēta bumbierkokā. - Viens bumbieris nokrita no koka. - Tas iekrita mucā. Es viņu izvilku un..... apēdu.”

Cik bieži viens slikts nodarījums velk līdzīgu veselu rindu citus. Nebūtu pietiekami, ja Jošua savā grēksūdzē būtu atzinies tikai vienā nodarījumā no šīs rindas. Piemēram, ka uzdevuma veikšanas vietā viņš aizgāja spēlēt bumbu vai tikai to, ka viņš ir trāpījis bumbierkokā. No šī vienkāršā piemēra mēs redzam, ka lietas patiesi iziet gaismā tikai tad, kad mēs atklājam tās savstarpējās sakarības, pilnā kontekstā ar visām parādībām un visiem nodarījumiem.

P.S. Augstāk minētais stāsts par 8 vīriem, pateicoties vēl daudziem brīnumiem, beidzās labi. Varbūt tieši tādēļ, ka viņi cits cita priekšā iznesa visus savus grēkus gaismā?!?

Laize

Inficēšanās briesmas!

Simons (13 g.)

„... pamācīdams pamāci savu tuvāko, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks”

(3. Mozus 19:17).

Pirms dažām nedēļām mans klasesbiedrs uzaicināja mani pie sevis uz mājām, uz dzimšanas dienu. Es vispirms nopriecājos un par to izstāstīju tētim. Viņš man jautāja: „Kā tu domā, vai tu savu bērnu sūtītu uz ģimenei, kurā slimo ar bakām?” Man bija viņam jāatbild: „Nē, tas ir bīstami, var inficēties!” Es gan pavisam precīzi zināju sava klases biedra stāvokli, ka viņš sauc sevi par kristieti, bet uzvedas sliktāk, kā pasaules bērni. Tad tētis teica: „Redzi, mums ir bīstami, ja kristieši grēko un nenožēlo tos. Ja tu ieiesi tajā ģimenē, tu patiesi vari inficēties ar šo, kā tētis teica, „garīgo cūku mēri.” Šo salīdzinājumu viņš izteica, pamatojoties uz šīs dienas aktuālajām ziņām.

Pēc pusdienām es atkal gāju uz skolu, lūgdams Dievu par gudrību un vadību. Tur es parunāju ar šo zēnu un skaidri liecināju viņam par šīm lietām. Es viņam teicu, ka negribu inficēties ar „garīgo cūku mēri”. Kad viņš sāka apgalvot, ka es briesmīgi maldoties, es vispirms izbijos. Taču pēc tam es spontāni teicu: „Ja tu vari man nosaukt 3 piemērus, kur tu pozitīvi atšķiries no pasaules, tad es ņemšu savus vārdus atpakaļ.”

Viņš nevarēja man nosaukt šos piemērus un, klusējot, aizgāja.

Simons

Ieklausīties Dievā, lai zinātu, ko darīt

Jans Enohs (9 g.)

Nesen Kungs deva man kaut ko sirdī. Manī parādījās spēcīga vēlēšanās runāt ar skolas biedru par ticību. Un no pirmās sekundes Kungs pieskārs viņam, un viņš teica: „Pastāsti man vēl kaut ko par Kungu Jēzu!”

Es viņam izstāstīju, ko Kungs katru dienu dara manī, ka Viņš, piemēram, rada paklausību. Mans klasesbiedrs bija tik aizkustināts par Kungu, ka teica: „Es ļoti gribētu būt tāds, kā tu!” Viņš teica, ka arī viņš vienmēr lūdzas par priekšā esošo dienu. Bet cits skolnieks, tāds „puskristietis” arī bija saviļņots par manu stāstu.

Pirms 2 nedēļām es mammai jautāju: „Vai mans draugs drīkst pārņakšņot pie mums? Es viņam parādīšu, kā var pavadīt laiku vienatnē ar Dievu”. Mamma atļāva. No rīta, tikko pamodies, viņš jautāja: „Vai mēs tagad runāsim ar Dievu?” Protams, es atbildēju: „Jā”. Un tad mēs pavadījām laiku ar Dievu, un es ievēroju, ka mans draugs jau bija kļuvis vairāk izslāpis. Viņš arī teica, ka pie mums esot ļoti brīnišķīgi. Viņš labprāt atnāktu vēlreiz!

Es gaidu, ko Dievs darīs tālāk.

Jans Enoks

Uzticība mazumā ar lielām sekām

Loīze (16 g.)

Atskatoties uz pirmo mācību gadu, es redzu, ka tas ir bijis bagāts ar lieliem notikumiem, brīnišķīgs un ļoti pamācošs. Pēc pirmajiem nelielajiem projektiem es saņēmu uzdevumu palīdzēt filmēšanā - montāžā un mūsu pirmās mākslas filmas ”Dieva noslēpums” apstrādē.

Līdz šim katrs uzdevums manā „filmēšanas skolā” deva man lielu prieku, lai gan pārslodze, grūtības un neiespējamība mani pavadīja uz katra soļa.

Kā uzvest gaisā vistu tā, lai viņa pārvērstos par salūtu, un pēc tam viņu noķert cepta cāļa veidā! Kā uzcelt Filipu, atklāt eņģeli, bet pēc tam viņu izšķīdināt tukšumā? Kā ratus pārvietot no Etiopijas uz tukšnesi? Kā izvietot Izraēla tautu vecās būvēs, kā lidot pa Visumu? kādā brīnumainā veidā uzņemt ainu ar palmām dienvidu zemēs? Kā vispār tiek uzņemta aina? Kā šodien dziedināt aklos un lepraslimos? Taču visās neiespējamībās es varēju rēķināties ar Dieva palīdzību, jo viņam gan viss ir iespējams! Un viņš arī mūs glāba no visām neiespējamībām.

Skatoties atpakaļ, es varu teikt, ka bija tikai 2 nelielas operācijas, kuras es izdarīju bez īpašas sajūsmas. Pirmā: uzņemto failu saglabāšana datorā. Tas prasa lielu laika patēriņu. Katrs uzņemtais kadrs, katrs projekts, apskaņošanas fails, katra fotogrāfija ir rūpīgi jāsaģlabā ārējā cietajā diskā gadījumam, ja darba cietais disks sabojātos. Es pie tam domāju, ka diski taču nepastāv tādēļ, lai plīstu... Otrā: kārtība ar kabeļiem un cietajiem diskiem. Mums, neatkarīgi no tā, ko mēs darām, nekad nav brīvā laika, tādēļ uzturēt kārtībā kabeļus no 10 ārē-

jiem cietajiem diskkiem, 3 monitoriem, DVD un video aparatūras, uzņemšanas kamerām utt. nebija mana mīļākā nodarbošanās.

Tagad viss gāja uz to, lai sagatavotu filmas pirmizrādi Nirnbergā. Daudzu mēnešu darbs, cerības, ciešanas, gaidas, naktsmaiņas un, ne pēdējā kārtā, filmēšana – viss tagad bija jāatalgo ar gatavām kino lentām.

To ir ātrāk pateikt, nekā izdarīt! 3 dienas pirms Nirnbergas mums saplīsa dators, bet bija nepieciešama katra minūte, lai filmu spētu pabeigt. Tētīm radās ideja - mākslīgi atdzēsēt datoru ar aukstu fēnu un ventilatoru. Tas nostrādāja ļoti labi, bet ienaidnieks nepadevās. Pēkšņi no ierindas izgāja 2 galvenie cietie diskki. Likās, ka viņi būs pagalam.

Vai es esmu visu rūpīgi saglabājusi? Viens ķērās aiz otra: kļūdas programmā, kļūdas kompjutersistēmā, viens pēc otra izgāja no ierindas arī kamera, klaviatūra, lenta, līdz pat pelei, kurai izlādējās akumulators! Tikai - kur ņemt laiku uzlādēšanai finiša rāvienta laikā? Nekas vairs neizdevās. Nepalīdzēja nekādas datorzināšanas.

Pēkšņi man parādījās impulss: Dievs taču skatās tikai uz manu sirdi, nevis uz manām zināšanām! Un pēc tā Viņš vai nu svētī, vai nē. Mans skatiens uzkrita uz sajaukto kabeļu čupu kaktā: bezcerīgi sapinušies. Man atmiņā uzausa tie nedaudzie faili, kurs es, neskatoties uz norunu saglabāt, tomēr nebiju saglabājusi tai pašā vakarā. Es nostiprināju savu sirdi un izrāvu visus štekerus, atpinu kabeļus, ar lūgšanu, no visas sirds sakārtoju cietos diskus, kamēr viss kļuva pārskatāms. Pēc tam, ar tehniski ļoti sarežģītu operāciju palīdzību, es saglabāju iztrūkstošos failus no „no ierindas izgājušajiem” cietajiem diskkiem. Pie tam, uz katra soļa, tehnika man „lika priekšā kāju”. Bet es zināju, ka Kungs ir ar mani, jo tieši tās, augstāk minētās divas operācijas, es darīju no visas sirds. Tas nozīmēja 5 stundas smaga darba pilnā koncentrācijā. Pēkšņi, pēdējā minūtē, datorsistēma sāka funkcionēt! Tagad es varēju izdarīt pēdējo labojumu un ierakstīt filmu uz papildus cietā diska. Pa ceļam uz Nirnbergu mēs vēl izkontrolējām pēdējo kino lentu... Paspējām, pēdējā mirklī! Alleluja!

Es pateicos Kungam, vispirms par šīm dārgajām mācību stundām! Ja es no visas sirds esmu uzticama mazajā, tad svētība plūst. Tur, kur neviens neredz un nekontrolē, tur, kur visvairāk ir grūti. Vai tev nav pazīstamas šādas situācijas?

Loīze

Nekārtība

Noemi (14 g.)

Es tikko biju beigusi savu rīta laiku ar Dievu, kad mamma klauvēja pie durvīm un jautāja, vai viņa nevarētu parunāt ar mani. Viņa vērsa manu uzmanību uz nekārtību manā istabā. Pēdējā nedēļā arī Loīze man pastāvēgi atkārtoja, ka pie manis valda nekārtība.

Taču, sarunas laikā ar mammu, pēdējais vārds vienmēr piederēja man. Es attaisnojos ar to, ka man priekšā stāv visatbildīgākais mācību gads, un es nevaru pastāvēgi nodarboties ar uzkopšanu un kārtības ieviešanu. Mamma sajuta, ka es nespēju to pieņemt un atlaida mani. Ieguvusi šo šķietamo uzvaru, es atgriezos savā istabā.

Bet pagāja neliels laiciņš un manā istabā iedrāzās Jošua un teica, ka ar mani gribot parunāt tētis. Es tūlīt sapratu, par ko būs runa. Tētis atkal aizskāra to pašu tēmu: nekārtība! Viņš tieši jautāja man par šīs problēmas sakni. Es sāku viņam stāstīt par visu, kas mani satrauc. Tad noskaidrojās, ka es esmu ieņēmusi galvā nepareizu domu, un jutos tā, it kā brāļi un māsa mani atgrūstu, bet man nebija tam nekāda pamata. Tajā pašā brīdī man no dvēseles kā nokrita akmens. Es biju atbrīvojusies no tā, jo atradu sakni. Tagad nekārtībai bija pielikts punkts. No tā laika es jutos daudz labāk.

Vispār, dziļāks iemesls ir burtiski visam - vai tā būtu nekārtība, slikts rokraksts vai sliktas atzīmes. Es vēlos, lai katrs, kam tas gadās dzīvē, vienkārši atrastu problēmas sakni.

Noemi

12 gadīgais Jēzus templī

Loīze (13 g.)

Lūkasa 2:39-52 „Un kad viņi visu bija izdarījuši pēc Dieva likuma, viņi atgriezās Galileijā, savā pilsētā Nācāretē.”

Un tā, nākamais stāsts notika mājupceļā pēc dievkalpojuma.

”Bet jaunpiezimušais auga un nostiprinājās garā un piepildījās ar gudrību, un Dieva svētība bija viņā.”

Kad es nonācu līdz šim teikumam, es vairs nevarēju atrauties no šī stāsta. Vai jums tādi bērni šodien ir zināmi?

„Katra gadu Viņa vecāki gāja uz Jeruzalemi, uz Pashas svētkiem. Un, kad viņam bija 12 gadi, viņi, pēc paraduma, aizgāja uz Jeruzalemi uz svētkiem. Bet, kad svētku dienas beidzās...” –

dievkalpojums vairāku dienu garumā..., te dažam labam no mums, iespējams, liksies mazliet neomulīgi.

„... dēls Jēzus palika Jeruzalemē.”

Ahā, tā es arī domāju, ka 12 gadīgais Jēzus arī neļauj ar sevi darīt visu, kas ienāk prātā!

„...un Jāzeps un viņa māte to nepamanīja, jo viņa domāja, ka viņš iet kopā ar citiem...”

Ir saprotams, ka Jēzus netaisās nepārtraukti sēdēt blakus saviem vecākiem, un ir aizgājis mazliet izklaidēties ar draugiem.

„Bet, nogājuši dienas gājuma ceļu, viņi sāka viņu meklēt starp radiem un paziņām. Neatraduši viņu, viņi atgriezās Jeruzalemē meklēt viņu. Pēc 3 dienām...”

Trīs dienas! Vienkārši pazuda, plus vēl dienas gājums, tātad 4 dienas pazudis bez pēdām.

„Viņi atrada viņu templī, sēdošu starp skolotājiem...”

Manā klasē neko tā nekritizē kā reliģijas stundu (templis) un skolotājus. Es domāju, mēs visi esam ievērojuši, ka Jēzū dzīvo kaut kas pavisam cits, nekā mūsos.

Iztēlojieties tikai: pēc vairāku dienu dievkalpojuma plus dienas gājuma un 3 dienu meklēšanas, mēs Viņu atrodam templī starp mācītājiem

„...klausāmie un jautājam viņus. Visi, kas viņu klausījās, brīnījās par viņa prātu un gudrajām atbildēm”.

Visi, kuri klausījās viņa gudrību, apklusa! Daudzi bērni arī, laikam, gribētu lai viņu skolotāji apklustu, taču pavisam cita iemesla dēļ.

„Un, ieraudzījuši viņu, vecāki izbrīnījās; un viņa māte tam teica: ”Dēls, ko tu mums esi izdarījis? Lūk, tavs tēvs un es, ar lielām bēdām esam tevi meklējuši!” Un viņš tiem teica: „Kādēļ jums vajadzēja mani meklēt? Vai tad jūs nezinājāt, ka man vajadzēja būt vietā, kas pie der manam Tēvam?”

Vai tad jūs nezinājāt... jeb citiem vārdiem - ir taču skaidrs, ka es esmu templī... Kurš no mums tā atbildētu?

„Bet viņi nesaprata dēla teiktos vārdus. Un viņš gāja ar viņiem un atnāca uz Nācareti un bija paklausīgs tiem.”

Tagad, ja es sevi salīdzinu ar Jēzu, šis stāsts var mani kārtīgi apbēdināt. Taču tieši šis fakts - ka ir iespējams dzīvot tā, kā Viņš, ved mani vēl lielākā sajūsmā!

Un tieši tad, kad Jēzus pieauga un izdarīja daudz citu lietu, Viņš teica mums:

„Tas, kas man tic un darbiem, kādus es daru, darīs arī tos un vēl lielākus darbus kā Es.”

Bet kā praksē sasniegt to, lai mēs darītu tādus darbus, kādus darīja Jēzus? Viss sākas ar redzējumu. Vai mēs vispār rēķināties ar to, ka arī mēs varam dzīvot un darboties tā kā Jēzus? Vai mēs domājam, ka esam „īpaši grūts gadījums”? Vai esi ievērojis, ka Jēzus nekādā attieksmē nebija saistīts ar savām personiskajām jūtām un iespaidiem? Viņš bija brīvs no sevis un pilnībā nodevies Dieva rīcībā. Piemēram, laikā, kad šodienas bērni, pēc 20 minūšu sēdēšanas dievkalpojumā, sāk jau dīdīties uz krēsliem, Jēzum sapulce vēl tikko bija sākusies.

Labāk vienkārši paskatīsimies, kā to darīja Viņš un darīsim praksē tāpat!

Laīze

Atslodze vai slodze?

Jans Enohs (12 g.)

Tas bija piektdienā, pēc skolas. Tūlīt pēc pusdienām man radās ideja! - „Es taču varu atslogot mammu!” Laikā, kad viņa pēc pusdienām atpūtīsies, es nokopšu visu virtuvi un, piedevām, vēl mitrī uzkopšu (izmazgāšu) manu un brāļu istabu.”

Man bija redzējums un skaidrs mērķis: virtuve aizņems 30 minūtes un mūsu istaba tāpat.

Es biju tikko ticis galā ar virtuvi, kad ienāca mamma ar tēti. Viņi ļoti nopriecājās! Bet es turpināju darbu, un tieši pēc stundas - 14.10, es visu pabeidzu un biju sasniedzis savu mērķi. Mamma ļoti priecājās un es arī!

Es bieži biju savus mazos uzdevumus izstiepis garumā un tā biju mammai par slogu. Bet būt par slogu nav labi.

Taču, kad tu atslogo kādu, tad paliek daudz vairāk brīvā laikā kā parasti, jo tu ar uzdevumiem esi ticis galā ātri!

Arī jūs, bērni, es gribu dot iedvesmot būt par atslodzi mammai un jums pašiem būs daudz labāk. Tikai tas nedrīkst būt piespiestā kārtā, bet tam ir jārodas no mīlestības uz Dievu un uz vecākiem.

Eksperiments

Loīze (15 g.)

Kā parasti, skolas pagalmā starpbrīža laikā, iebrauc ciema maižnieks un uz tenisa galda izklāj brīnišķīgus cepumus, dzērienus un veselu daudzumu saldumu. Dažās minūtēs gandrīz viss ir pārdots. Visu šo pīrādziņu, šokolādes bulciņu, delikatešu un dzērienu priekšā atkal tiek aizskarta tēma, kura tik bieži ir dzirdama sarunās, vismaz starp meitenēm. Viena saka, ka novājēs vēlāk, vasaras brīvdienās, uz ko cita atbild, ka nodarbosies ar skriešanu, jo tas esot efektīvāk. Atkal cita stāsta, ka gribējusi novājēt skolas nometnes laikā, bet kaut kas viņai iztraucējis. Ceturtā sāk sūdzēties, ka pat viņas vecvecmāmiņai, mammai un tētim ir bijusi liekā svara problēma, un arī viņai esot tas pats liktenis. Šīs, mazliet biedējošās sarunas, beidzas ar priecīgu perspektīvu. Visus šos jautājumus varēs noskaidrot pie ārsta, kas nākamajā nedēļā nāks uz skolas medicīnisko apskati. Pēc nedēļas, starpbrīža sarunās, ir redzams pozitīvāks gars. Visi ir laimīgi, ka viņiem ir ideāls svars. Bet daži ir pat nedaudz norūpējušies, jo, pēc dažām apšaubāmām tabulām, ārsts ir atklājis, ka viņu svars ir pie apakšējām robežām. Pat mana klases biedrene, kas ir par 1 cm īsāka par mani, bet sver par 24 kg vairāk, ar atvieglojumu atklāja, ka vasarā varēs taisīt patīkamākus plānus, nekā badošanos.

Pēc dažām nedēļām es atkal nejauši uzdūros šai tematikai, un šoreiz jau Ukrainā. Es biju burtiski šokēta par dažiem turienes apstākļiem - tualetēm, dzīvokļiem... Iekšēji es biju gatavojusies tam, ka 2 nedēļas mums būs jābarojas ar kaut kādu auzu putru, bet pēc brokastīm ar 5 ēdieniem es uz visiem laikiem atvadījos no šiem maldiem. Pat, ja māja bruktu kopā un visur mētātos mēsli, virtuvē vienmēr gatavosies ēdiens, un piedevām, ļoti garšīgs. Ne pēdējā kārtā tas bija nomanāms no sievietēm, no kurām ļoti daudzām bija liekais svars. Un, kad mēs par to runājām, nonācām pie vienām domām, proti, ja mums kādreiz būtu jādzīvo Ukrainā, mēs pirmkārt naudu ieguldītu tualetes, dušas un mājas sakārtošanā pat tad, ja tādēļ mums vajadzētu mazliet pabaidoties... Es sev jautāju, kādēļ tieši nabadzīgās zemēs pastāv tāda „problēma”. Un pēkšņi to ieraudzīju visā skaidrībā: visi citi avoti, kuri pie mums rietumos ir tik pieejami un izplatīti (datori, televizors, augsts dzīves līmenis, bagātība u.c.), šinīs zemēs ir mazāk pieejami vai to nav nemaz. Un tādēļ cilvēki smēļ dzīvi tajā, kas tiem

ir pieejams, un šinī gadījumā - ēšanā. Katrs cilvēks, kas ir ārpus Kristus, ir spiests smelt dzīvi no cita avota - vai apgērbā, mūzikā, sportā, dzērienos, ēdienā, greznumā, acu kārībās, nesamērīgā gulēšanā, kafijas, nikotīna vai alkohola atkarībā utt. Kas būtu, ja vismierīgākajam cilvēkam, narkomānam, atņemtu narkotikas vai dažām māsaiņniecēm viņu rīta kafiju, vai onkulim atņemtu alu? Es domāju, ka tāpat būtu arī ar ēdienu. Tādēļ es ar pārliecību varu teikt - novāvēt var tikai, atrodoties Viņā, kas ir teicis: „Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani ir sūtījis!”

Tādēļ pirms dažiem mēnešiem es ar sevi veicu eksperimentu - lai uzzinātu, cik es vēl dzeru no citiem avotiem nekā no Jēzus. Es izbeidzu ēst saldumus un vispār darīt visu to, kas var kļūt man par atkarību. Man liekas, ka es nekad dzīvē vēl nebiju bijusi tik laimīga kā tajā laikā! Un šo eksperimentu līdz šim laikam es esmu aizmirsusi izbeigt, un tas man dod ārkārtīgu prieku, jo es manu, ka man šīs lietas vispār nav vajadzīgas.

Es varu ikvienam ieteikt, pašam pamēģināt „uzsēsties uz sausās diētas”, tas ir, atlikt visu kārības izraisīšo, lai varētu ieraudzīt, cik mēs patiesībā vēl dzeram no citiem avotiem. Tikai uzmanīgi, kas to reiz iesāks, diez vai spēs apstāties!

Laive

3 mēneši mājās

Dāvids (20 g.)

Bija 2005. gada 4. novembris, man neaizmirstama diena. Es stāvēju kabinetā pie šefa. Laipni, bet nopietni, es viņam atgādināju, ka pēc 5 mēnešiem man ir izlaiduma eksāmeni. Kad es norādīju viņam, ka man ir iztrūkumi manos praktiskajos darbos uzņēmumā, tad es iepazīnu savu šefu no mazliet citas puses. Vispirms viņš uzsprāga, pēc tam iekliedzās: „Jūs, skolnieki, dzeltenmutes putnēni, kas grib, lai viņiem visu ieliktu mutē ...” u.t.t. No viņa uzvedības es gudrāks nekļuvu, taču nonācu pie slēdziena, ka šai baiļu uzdzīšanai ir mērķis no manas galvas izsist cerību dabūt labāku darbu. Nu jā, tā pēc tam arī bija. Sākumā man vajadzēja veikt automašīnu ziemas profilaksi. Mazliet bēdīgi es paskatījos uz melnā golfa pusi, kam cits mehāniķis mainīja cilindra galviņas oderi, kas ir ļoti pamācoša nodarbe! Mazliet sapīcis, es iesāku ... kontrolēt eļļu, gaisu, ūdeni. Tajā brīdī, kad es iegāju blakus telpā, lai tur paņemtu antifrīza kannu, viens no strādniekiem tieši strādāja ar

pneimatisko suku. Tādas iekārtas strādā ar ļoti augstiem apgrīzieniem. Viss norisinājās ļoti ātri. Es biju tikko atvēris durvis, kad drāts gabaliņš ielidoja manā labajā acī. „Tas vēl arī!” es sevī nodomāju. Strādnieks, kurš strādāja ar to suku, ātri pienāca pie manis un ar netīrām rokām mēģināja izņemt netīrumu no acs. Neizdevās. Šefs mani uzreiz aizsūtīja pie ārsta, ārsts pie acu ārsta, bet tas - uz slimnīcu. 2 cm garais drāts gabals bija dziļi iespiesies manā acī. Rezultātā 2 operācijas un nedēļa slimnīcā. Tūlīt tika aktivizēta OCG lūgšanu ķēde un es sajutu atbalstu un mieru, neskatoties uz sāpēm! Es varu tikai pateikties Kungam, jo, ja drāts būtu par 2 milimetriem pa labi, es būtu kļuvis akls. Tagad jau 2 mēnešus esmu mājās, man ir slimības lapa un ārsts saka, ka sadzīšana notiekot lieliski.

Bet, lai vēl vairāk nodrošinātu visas lietas, man atļāva vēl mēnesi būt mājās. Par to es varu teikt tikai -urrā!

Pa šo laiku es tik un tā nebūtu neko daudz iemācījies, bet būtu tikai izmantots kā lētais darbaspēks profilaktisko darbu veikšanai, bet tagad es varēju šo laiku izmantot daudz, daudz labāk.

Vispirms es varēju izstrādāt jaunu struktūru un ieviest citus jauninājumus man uzticētajās pamatnozarēs. Man izrādījās daudz laika darbam mūsu kalpošanā, kur es ieguvu vērtīgu pieredzi, kā piemēram, es pēkšņi atklāju to, ka savā dedzīgumā kalpot vispārējam, es nebiju ievērojis šī vispārējā vajadzības! Jau pašā slimības lapas sākumā tētis man teica, lai es gatavotos izlaiduma eksāmeniem, tas esot šinī brīdī vissvarīgākais. Diemžēl, es to neliku pirmajā vietā savā prioritāšu sarakstā, un ievēroju, ka te kaut kas nav kārtībā tikai tad, kad viss pārējais man sāka padoties ar lielām grūtībām. Jo ne viss izrādās labs, ko mēs par tādu uzskatām. Un tā, es tagad cītīgi mācos teoriju, bet vienlaicīgi ar to, un arī relaksācijas nolūkiem, es trenējos jaunās filmas uzņemšanai...)

Dāvids

Vai garīgi redzīgs?

Dāvids (18 g.)

Tas bija piektdienas vakarā, pēc mūsu kārtējās uzstāšanās vasaras turnejas ietvaros. Kā vienmēr tādās dienās, Dieva gars attīrīja, uzlādēja un gatavoja mūs priekšā stāvošajam. Šoreiz bija tā, ka mūsu ģimenes garīgā „mašīna” bija apklususi. Mēs visi jutām, ka dzīvība ir izzudusi,

miers bija izgaisis, bet mēs nezinājām - kādēļ. Mēs, bērni, pūlējāmies tikt skaidrībā, kādēļ mūsu „auto” nebrauc. Nekas nesanāca. Tajā situācijā mums nebija gudrības vārda. Es jutos tik ļoti bezpalīdzīgs. Tad tētis viegli pagrūda mūs vajadzīgajā virzienā un paskaidroja mums dažas sakarības.

Pēkšņi dzīvība atkal atgriezās. Viņš mums paskaidroja, ka vienmēr ir tā, ka apmēram 3 dienas pirms uzstāšanās vai citiem līdzīgiem pasākumiem Dieva gars sāk īpaši rūpīgi pielikt mērlentu mūsu dzīvei. Visvēlākais, tieši šajā brīdī, gaismā iznāk viss, kas nav pilnā kārtībā. Un mums ir jādzīvo precīzāk, rūpīgāk. Tad viņš man jautāja, vai es to apzinoties, jo viņš mani garā neesot sajutis. Un man uzreiz vajadzēja atzīties, ka dažos punktos es neesmu līdz galam uzticējies saviem vecākiem. Piemēram, es bieži klusēju, kad man nebija labi un es nedalījos savā dzīvē ar ģimeni. Es atradu sāpīgo punktu un atkal viss noskaidrojās kā diena. Es sev tikai jautāju - kādēļ es pats to nepamanīju?

Otrajā dienā - laikā, kad es biju vientulībā ar Dievu, man kļuva skaidrs, ka garīgajā dimensijā var kļūt redzīgs tieši tāpat kā zemišķajā. Tas ir, ja šeit, uz Zemes, mašīna ietricas kokā, tad autobraucējs, izkāpjot no mašīnas, nebrīnīsies, kādēļ mašīna nebrauc un nelies viņā vēl vairāk degvielas, jo viss ir skaidrāks par skaidru. Dabas likumības mūsu prātā ir iegrieztas nesatricināmi. Taču garā visbiežāk ir visbiežākā migla un tev nav nekādas saprašanas, kur tu atrodi un kas notiek. Un te es sapratu to, ka, lai gan es atrodos garīgajā realitātē, tomēr tur uzvedos, kā akla vista.

Nenotiek tā, ka bums!- un tu jau atrodi garīgajā realitātē un visu redzi ārkārtīgi skaidri. Nē, garīgo redzi vajag trenēt. Un tas notiek ar procesu izdzīvošanu, kas ir līdzīgs augstāk aprakstītajam. Un tādā veidā cilvēks iemācās atšķirt un tieši saprast iemeslus un rīcību un gara likumības u. tml.

Lai Kungs jums dāvā žēlastību un vada jūs ar visu šūniņu un ģimeni caur procesiem, lai mēs kļūtu redzīgi!

Simons

Mājās viena

Noemi (17 g.)

Ceturtdiena, 12. aprīlis

Norūpējusies es skatos uz priekša stāvošo nedēļu. Es mājās būšu pilnīgi viena. Nav īpaši priecīga perspektīva...! Tikko, kā liekos gultā, manā galvā viss sāk griezties. Mans „sarežģītais stāvoklis” grib apgrūtināt manu apziņu ar visu spēku:

darbā man ir diezgan grūti, jo mana priekšniece, bez iemesla, gandrīz visus darbiniekus noved līdz „pelītēm”. Un to viņa dara ļoti ļaunā un nejaukā veidā, izmantojot katru iespēju tādai lietai. Atmosfēra ir nomākta un pavisam saspringta. Es atrodos tā visa vidū un klausos vienu piezīmi pēc otras pat tad, ja man nav nekāda sakara ar doto situāciju. Tas viss ir tik grūti, vienkārši negribas iet uz darbu... Un tagad, blakus visam citam, es vēl arī mājās būšu viena... Nebūs neviena, ar ko par to parunāt!

Galvā nāk visādas domas, un briesmonis kļūst arvien milzīgāks! Gribas noslēpties kaut kādā kaktā un vienkārši kaut. STOP! Vai tad tā ir izeja? Vai tad esmu aicināta kaut vienā punktā tikt uzvarētai; vai tiešām ar mani nav neviena?

Un te es pēkšņi skaidri apzinājos, cik ļoti es apvainoju Kungu ar savu vaimanāšanu! Viņš mūsos ir ielicis tik lielus dārgumus, bet es iekrītu neuzticībā tādu sīkumu dēļ?! Nu ar to tūlīt būs beigas! Vai Viņš nevar tieši no šī laika, kad es mājās būšu pavisam viena, izveidot svētības pilnu laiku? Protams, ka var! Viņam taču nekas nav neiespējams!!

Es atguvu ticību un cerību, ka Viņš mani visu laiku vedīs pa Viņa iepriekš sagatavotu ceļu! Vienalga, kur es atradīšos, ko darīšu, ko runāšu, vienalga, kas notiks - Viņš taču darbojas manī!

Un tieši to es pēc tam arī to piedzīvoju. Tas bija ļoti svētīts laiks. Es patstāvīgi biju plūsmā, kas mani nesa - gan darbā, gan mājās, kur arī es izpildīju nelielu šūšanas darbu. Es atkal piedzīvoju, cik brīnišķīgi ir Viņam pilnīgi uzticēties un redzēt, kā Viņš visu ir sagatavojis. Ir ļoti aizraujoši to novērot visniecīgākajās ikdienas situācijās! Visur jau tu atrodi iepriekš sagatavotas lietas! Es varu tikai pacelt skatu un iet uz priekšu! Viņš izdarīs visu! Un bez vismazākās manas piepūles! No tā brīža es sāku sagaidīt to pašu arī darbā - tādēļ, ka drīz pēc tam es sapratu, kurā brīdī mana priekšniece bija sākusi rīkoties tik nekorekti. Apmēram pirms 3 nedēļām dažās lietās bija negodīgums un es to noklusēju. Un viņa uzreiz kļuva par vadošo briedi! Tas notiek ļoti ātri! Ja tu ne vienmēr uzmanīgi novēro to, ko Kungs grib izdarīt dotajā brīdī un tu nepamani, kad vajag atklāti paziņot par savu attieksmi pret

kaut ko, neatkarīgi no tā, kas tas būtu, tad virsroku uzreiz iegūst tie, kam to nevajadzētu.

Tad es atkal izlēmu iet kopsolī ar Viņu un uzreiz izteikties, ja kaut kas 100% neatbildīs Viņa mērogiem.

Un kas ir interesanti - tiklīdz es tā izlēmu, mana priekšniece jau nākamajā dienā bija kā otrādi apgriezts cimd! Man viņa neteica pat nevienu ļaunu vārdu! Nu atkal es biju vadošais briedis! Lai gan es esmu tikai skolniece!

Un tā tam ir arī jābūt!

Naemi

Nesadalītība

Dāvids (16 g.)

Kad pagājušajā nedēļā es lasīju visu karaļu hroniku, tad es sev jautāju - kādēļ lielākā daļa no viņiem savu dzīvi ir beiguši tik slikti? Piemēram, par Oziju ir teikts: "Pašpaaugstināšanās, neuzticība un Ozijas slimība."

Es jautāju sev, kā varēja nonākt tik tālu, ka karalis kļūst neuzticīgs un augstprātīgs, jo uz viņu taču gulstas atbildība par veselu tautu? Tālāk es lasīju un nonācu līdz kādam karalim, ar kuru notika tas pats, un tad man atklājās kaut kas. Un tas ir - 2. Laiku. 25:1,2, kur ir rakstīts: "29 gadus valdīja Amasija ... viņš gan darīja to, kas ir taisns tā Kunga acīs, tomēr ne ar pilnīgu sirds nodošanos." Pēc dažiem pantiem mēs lasām: "... elku dievu pielūgšana, pašpaaugstināšanās un sakāve bija Amasijas gals". Kādēļ arī viņš nobeidza savu dzīvi tik ļauni? Tādēļ, ka jau pašā sākumā viņš nebija uzticīgs mazās lietās un viņa sirds bija dalīta. Tādēļ viņš vēlāk sāka pielūgt elkus, bet ne viengīgo Dievu.

Es vēlos, lai mēs jau tagad pavisam izbeigtu visu to, kas mūs kaut kā atšķir no Dieva. Lielais ķēniņš Dāvids, būdams vēl mazs, no visas sirds un uzticīgi ganīja sava tēva aitas. Ja mēs neieliksim labus pamatus jau tagad, kad esam jauni un neņemsim piemēru no Dāvida, mēs nekad nenesīsim labus augļus.

Es gribu būt līdzīgs ķēniņam Dāvidam! Ir jāvingrinās uzticībā tieši tajās mazajās lietās, kuras neviens neredz. Sūkt putekļus tajos stūros,

kur mamma nekad neieskatās. Pārāk lielos papīra atgriezumus vispirms pacelt no grīdas, nevis vienkārši iesūkt putekļusūcējā, uzturēt kārtību uz sava rakstāmgalda. Dāvids bija vienīgais karalis, par kuru ir teikts: "Viņš bija vīrs pēc Dieva sirds!"
Un arī tu vari kļūt par cilvēku pēc Dieva sirds.

Dāvids

Rēkins

Loīze (16 g.)

Mani ļoti satricināja tas, ka viens zēns, kurš agrāk apmeklēja bērnu sapulces, pavisam zaudēja vīziju par dzīvi un kalpošanu „savās pašā 4 sienās” un aizgāja pasaulē. Tagad viņš savā personīgajā dzīvē izjūt rēķinu, kas vēl nekad nav bijis saskanīgs. Es nevienam to nenovēlu, tādēļ gribu jūs iepazīstināt ar „formulu lapu”, kas attiecas uz šādu rēķinu.

Jaunatnes vēlēšanās pēc izmaiņām nepiepildās tad, ja atstāj vecāku namu, ja izmaina apģērba stilu, frizūru un matu krāsu, ja iet uz ballītēm... bet tā piepildās vienīgi mājās, kur Kungs izmaina būtību, kur slinkums pārvēršas kārtīgumā utt.

Jaunatnes tieksmi uz pārdabisko nav iespējams apmierināt ar zīlēšanu un maģiju... bet tikai savā mājā, ģimenes lokā, kur tiek dziedināti brāļi un māsas, kur notiek brīnumi un zīmes.

Jaunatnes tieksme komunicēt un tieksme pēc dzīves harmonijas nepiepildās starp draugiem... bet gan savā istabā, garīgi kontaktējot ar saviem brāļiem un māsām, mājās, kur visgudrākie ir vecāki ar saviem padomiem, un viņi arī ir visgudrākie pavadotņi.

Jaunatnes tieksme pēc varas nav apmierināma ar bandu veidošanu, izspiešanu, spēlītēm ar nažiem... to apmierina mājās, kur mēs valdām pār neapmierinātību, meliem, nepatiku – tā ir vara pār grēku visādās tā formās.

Jaunatnes vēlme pēc mīlestības nepiepildās draudzībā, skūpstos, apskāvienos... bet tur, kur tu pieskaries ēnas realitātei tavā mājā: kur Viņš ikdienas skūpstā tevi ar vārdu un apskauj ar savu brīnišķīgo klātbūtni...

Jaunatnes vēlēšanās pēc panākumiem un atzišanas nevar tikt apmierināta ar izglītību... bet kļūsti par profesionāli savās 4 sienās, par profesionāli pārvarēšanā, miera un nemiera atpazīšanā. Šajās lietās tu vari kļūt par paraugu saviem jaunākajiem brāļiem un māsām, bet vēlāk - arī visai pasaulei.

Es varu tikai atkārtot: šī dzīve pamatos ir absolūti pilnīga, bet kādēļ, piemēram, šis zēns, kurš to visu labi zina kaut vai no bērnu sapulcēm - tomēr aiziet pasaulē? - Tādēļ, ka šeit ir kaut kas jāmaksā, bet viņš to negrib. Vismaz, ne pilnībā.

Bet saskaitīsim taču šo rēķinu līdz galam! Tā ir cena, no kā viņš tagad pūlas izvairīties, bet vēlāk tā atnāks pie viņa pilnā apmērā ar visiem nodokļiem un papildus soda naudām. Dievs ikvienu ieliek tajā vidē, kurā viņš ieņem sev vajadzīgo vietu. Un vēlāk runa būs nevis par kapeikām, bet par summām, kuras vienkārši vairs nav iespējams nomaksāt.

Kāda priekšrocība ir jau tagad brīvprātīgi maksāt šo mazo cenu savās 4 sienās! Tā mēs radām stabilu pamatu svētībām un auglīgai dzīvei. Ļaujiet sevi pamodināt tam!

Loīze

Slinkumu iemīt zemē

Rutli (8 g.)

Es kādreiz biju ļoti slinka. Un ziniet, kā es to nāvi pārvarēju? Vientuļības reizē ar Dievu Jēzu, viņš man teica, lai es ieminu slinkumu zemē, un es tā arī izdarīju. Tad mani pārpildīja prieks!

Es uzrakstīju mammītei vēstuli, un arī viņa priecājās kopā ar mani.

Rutli

„Jo, kur ir tava manta...”

Simons (18 g.)

Vai viņš jums ir pazīstams? „Stress&Co” firmas nodaļas vadītājs, viņu sauc Linnuss. Lūk, viņš iznāk no savas firmas filiāles. Vai jūs viņu redzat?

Linnusam vienmēr ir daudz darba. Viņš ātri skrien lejā pa kāpnēm. Ak, šausmas, tas izskatās kā tukša laika kavēšana! Viņa sens skolas biedrs Ronijs nāk viņam pretī: „Čau, Linnus, prieks tevi redzēt!” „Hmm... jā, man arī, čau, Ronij...” norūc Linnus. „Kā tev iet? Starp citu, Linnus, vai tu jau esi lietas kursā, ka mums pēc 2 mēnešiem ir bijušās klases sanāksšana?” „Jā, bet, diemžēl, es nevarēšu atnākt, jo man ir ļoti svarīga sapulce par firmas rekonstrukciju. Un ziņi, man jāiet, jo pēc 10 minūtēm sākas nākamā sēde. Čau, Ronij!”

Un re, viņš jau ir pazudis. Tā es arī domāju, ka viss tā beigsies. Nebūtu jums slikti iepazīties ar Linnusu. Viņam nekad nav laika ne priekš kā, un ne priekš viena. Viņš nakšņo viesnīcā, viņam nav ģimenes, nav draugu. Viņam mājas ir darbs. Par atvaļinājumu nav pat ko domāt. Linnus tā dzīvo jau gadiem, un klases sanākšana tā arī pagāja bez viņa.

Paskatieties ļaudis, kas šodien ir noticis ar mūsu draugu! Ko viņš dara pusdienlaikā uz ielas? Vai jūs redzat? - Viņam rokās ir rozes! Neticami! Uz kurieni viņš ir sapucējies? Kādēļ viņš nestrādā? Lūk, viņš pavisam mierīgi iet tālāk. Nē, tas taču nav Linnus, nevar būt! Un tomēr, tas ir viņš. Un paskatieties - ko viņš tur ir apskāvis? Bet iesim, mums ir jāiet tālāk. Linuss ir aizņemts. Viņš ir atradi savu mīlestību. Un pēkšņi Linnusam parādījās daudz brīvā laika. Viņš izmanto katru iespēju, lai, kaut garām skrienot, ieskatītos pie savas zvaigznītes. Jā, patiešām, Linnuss ir izmainījies.

Varbūt jūs jautāsi, kādēļ es jums to stāstu?

Ļoti vienkārši – tas ir tādēļ, ka es to esmu piedzīvojis. Nē, nevis ar savu kolēģi, bet pats, garīgajā realitātē. Jēzus ļoti sen stāstīja līdzīgu stāstu. Tikai viņš to izteica to īsāk: „Jo tur, kur ir jūsu manta, būs arī jūsu sirds.” (Mat. 6: 21)

Un ar šo mantu viņš saprata visu, pie kā piesienas mūsu sirds.

Cik daudz mantas tomēr var būt vienā sirdī? Taču tālāk Jēzus teica: ”Viss ir velti! Vāciet sev mantu debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nebojā!” Brīnišķīgi, bet kā mēs varam sev vākt mantu debesīs?

Pēdējā laikā mani bieži nodarbināja jautājums, kādēļ es savā vecumā esmu tik ļoti aizņemts? Es visu laiku steidzos pa visām iespējamajām lietām – specialitātes apgūšana, mācības, motocikla remonts, tiesību likšana un viss, kas ir tik ļoti svarīgs dzīvē. Un tomēr es esmu sasniedzis nedaudz. Bieži par argumentu, aizstāvēt manas, reizēm nekam nederīgās aktivitātes mūsu kalpošanā, es esmu lietojis stresu visās citās lietās. Jo, principā, mūsu kalpošana man ir vienmēr bijusi svarīgāka par visu pārējo, vismaz apziņas līmenī. Taču es sajutu, ka ar tādu dzīvesveidu, kāds ir man, mani dārgumi debesīs pārklājas ar putekļiem. Ilgi nedomājot, es nokritu ceļos Kunga priekšā un Viņam teicu : „Tēvs, es negribu, lai mans dārgums būtu manā darbā, motociklā vai nākamajā automobilī, ne arī ēšanā, dzeršanā, ne kādā manā patikā vai iekš kaut kā, kas ir mans. Es negribu, lai tas būtu pasaulīgā kompānijā, ne meitenē. Es vēlos visu, ko var dot mana sirds -

MĪLESTĪBU, PATIKŠANU, JŪTAS, UZUPURĒŠANOS - ielikt Tavā lietā, Tavā valstībā, Tavas karaliskās valdīšanas uzcelšanā! Mans dārgums esi Tu un priekš cita man nav nekā.”

Vienā mirklī mana sirds bija nostājusies citā vietā. Tāpat kā Linnus, es pēkšņi ieraudzīju daudz iespēju piedalīties mūsu kalpošanā. Lūgt, kopīgi nest grūtības, ķerties pie lietas, pat, ja reizēm arī nemākulīgi. Manai dzīvei ir jāklūst par „tu – dzīvi”. Jā, es vēl stāvu tikai pašā sākumā, un tomēr visa mana mīlestība ir svētīta kalpošanai Kungam. Arvien vairāk tai ir jāklūst par manu lietu. Un pēkšņi Simonam ir parādījies brīvs laiks.

„Čau, Linnus! Vai tev atradīsies laiks nākamajā sestdienā aiziet uz kafejnīcu?”

„Diemžēl, man uz to laiku ir ieplānota satikšanās ar manu dārgumu.”

Tāču, daudz pie viņa neizmainījās...

Izmantojot gadījumu, es gribu nopublicēt vēstuli, kas ir kā ļoti atbilstošs papildinājums šai manai piezīmei

Simon

Sveicināts, Simon!

Pēdējās dienās es esmu ievērojis, ka jau ilgāku laiku es nevaru pilnībā nodoties Dievam. Esmu dzīvojis ļoti pasīvi, un tādēļ ticībā gandrīz neesmu pavisam izstrādājis uz priekšu. Pavisam citādi es to esmu redzējis tavā tētī, kad izlasīju viņa grāmatu „Pārmaiņu Kungs”. Tur es ieraudzīju, kā tavs tēvs ir pilnībā nodevies Dievam un pēc tam vienu pēc otras ir apmainījis lietas pret Viņu.

Un tā arī es tagad esmu pilnībā nodevies Viņam. Es gribu beigt dzīvot savām interesēm, lai būtu Dieva valstības rīcībā. Pēc tam es vēl atcerējos jūsu sapulci apmeklētājiem decembrī. Tur mēs runājām par mūsu aicinājumu un pirmo un labāko ceļu, kuru mums vajadzētu iet. Tagad es ikvienā situācijā gribu iet tikai pa šo vislabāko ceļu.

Ne viss vienlaicīgi izmainījās uz labāko, taču es sajutu, ka tagad es savā dzīvē nevaru pielaist tās lietas, kas konkurē ar Kungu. Tagad es ķeros pie centrālajiem punktiem ar radošu ticību, un paklanos Tā priekšā, kas jau manu situāciju ir izmainījis.

(Andreas, 16 g.)

Programmas kristietis

Jošua (14 g.)

Pēdējā laikā es arvien vairāk ieraudzīju starpību starp tēti un mani. No tā laika, kad tētis kļuva par kristieti, viņš visur ir dedzis gara dzīvē. Pat atpūtas laikā. Ne tikai sapulču laikā, bet arī līdz tam. Viņš bieži pastāvēja lūgšanā. Pēc sapulces, viņš nesēdās pie kafijas ar kūciņām, bet aizgāja lūgšanas pastaigā, lai sagremotu to, ko ir runājis. Viņš patstāvīgi deg gara dzīvē un ir vienmēr savā sirdī nesis ikvienu dvēseli. Šodien, pēc 30 gadiem, viņš noliecas nastas priekšā tad, kad viņam nelaikā ir jārunā „pagalma runas” - tas ir, ir jāpūlas nekārtīgu, vienaldzīgu un grēkojošu cilvēku dēļ. Tagad viņš var ķerties pie jaunām robežām, kā piemēram, filmu uzņemšanas, antigenocīda kustības, anticenzūras konferences utt., ja aiz viņa nāk sekotāji, kas var palīdzēt viņam nest nastas, vai arī pat uzņemties tās uz sevi.

Tieši tāpat arī mamma noliecas nastu priekšā, kad atkal bērniem ir jāmaca uzticība mazajā. Un arī šeit ir jānāk sekotājiem, un tādām ir jābūt arī man. Bet pēdējā laikā, man bija jāatzīst, es bieži esmu darījis ne vairāk par ierasto, jo es nedegu garīgajā dzīvē un nesniedzu savu plecu kā tētis! Kad es zināju, ka šorīt mums būs ģimenes altāris, tad arī manī kūšāja dzīvība. Bet, ja šādas sapulces manā programmā nebija, tad no manis arī nelija nekas. Un šī ir izšķiroša starpība. Es bieži esmu bijis tikai programmas kristietis un neesmu gājis ārpus uzdotajiem laika rāmjiem, bet tagad es esmu sācis nest arī tēta nastu tā, ka visam, kas šīs garīgās dzīves vietā grib manī degt, es piegriežu krānu, kamēr manas sirds dziļumā nesāk degt dzīvība arī ārpus ierastās programmas. Praktiski, es esmu sācis nest arī mammas nastu, lai manī rastos mīlestība pret rūpību. Kā mamma, es tagad varu darīt labus darbus citiem. Es gribu kļūt par īstu sekotāju, kas uzņem nastas, lai mēs visi kopā varētu iziet uz jauniem krastiem.

Jošua

Nevēlamā uzstāšanās

Loīze (15 g.)

Es vīlusies nācu pie Kunga un meklēju Viņa aktuālo vārdu. Kā mēs bijām nonākuši pie tā stingrā „nē”, kuru man izteica pedagoģiskā padome, kamēr personīgā sarunā ar tiem pašiem pedagogiem bija ļoti pozitīva rezonanse? Līdz pēdējam es pedagoģiskajā padomē pūlē-

jos noskaidrot, kādēļ viņi man neļāva dziedāt Valcenhauzenas liela-
jos svētkos?

Vairs nebija iespējams nogriezties ne pa labi, ne pa kreisi – tas bija
viennozīmīgs pārmetums par sektantismu, kas ir piespiedis pedago-
gisko padomi uz šo pēkšņo „nē”.

Vismīlāk es šajā traģēdijā dalītos ar visu Valcenhauzenu, lai ikviens
uzzinātu, kā ļaunas baumas pastāvīgi iet pa priekšu reālajam lietu
stāvoklim. Bet vai ar visu Valcenhauzenu? Varbūt, ka pietiktu jau ar
pusi Valcenhauzenas svētkos? Padomājot par to, mana sirds sāka sis-
ties ātrāk, lai gan pēc dabas es tāda aktīviste neesmu. Es pateicos
Kungam, ka viņš līdz šim man bija palīdzējis.

Svētki jau bija sākušies, bet kādā brīdī es sajutu impulsu pieiet pie
skaņu operatora un darīt viņu par manu sabiedroto. Viņš man apsoli-
ja, ka uz viņu es varu paļauties. Pienāca laiks un mūsu mūzikas sko-
lotāja bija ļoti satraukusies, jo visam bija jānorit ļoti gludi, lai publi-
kas priekšā nekristu kaunā. Pēc viņas trīcošā pieteikuma sākās atse-
višķi solo priekšnesumi. Teorētiski vecāko klašu priekšnesumiem
bija jābeidzas ar dziesmu „We are the world.” Bet praksē? Praksē
bija vēl viena nepieteikta, nevēlama uzstāšanās.

Tā kā man jau tā kā tā rokās bija mikrofons, tad es teicu, ka tūlīt iz-
darīšu kaut ko pilnīgi neatļautu, tādu, ko skolotāji vienbalsīgi ir aiz-
lieguši. Un tas ir - es nodziedāšu manis sacerētu dziesmu par Jēzu.
Es devu zīmi tehniķim, bet mani klasesbiedri palika stāvēt uz skatu-
ves, lai man izrādītu savu atbalstu.

Priekšspēles atskanēšanas laikā es redzēju, kā mana skolotāja ar koši
sarkanu seju knibinājās gar kulišu sviru.

Kas tagad notiks? Ar varenu spēku kulises nolidoja lejā mana de-
guna priekšā. Pēdējā brīdī es paspēju uzlekt uz pēdējā kāpņu pakā-
piena un bez nekādas nomāktības, bez bailēm un uztraukuma es no-
dziedāju dziesmu. Tas bija Kungs manī!

Ar saspringtu interesi publika cieši skatījās uz mani. Tātad - šis
bērns ir sektants! Bet pilnas uzvaras man vēl nebija. Dziesma bija
nodziedāta līdz pusei, vajadzēja sākties ģitāras solo, kad skolotāji
sadrūzmējās ap skaņu tehniķa galdu. Fonogramma tika asi atslēgta
un to izdarīja pats direktors personīgi. Es stāvēju, mikrofons vairs
nestrādāja. Zālē stāvošajiem es teicu, ka manas dziesmas nobeigumu
var dzirdēt Cīrihē, Berlīnē, Hamburgā un Ukrainā. Es īsi pateicu, ka
esmu darbojusies pēc personīgas iniciatīvas un asi noraidīju jebkuru

pārmetumu par sektantismu. Pēc sekojošiem aplausiem klasesbiedri mani apskāva. Nu bija 100% uzvara!

Pārmetums sektantismā bija pilnīgi izdzēsts. Nepazīstami skatītāji mani apskāva. Tādu Valcenhauzenu es nebiju sajutusi nekad!

Mans lielākais prieks bija tas, ka es varēju nostāties Dieva pusē. Tas man bija vajadzīgs arī tad, kad man bija stingri aizliegta misionēšanas darbība no skolotāju padomes puses. Es paskaidroju, ka es tā esmu rīkojusies ne jau misionēšanas impulsu vadīta, bet tādēļ, ka neskaidrā veidā mums tika pārvests sektantisms. Kad skolotāji uz manu vajadzību nereaģēja nekā, es nolēmu atteikties no pēdējā mācību gada, kas jau tā bija brīvprātīgs un atstāt to par pārdomu objektu Valcenhauzenai.

Tagad es varu strādāt Panorama centrā pamatsastāvā un varu atļauties mani izglītēt Panorama komandai, ko viņi dara pilnīgi atbilstoši manas sirds īpatnībām.

Laive

Maziņš vārds no Dieva

Jans Enohs (12 g.)

Svētdienas rītā mēs vienmēr sanākam ģimenes sapulcē. Reiz tādā sapulcē mēs izskatījām tēmu „megačeks”. Tā bija tēma par ticību un par to, ka tai vienmēr un pastāvīgi ir nepieciešams mazs vārds no Dieva.

Reiz naktī mācekļi bija vieni paši laivā un ļoti baidījās. Bet, kad Kungs jau viņiem tuvojās pa ūdeni, viņi nodomāja, ka tas ir rēgs, jo viņi nepaļāvās uz Viņu. Un Pēteris teica: „Kungs, ja tas esi Tu, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdeni!” Jēzum vajadzēja pateikt tikai mazu vārdiņu, un tas jau notika. Var teikt, ka Pēteris gāja nevis pa ūdeni, bet pa vārdu, kādu viņam Dievs bija teicis un kas viņam deva spējas iet pa ūdeni. Tas ir tik brīnišķīgi!

Reiz es biju skolā; mums bija jāraksta kontroldarbs. Es lūdzu Dievu, lai Dievs man dotu spēju visu saprast, un viņš teica man tikai vienu vārdu: ”Saproti!”

Pēc tam es ļoti priedājos, ka biju ticis galā ar kontroldarbu. Es ievēroju - ja mums nav pilnas ticības jeb paļāvības un sagaidīšanas uz šo mazo vārdiņu, tad Dievs nekad nevarēs īstenot savus brīnumus. Visās grūtī-

bās un bailēs, paļaujoties uz Viņu, vajag lūgt Viņu un ticībā gaidīt šo mazo vārdiņu. Kungs viņu dāvās visiem, kas to gribēs

Jans Enoks

Iejūtība

Dāvids (18 g.)

Pēc ceturtās, gandrīz bezgalīgās nakts, es pamodos slimnīcā pēc apendicīta operācijas. Mana sirds sitās ātri. Jā, beidzot mājās, pie maniem mīļajiem vecākiem, pie brāļiem un māsām un visiem OCG biedriem! Nepacietīgi gaidīju medmāsiņas atnākšanu, kurai bija jānomaina vēl, ne pilnīgi sadzijušo, šuvju apsējs. Viņa ātri man noņēma leukoplastu. „Ai!” - es aiz bailēm vai pamiru. Ko es tur redzēju?! Manas brokastis gandrīz vai izskrēja ārā, kad es ieraudzīju asiņaini sarkano gaļas gabalu, kas karājās ārā no mana vēdera.

Māsiņa nervozi pasauca ārstu, kurš ar kaut kādu irbuli sāka rakties pa manu vēderu. Man kļuva nelabi, rokas krampjaini sarāvās aiz sāpēm, kamēr māsa man runāja nomierinošus vārdus. Pēc dažiem sāpīgiem mēģinājumiem ārsts beidzot saprata, ka tā tā lieta neies. Viņš domāja, ka ir tikai viena izeja - vēl viena pilna narkoze ar sekojošu operāciju. „Dāvid?? Dāvid??” - kā no tālienes es dzirdu balsis, kas kaut ko grib no manis.

Ar milzīgu piepūli atveru acis, un man līdz apziņai nonāk tas, ka viss ir beidzies labvēlīgi.

Bet, kad es nedaudz vēlāk pamodos aiz sāpēm, jutos ļoti slikti. Gribēju pagriezties uz sāniem - „ai!”, gribēju apsēsties - „oi!”, gribēju ieklepoties - ”tikai ne to!”

Es gulēju gultā kā izlietais alvas zaldātiņš. Man 3 dienas vēl jāpavada slimnīcā. Man jāizvairās no jebkuras nepareizas kustības. Un piespiedu kārtā, aiz bailēm no sāpēm, man ir jāapspiež pat smiekli. Kad mūsu telpā parādījās slimnīcas klauns, es, aiz sāpēm saliecies, bieži gāju ārā no istabas. Te palīdzēt var tikai viena lieta – sevī attīstīt iejūtību! Tikko es jebkādā viedā sasprindzinu vēdera muskuļus, atkal parādās sāpes.

Kādēļ es jums to visu stāstu?

Šajā laikā es daudz domāju par iejūtību. Par iejūtību attiecībā pret mūsu vecākiem, brāļiem un māsām, skolotājiem skolā u.t.t. Es domāju un jautāju sev - cik bieži mēs savas nepārdomātās rīcības dēļ mokām sa-

vus vecākus, atkal un atkal no jauna sitot viņiem pa tām pašām brūcēm. Es domāju par savām bērnu sapulcēm, cik bieži man sāpēja, kad redzēju, ka bērni nevirzās uz priekšu. Viss šis, manis pārdzīvotais, iedvesmoja mani uzticēties Dievam tajā, ka viņš manī radīs iejūtību, un es spēšu būt uzticams un garīgi nobriedis visās savas dzīves jomās, lai vairs neievainotu nevienu savā apkārtņē.

Vai arī tu centies iegūt šādu iejūtību?

Dāvids

Sakne

Sulamīte (14 g.)

Nesen ģimenes sapulcē mēs meklējām mūsu miesas slimību iemeslus. Kad mēs sākām meklēt manas slimības, kas ir ekzēma, cēloni, tad nonācām pie secinājuma, ka es pastāvīgi sevi salīdzinu ar citiem. Piemēram, Loīze gan manā vecumā garīgi bija tikusi daudz tālāk, bija uzrakstījusi jau grāmatiņu utt. Šādus nomācošus salīdzinājumus es ielaidu savā sirdī. Un vēl noskaidrojās, ka es visu ņemu pārāk nopietni un, īpaši skolā.

No visa es sevī radīju stresu. Gribēju, lai man ir pēc iespējas labākas atzīmes. Bieži es Dieva valstību apmainīju pret mājas uzdevumiem. Bet kāds labums Dieva valstībai ir no manām atzīmēm?

Gudros Dievs bieži noliek pēdējā vietā, jo viņi tā kā tā visu zina labāk par Viņu. Es to ieņēmu sirdī, un atmetu šīs pastāvīgās salīdzināšanas un pārāk nopietno uztveri. Tad tētis man uzlika rokas, un pavēlēja ekzēmai pamest mani.

Un patiešām, jau nākamajā dienā es redzēju, kā viņa atstāj mani. Al-leluja!!!!

Sulamīte

Kad man bija 1 gadiņš, vecāki man uzdāvināja brīnišķīgu lācīti. Kopš bērnības es aizmiegu ar viņu. Bet, lieta tāda, ka jau vairāk nekā 16 gadus šim lācītim nebija vārda. Neviens vārds viņam nepiestāvēja. Man liekas, ka es agrāk viņu gribēju nosaukt par Mozu, bet tas skanēja dīvaini, bet, tad es domāju, došu viņam tā cilvēka vārdu, kurā kādreiz iemīlēšos. Bet līdz šim brīdim tas nav noticis.

Un tā, lācītim vārda nav. Pagājušā gada vasaras turnejas laikā, arī tur viņš bija ar mani, lai es varētu labāk iemigt. Kāds teica: "Nosauc viņu par Metuzalu, jo tas jau ir tik ārkārtīgi vecs!" "Bet arī tas nebija īstais. Katrā gadījumā man radās laba ideja!

Nosaukšu lācīti tā, kā sāksies tas darbs, kas man ir jāņem īpaši tuvu pie sirds. Tas nozīmē, kad es likšos gulēt, tad es šo darbu atkal atcerēšos. Tā dažus mēnešus es viņu saucu par „Atgriezeniskā atsauksme”. (Viņa mīļvārdiņš bija – „Būtiskā atgriezeniskā atsauksme”). Man bija ļoti svarīgi pastāvīgi būt šinīs atgriezeniskajās atsauksmēs attiecībā pret augstākstāvošajiem un darīt to pēc pašas būtības. Bet nesen lācītis saņēma jaunu vārdu, jo tagad man jāiemācās mīlēt kaut kas cits. Viņš jau tik ilgi ir bijis bez vārda, ka tagad var saņemt arvien jaunus vārdus. Es iztaisīju viņam skaistu ādas siksnīņu, un uz tās uzrakstiņu „pazemība” (pazemojoša, nosodoša attieksme).

Katru vakaru, kad es iemiegu, es lācīti īpaši piekļauju sev un palīdzu savai apziņai iemīlēt šos pazemojošos „dzēlienus”.

Kad es atceros filmēšanas dienas un naktis, montāžas darbu un filmas noslīpēšanu, visas darba nozares filmēšanas komandā, kur viss ir pārpildīts ar ciešanu stundām un daudziem, ļoti daudziem šādiem pazemojošiem „dzēlieniem”, tad man reizēm draud briesmas iekrist izmisumā un vēlme tikt ārā no šiem apstākļiem. Bet tieši šie apstākļi ved mani uz pilnveidošanos un virza mūs kā kopumu dziļāk Dievā.

Pāvils vēlējās šīs ciešanas un teica, ka viņš vēlas tās arvien lielākā apjomā, lai no Kristus vēl vairāk kas varētu plūst caur viņu uz citiem. Jā, tieši tādu mīlestību arī es gribu iegūt uz šiem „pazemojošajiem, dzēlīgajiem apstākļiem”! Lai nāk ciešanu stundas, lai nāk šo „dzēlienu” stundas! Jo tikai tā var notikt satikšanās ar VIŅU! Es gribu sasniegt to, lai arvien labāk iemācītos vēlēties un mīlēt šos pazemojošos apstākļus un spaidus, bet neizvairīties un bēgt no tiem. Tā ir tik liela priekšrocī

ba, ka darbā ar filmu man ir tik daudz iespēju ieiet „nomiršanā” un caur to arvien vairāk un vairāk iegūt VIŅU.

Laīze

Vai kompromisi?

Dāvids (15 g.)

Tā bija gluži tāda pati diena, kā visas citas. Es gāju uz skolas garderobi, lai tur paņemtu savu vējjaku. Taču tur, aiz sevis, dzirdēju balsi: ”Sveicināta , sekta!” Gāju pa koridoru tālāk, uzvilku maiņas apavus, man pretī nāca skolnieku grupa, kas arī ne visai draudzīgi sveicināja mani. Gluži otrādi, katram bija gatavs kaut kāds mulķīgs izteiciens. Nekas nemainījās arī starpbrīdī. Aiz manis kiedza: ”Sekstants mulķis!” Un vispār, kur vien es gāju, kāds metās man virsū.

Es sev bieži jautāju: ”Ko es daru nepareizi? Kādēļ tam jānotiek tieši ar mani?” Un tā vietā, lai tālāk atklāti runātu par Dievu, es iegāju kompromisos. Es pielāgojos viņiem un nelietoju izdevības, lai stāstītu par Dievu aiz bailēm, ka kāds atkal man ko ļaunu pateiks.

Bet reiz no rīta, vientulības laikā ar Dievu, es izlasīju 37.psalma 18-20 pantus, un man pēkšņi kļuva skaidrs, ka man nav nekāda iemesla pielāgoties viņiem, jo tur stāv rakstīts: ”Kungs zina taisnā dienas. Un viņu mantojums paliek mūžīgi, un viņi nepaliks kaunā ļaunā laikā un bada laikā viņi būs paēduši, bet netaisnie aizies bojā. Un Kunga ienaidnieki, kā salmi ceplī izzudīs un pazudīs kā dūmi.”

Tātad, cik nožēlojami ir apskaust un atdarināt tos, kas pazudīs dūmos. Vai mēs aptveram to, ka uz mūsu liecības pamata skolā pat Dieva pretnieki var tikt izglābti un viņi tādēļ nepazudīs?

Savā vientulības laikā ar Kungu izlasi 37.psalmu un ej ar šo redzējumu uz skolu, lai tavi labākie draugi arī varētu iegūt šo apsolījumu , bet nepaliktu bezdievīgi tikai tādēļ, ka tu esi nokaunējies nostāties Kunga pusē un atzīt sevi par Viņa piekritēju.

Es ticu, ja mēs skolā vai vienalga, kur atrodamies, neuzdrošināsimies nostāties Dieva pusē, tad mēs ne tikai neizglābsim savus draugus, bet būsime arī aizlieguši Dievu. Vai Kungs nostāsies mūsu pusē, ja mēs noraidām Viņu? Diez vai! Tādēļ uzdodiet sev , lūdzu, jautājumu : „Vai es vēl ielaižos kompromisos? Vai es baidos sevi atzīt

par Dieva pusē esošu?” Ja jā, tad es domāju, ka pašlaik ir tieši īstais laiks atvērties un dot pretsitienu šīm bailēm no cilvēkiem.

Dāvids

Uztraukums pie pusdienu galda

Simons (13 g.)

Mēs vakariņojām, kamēr māmiņa runāja par to, ka pa kaut kādiem sānceļiem kasete ar tēta biogrāfiju, kuru viņš ir veltījis saviem bijušajiem skolas draugiem, DIA- šova veidā, ir nonākusi Bernes pakalnos. Tur to ir noklausījies kāda ģimene un tas ir izsaucis īstu kustību. Uz šīs aizgrābtības pamata viņi drīz lūdza atļauju to DIA- šovu parādīt turpat kādai jauniešu grupai.

Es sēdēju, klausījos sarunu un biju satriekts par dzirdēto, kad tētis pēkšņi jautāja: „Vai tava ticība ir pietiekami stipra, lai tu varētu aizbraukt uz turieni ar vilcienu un šo DIA- šovu tur parādīt? Jo tu jau reiz šo šovu esi rādījis skolā! Sākumā es tam nespēju pat noticēt, taču ar prieku izteicu savu gatavību izdarīt šo mazo uzstāšanos. Tomēr manī bija vēl nelielas šaubas, jo es vēl nekad nebiju viens pats braucis ar vilcienu, un vēl tik tālu! Gandrīz 5 stundas bija jāpavada ceļā.

Pienāca sestdiena, kad man vajadzēja braukt, taču jau 100 metrus aiz mājas es iekļuvu pirmajās grūtībās - es knapi noķēru autobusu! Vilciena stacijā es ievēroju, ka es visu savu ceļojumu esmu izplānojis pēc 1989.gada plāna. Un te nu es varēju tikai lūgt Dievu: ”Kungs, palīdzi man, jo tikai ar Tevi man viss var izdoties!”

Pārsēžoties Santgallenā, lai vai kā es būtu vēlējies, tomēr nesapratu, uz kuru vilcienu man ir jāpārsēžas. Cilvēku pulī izrādījās kāda sieviete, kuru es biju ievērojis jau iepriekšējā dzelzceļa stacijā. Kad es viņai pajautāju, uz kurieni viņa brauc, viņa mani aizveda uz pareizo vilcienu.

Līdzīgi man izgāja arī Bernē. Pavisam nepazīstama sieviete mani aizveda uz vajadzīgo peronu. Beigu beigās es Frutingenā ierados pareizajā laikā, lai gan man nebija īstā saraksta, uz ko es būtu varējis paļauties. Taču, pārbaudījumi turpinājās. Arī ģenerālmēģinājuma laikā DIA- projektors bija salūzis. Slaidi, jeb dipiņi, kā mēs sakām, rindām vien slīdēja ārā no kasetes. Vispār vairs nebija iespējams šo šovu parādīt. Bet tad pēkšņi, nezin no kurienes, ātri tika atnests rezerves apa-

rāts. Es atcerējos, ka tētis bieži ir teicis: "Jo vairāk šādu uzbrukumu ir pirms uzstāšanās, jo lielāka būs svētība pēc tās!"

Un tieši tā arī bija. Mēs sākumā dziedājām dziesmas, tad man lūdza pateikt ievadvārdus, kurus Kungs svētīja ar panākumiem. Viss, kas man bija svarīgs, visu es varēju pareizi izteikt. Visa uzstāšanās nogāja, kā pa sviestu. Pašā nobeigumā vispirms iestājās klusums, bet pēc tam viens dzīvības vilnis nomainīja otru. Jautājumi bira viens aiz otra, pat man personīgi uzdeva jautājumus, un es varēju liecināt. Viss turpinājās līdz plkst. 23.00 Es savā sirdī varēju tikai gaviļēt! Lielaizrašanās bija man kā atalgojums par visām nepatīkšanām pirms uzstāšanās.

Kad es otrā dienā atgriezos mājās un to visu izstāstīju, tad tētis teica: „Ja reiz tev šī uzstāšanās izdevās tik labi, tad tu turpmāk varēsi šādas DIA- šovu uzstāšanās novadīt jauniešu grupās”.

Simons

Milzīgs spēka lauks

Sulamīte (17 g.)

Es skaidri redzēju, kādā ceļā par visiem 100 punktiem nevar pārvarēt nāvi:

- ja grozies tikai ap sevi, kā ap asi,
- ja tu kādā lietā saskati sevi pašu,
- ja tu apstāties uz pagājušā!

Pēdējā laikā man bija iespēja to skaidri piedzīvot. Vai nu tā bija filmu montāža, darbs ar kameru vai arī visparastākajās ikdienas situācijās. Kad noskan neliels labojums, papildinājums vai optimizācija, pēc dažām sekundēm tu jau atrodies dziļi lejā....

Un tā iemesls - to šajā lietā bijī redzējis pats SEVI! Tu šo optimizāciju saistīji ar savu personu, un tehnisko vai garīgo optimizāciju tu uztvēri kā uzbrukumu Tavai personai. Taču runa bija nevis par personu, bet tikai par lietu!

Piemēram, nesen es veicu jaunās filmas dažu ainu iepriekšējo montāžu. Pēc tam es to devu pārbaudīt mātai Loīzei. Viņa nebija iesaistīta šajā darbā, tādēļ varēja labi novērtēt, kādu iespaidu atstās šīs ainas, kad tās redz pirmo reizi. Viņa man izteica savus papildinājumus, piemēram, ka te montāža ir pārāk ātra, šo pausi vajag noņemt, te vajag vairāk rīcības, šeit varētu ielikt vairāk portretus, utt.

Tā vietā, lai es ar prieku un pateicību noklausītos šos dārgos impulsus, viņus realizētu un pēc tam no tā pamācītos, manī viss nogāja uz leju, jo es iedomājos : „Es esmu izdarījusi kaut ko nepareizi! Es neesmu talantīga!” - īsāk sakot, es šajā lietā redzēju tikai sevi. Taču patiesībā ru- na nebija par mani, bet tikai par lietas optimizāciju. Mēs zaudējām laiku un zaudējām spēkus, lai gan tam nevajadzēja notikt.

Tagad tas notiek jau daudz labāk. Mēs kustamies ātrāk uz priekšu, mums ir daudz vairāk spēka un prieka. Es ļoti daudz ko iemācījos un pieaug iedvesma tikai tādēļ, ka es sevi atstāju malīnā.

Šajā brīdī es labi redzu, ka grozīšanās tikai ap sevi, ap sevi, kā ap asi, tas ir viens no visnāvīgākajiem grēkiem. Ienaidnieks grib, lai optimizāciju, korigējumus un papildinājumus mēs vienmēr saistītu ar savu personu. Viņš grib, lai mēs iekristu neticībā, skatītos tikai uz sevi, lai pazaudētu pamatu zem kājām un iespējamai ilgi pieķertos tikai tam, kas šeit ir atgādījis. Ar to ienaidnieks grib sasniegt tikai vienu mērķi: viņš zina, ka kopējais spēks ar to pašu sāks intensīvi mazināties un mūsu spēka lauks sāks zaudēt arvien vairāk spēka, nevis tas palielināsies. Ienaidnieks noteikti grib traucēt mūsu augšanu garā un pieaugšanu pārdabiskajā (kas notiek tieši, pateicoties šiem mazajiem papildinājumiem un optimizācijām), un to viņš grib panākt tieši ar šādu „grozīšanos tikai ap sevi”.

Jo ienaidnieks zina - pretējā gadījumā mēs varētu pieaugt un nostiprinātos ticībā tik stipri, ka beigu beigās varētu viņu galīgi izdzīt no universa. Taču viņš to nepieļauj tieši ar šiem sākumiem. (Ja es būtu viņa vietā, es būtu rīkojusies tieši tāpat). Jo taču tieši šajās lietās mēs visbiežāk zaudējam spēkus. Viņš precīzi zina, uz ko mēs esam spējīgi un cik gigantiskā pārdabībā mēs varētu atrasties, ja ikviens no mums pastāvīgi negrozītos tikai ap sevi. Tad mēs veidotu milzīgu spēka lauku, kas varētu saraut nāves važas!

Es bieži atceros liela akmens sadrupināšanas ainu. Tajā iedzen ļoti daudzus ķīļus. Šī aina mani aizrauj, jo šie ķīļi pastāvīgi dabū ar āmuru pa pauri, bet pēc katra sitiena nemaz neapvainojas un neuzdod jautājumu – par ko viņus sit? Viņi neklūst apcietināti sirdīs un neieslēdzas sevī, bet gluži otrādi- viņi brīvprātīgi ļauj sevi iedzīt akmenī, lai tādā veidā sasniegtu visvarenāko spriegumu, jeb spēka lauku, kas galu galā akmeni sadrupinātu. Tas mani uzmundrina, un es zinu, ka tas ir iespējams. Priečāsimies tādēļ par to, ka mūsu gadījumā nav jālieto āmurs.

Sulamite

Man bieži, ir ļoti interesanti novērot, kā mērīšanas nedēļu laikā tās dalībnieki mainās jau dažu dienu laikā - no rīta, kad es braucu uz darbu, mani sveicina starojoša tā seja, kas līdz tam bija bijusi drūma un sevī ieslēgusies. Un cilvēki pēkšņi izskatās kā otrādi apgriezti cimdi; taču es novēroju arī pretējo, kad pēc mērīšanas jaunatne, patiesi pamodusies, šausminās par savu aktuālo stāvokli un izskatās noraižējusies.

Skolā man šodien atkal kļuva skaidrs - tā nevajadzētu būt, jo tieši mums - jaunatnei, ir iespēja jau mājās pastāvīgi tikt vecāku mērītiem. Kad lekcijā par ievadu elektronikā mēs izpildījām lapas, mūsu pasniedzējs izteica kaut ko fundamentālu: praktiski ikvienu elektronisko detaļu mašīnā pārbauda regulējoša iekārta, nosakot, vai tā darbojas vai nē. Ja kāda no detaļām nefunkcionē, tad uz iekārtas paneļa iedegas lampiņa. Katras detaļas darbība elektriskajā ķēdē tiek pārbaudīta ar pavisam nelielu pretestību, kuras sērijām ir iemontētas detaļās. Par smalkumiem šeit es nerunāšu, bet viens piemērs: ja es ņemu, piemēram, kāda mūsdienu auto labo tuvo gaismu, tad regulējošā iekārta tīri vizuāli nekad „neieraudzīs”, vai lampiņa deg.

Un tieši tāpat bieži notiek ar mums- jauniešiem, vai ne tā? Vecāki bieži neredz, kas notiek aiz viņu mugurām, vai mēs patiesi esam gaisma?... Un tā, kā jau teikts, pavisam nelielā pretestībā sērijām ir iemontēta tuvo gaismu elektriskajā ķēdē. Regulējošā iekārta pārbauda tikai to – salīdzinoši ļoti mazo – pretestību. Ja lampiņa nedeg, iekārta uzreiz ievēro – ahā, te strāva neiet cauri, ir plīsums! Uz iekārtas paneļa iedegas lampiņa.

Man kā apsējs nokrita no acīm, un man atkal ienāca prātā vecāku izteicieni: „Ak, es kaut kā nesajūtu savu bērnu. Bet viņam jau skolā ir daudz darīšanu...”

Vai ziniet ko, bērni un jaunieši, pat mums, Sasekiem, bieži ir ļoti daudz darīšanu, taču mēs tomēr atrodam laiku, un VISI arvien un arvien no jauna mācāmies atpazīt, vai šī mazā pretestība ikvienā no mums ir kārtībā. Mans mazais rezistors, piemēram, ir vispirms turēt tīrībā un kārtībā manu un trīs manu jaunāko brāļu istabu. Lai gan šī pretestība ir ļoti maziņa, taču mani vecāki vienmēr sagaida, lai tas darbotos bez traucējumiem. Tā mēs ar Eliju meklējam risinājumu -

kā mūsu istaba, kopā ar tās atmosfēru, varētu būt nepārtrauktā kārtībā tā, lai pastāvīgi viss būtu skaidrs. Manai mammai pietiek tikai iemest acis manā istabā un viņa jau zina, kā ir ar manām lietām.

Kā jūs redzat, mēs bērni, varam pastāvīgi būt gaisma savu vecāku priekšā, un tas bez kādiem augsti lidojošiem vārdiem. Tavi vecāki ātri ievēros, vai tu sakop savu istabiņu tīri formāli, vai tādēļ, kas tas ir kļuvis par tavu būtību. Tāpat kā caur mazu pretestību neiet strāva tad, kad nedeļ tuvējā gaisma, tāpat arī mēs nevaram apmierināt savu vecāku sirdis ar formāliem pamat vingrinājumiem, jo mūsu vecāki spēj pārbaudīt strāvu, kas iet cauri rezistoram, un tā vienmēr ir tikpat augsta, kā tā, kura rada tuvo gaismu!

Un tā, beigsim reiz attaisnot nekārtību un dažāda veida bojājumus ar vārdiem: man ir tik daudz darāmā! Jo kādreiz mēs par to samaksāsim vai tas atklāsies – visvēlākais, tas atklāsies kādā no mērīšanas nedēļām.

Dāvids

Pienācis izšķirošais brīdis

Loīze (19 g.)

Mēs, mūsu filmas komanda, stāvējām Frankfurtē uz tilta. Mums garām plūda cilvēku masas, bet mēs ar savu tehniku, kamerām, monitoriem u.t.t. stāvējām. Mēs sākam filmēt vienu no ainām, lai gan gaismas apstākļi nebija tie labākie. Saule tikko bija paslēpusies aiz vienas no ēkām un ēnas traucās, aina mainījās ik pa minūtei. Mēs sajūtām nelielu spiedienu. Kaut kad pēc trešās izšautās „raketes” (blīkšķis pirms ainas filmēšanas), es, daudz nedomājot, aizgāju pie aktieriem un noinstruēju viņus, kādā pozīcijā viņiem jāatrodas, ievērojot gaismas apstākļus. „Šeit pagriezieties pret sauli un šeit neesiet ēnā...” Uzskatot, ka es savam tētim kā režisoram, stipri palīdzēju, es atkal nostājos pie kameras. Dīvainais bija tikai tas, ka manas instrukcijas, kuras gan bija izdarītas pēc vislabākajiem impulsiem, bremzēja plūsmu. Aktieri bija pārpūlēti un nekas neizdevās. Man tūlīt kļuva skaidrs, kas bija noticis. Filmās šīs lietas atklājas ātrāk un skaidrāk. Ir viena „galva”, kas vada visu, un tas ir režisors. Es, kā kino operators, varbūt esmu tās rokas, bet ir vēl daudz arī citu orgānu. Katram no tiem ir sava funkcija un arī savi signāli, kuri tam noteikti ir jāizdod. Bet, ja rokas vajadzības nereg-

gulē galva, tad roka kļūst vēl arī par galvu. Un tieši tādā veidā mēs kā organisms zaudējam svētību.

Ar manām kinooperatora vajadzībām man ir jābūt pilnībā savienotai ar režisoru un man ir jājūt, kad pienāk mana kārta, jo režisors pārskata visu un var precīzi noteikt, kāda steidzamība šobrīd kam ir. Visbiežāk mēs nespējam novērtēt, vai mūsu vajadzība kopējā kontekstā ir aktuāla. Jau ir noticis, ka grimētāji, pilni atbildības sajūtas, filmēšanas laikā aktieriem noslaucīja sviedru pilienus un raudošam bērnam lika izšņaukt degunu... Taču tas nemaz nekalpoja kopējai vajadzībai, jo tieši šīm detaļām vajadzēja paaugstināt šo ainu vērtību.

Tādēļ mums ir jāmācās koncentrēties uz mūsu vadītājiem un savu daļu kopējā lietā pievienot tā, lai režisors visu laiku varētu vadības grožus turēt savās rokās. Es nedrīkstu vadītāju ar saviem priekšstatiem vai ideāliem ievest stresā. Man ir jājūt, kad viņš ir gatavs. Bet savus impulsus, protams, man nekādā gadījumā nevajag nomākt, taču vadīt var tikai viens. Darbā ar filmu mēs daudz skaidrāk redzam savas uzvedības sekas, taču tās ir tieši tās pašas likumsakarības, kā citur dzīvē, profesijā, kopienā un katra apkārtnē.

Tomēr, atšķirībā no ikdienas situācijām, vienā uzņemšanas dienā Frankfurtē ar 10 filmēšanas vietām un laika spiedienu, arvien aktuālais un izšķirošais kļūst „izšķirošais moments” - vai mēs strādājam saskaņā ar Dievu, ar Viņa svētību vai nē. Ja mums tās pietrūkst, mēs netiekam ar to galā. Tādēļ visur, kur mēs atrodamies, būsim jūtīgi attiecībā pret jautājumu - vai šobrīd ir izšķirošais moments! Organisms var nostiprināties tikai tad, ja mēs dzīvosim pēc šīm likumsakarībām un mīlēsim tās.

Loīze

“Vainags”

Elias (15 g.)

Iepriekšējā misijas braucienā manī izraisījās ļoti vērtīgi procesi. Atskatoties uz to, es redzu, ka pats brauciens bija pamācošs un ļoti intensīvs. Atceroties stundas autobusā, kad mēs līdz dziļai naktij, sliktos apstākļos nodarbojāmies ar video lentas numurēšanu, es to laiku būtu nosaucis par intensīvu. Filmēšanas apmācības dienas bija ļoti pamācošas. Par vienu gadījumu es gribu jums pastāstīt.

Gatavojoties filmas uzņemšanas apmācībai, man bija privilēģija būt par Loīzes un Sulamītes atbalstu. Man bija uzdoti nedaudzi mazi uzdevumi, kurus es pildīju ar pilnu motivāciju. Reiz man Loīze bija uzdevusi demonstrēšanai izvēlēties kadrus no mūsu filmu produkcijas. Savā lielajā centībā, es nepietiekami nopietni uzņēmu Loīzes domas, bet ienesu kontrapriekšlikumu par to, ka ar īsām filmām to varētu parādīt vēl labāk. Viņa neko neiebilda un es pilnīgi nodevos sevis paša idejai. Nākamā bija „lielā” apmācības diena, kad māsas parādīja visu, kas ir svarīgs filmai un visus organiskos procesus, kas tajā ir ieslēpti. Diemžēl neiztika bez tehniskām kļūmēm. Tieši šo īso filmu par dažādiem produkcijas etapiem neizdevās parādīt, jo šis „gara darbs” bija par garu. Es ar šausmām sapratu, ka pilnīgi būtu pieticis tikai ar dažiem kadriem. Kaut es būtu paklausījis savu „augstākstāvošo” padomam! Tieši tā es tagad arī pārdzīvoju to jēgu, kas ir apslēpta filmā – procesi!

Tieši caur šo situāciju es dziļāk sapratu, ka kaujā nedrīkst pīt sev personīgo vainagu un spīdēt ar savām lietām, jo runa ir par kopējo darbu, kurš ir pēc iespējas jāveicina! Runa ir pat to, ka ir jāuzzina kopējās lietas vajadzīgais, nevis jāīsteno personīgās idejas, kas var būt arī ļoti labas, bet iet garām kopējam mērķim, jo mēs taču esam viens organisms un mums ir viens kopējs ienaidnieks! Runa ir par to, ka kopīgi ir jānes nasta, tad mēs varēsim pārcelt kalnus. Un, galu galā, vainagu saņems tie, kas uzņemas kopējo nastu!

Elias

Visaugstākajā pakāpē “neaktuāli”

Simons (16 g.)

Ciema policija mani savāca no jaunceltnes, bet manus brāļus un māsas no viņu klasēm, un mūs visus aizveda uz Santgallenu, uz bērnu klīniku, lielajai tiesu medicīniskajai apskatei. Dīvaini cilvēki mūs bija iesūdzējuši policijai.

Vispirms manī gribēja pacelties bailes, bet pēc tam es sajutu, ka man ir jāpaskatās uz Dievu, nevis uz apstākļiem, bet tikai uz Viņu vien. Tajā pašā brīdī, kad es palūkojos uz Viņu un uzticējos Viņam, es nomierinājos un manī parādījās liels spēks. Es visu dienu jutos mierīgi. Pēc medicīniskās apskates, kas, protams neapstiprināja apvainojumus par cietsirdīgu apiešanos ar bērniem, mammu, Dāvidu un mani aizveda uz noprati-

nāšanu Trogenā, uz policijas iecirkņa centru. Vispirms pratināja mammu un Dāvidu atsevišķi, man bija pusotra stunda jāgaida. Tas man bija labs vingrinājums palikt Dieva spēkā, jo laiks ritēja ļoti gausi un manī pastāvīgi pamodās nomācošas domas. Es jutu, ka es nedrīkstu priekšlaicīgi izgudrot un gatavot sevī kaut kādas atbildes, bet es esmu pilnīgi atkarīgs no tā, kādas atbildes man dos Dievs. Tad mani izsauca uz pratināšanu.

Manā sirdī radās vēlēšanās atbildēt uz jautājumiem tikai no vispārējā viedokļa. Tāpat es zināju, ka es runāšu tikai patiesību. Es policistam pastāstīju, ka te nebūt nav runa par cietsirdīgu apiešanos ar bērniem. Tas ir tikai iegāns citu mērķu sasniegšanai. Meli par cietsirdīgu apiešanos ar bērniem ir to cilvēku izteicieni, kas pavisam nepazīst manu tēti. Un šie apvainojumi ir domāti tikai tādēļ, lai manu tēti iesēdinātu cietumā. Un konkrēti par viņa vēsti, ka nepatīk cilvēkiem, kas nemīl patiesību. Es viņam tāpat teicu, ka manu tēti jau vajā kādus 20 gadus un šis ir tikai jauns uzbrukums.

Pēc tam man uzdeva daudz personīgas dabas jautājumus. Dievs man deva gudrību; uz jautājumu man vienmēr prātā ienāca tikai viena atbilde, tikai pareizā. Beigās es vēl teicu: „Paskatieties, visumā tas viss ir visaugstākajā mērā neaktuāli. Es pat nezinu, kad mani vecāki pēdējo reizi kādam no bērniem ir uzsituši pa dibenu, jo arī mēs, bērni, jau palīdzam cits citam audzināšanā, un tā ir patiesība.” Tad es izlaboju protokolus un parakstīju tos.

Vēlāk mēs ievērojām, ka visi esam devuši vienādas atbildes. Bet kas būtu bijis, ja mēs pratināšanas laikā visi būtu bijuši izmisumā un neticībā? Nesen es izlasīju vienu pantu, kas mani nostiprināja un kas piepildīsies: no **Jesajas 41: 11,12: „Redzi, kaunā paliks un par apsmieklu kļūs visi, kas pret tevi iedegas naidā un dusmās; iznīks un ies bojā visi, kas meklē nesaskaņas ar tevi. Tu tos meklēsi, bet vairs neatradīsi, kas ar tevi bija ienaidā; tie visi iznīks, kas karoja ar tevi.”**

Simons

Avīžu slejās savāktie meli

Dāvids (14 g.)

Pēc avīžu rakstos savāktajiem meliem par manu tēti pagāja īss laiks, un mūsu mājās ieradās policija. Pēc apskates, vai mums ir „asiņainas svītras”, Simonu, mani un mammu pratināja policija. Mums nebija laika ne iekšēji kopēji sagatavoties, ne kaut ko pārrunāt. Mums

trijiem tika uzdoti vieni un tie paši jautājumi. protams, es ļoti uztraucos, jo zināju, ka no manām atbildēm būs atkarīga mūsu ģimenes tālākā dzīve. To nav iespējams tā, vienkārši viegli uzņemties. Katrā gadījumā, es zināju, ka ikvienā jautājumā man ir jāpaļaujas uz Dievu. Cik būs jautājumu, uz kuriem es pat nevarēšu atbildēt? Varētu krist izmisumā, bet es arvien vairāk saskatīju Dieva gudrību dažādajās atbildēs, un ļoti nopriecājos, kad uzzināju, ka mans brālis un mamma ir praktiski atbildējuši tāpat. Katrā gadījumā tas, kurš mūs izjautāja, sākumā bija ļoti drūms, bet pēc pratināšanas kļuva tik jautrs, ka mūs pat uzcienāja ar dzērieniem. Pie tam viņš vēl pastāstīja, ka par mūsu uzvedību ir izjautājis kaimiņus un skolotājus, un viņi visi par mums ir liecinājuši tikai labu. Pratināšanas beigās viens policists mammai teica: "Ja visi būtu tādi, kā jūs, tad mums vairs nebūtu darba!"

Dāvids

Dot redzējumu visiem,līdz pēdējam

Loīze (12 g.)

Es piedzīvoju ļoti svētītu konferenci. Vislielākā priekšrocība bija tajā, ka bērnu sapulcē mūsu rīcībā bija trīs dienas, nevis, kā parasti, viena. Mums nekad nepietika laika visai garīgajai bagātībai, kādu mēs gribējām nodot bērniem. Neskatoties uz vienu garām palaistu dienu, jo es biju slima, mēs (20 bērni - 8 līdz 12 gadus veci un es - viņu vadītāja) piedzīvojām divas svētītas, patiesi brīnišķīgas dienas. Pirmajā dienā mēs līdz vakaram pat neatcerējāmies par ēšanu. Redzējums, pilns ar pārmanītošanas tiesībām un apsolījumiem, bija satvēris mūs. Tas bija tieši tas, ka mēs no savas dzīves drīkstam izmest velnu un ļaunumu līdz pat tam, ka viņš var tikt izmests no visas radības.

Es nevaru uzskaitīt visu, par ko mēs pārspriedām bērnu sapulcē. Bieži mēs nosēdējām līdz pat vakaram bez neviena vienīga pārtraukuma. Pēc kopējas lūgšanas un, reizēm, dažām dziesmām, es parasti runāju vēsti bērniem, kuru es no rīta biju saņēmusi no Kunga. Šai daļai, kā likums, ir vajadzīgs ļoti ilgs laiks. Reizēm mēs kopīgi gatavojam kaut ko, kas atbilst mūsu tēmai. Bērnu sanāksmēs mēs tāpat apskatām arī vietas no Rakstiem un mācāmies pielietot tās mūsu personīgajās situācijās. Beigās mēs veicam vēl „sekojošu mērīšanu”, jo es vienmēr gribu pārlicē-

nāties par to, ka viss teiktais ir saprasts pareizi. Tā laiks paiet neticami ātri. Visvairāk es nopriecājos par to, ka pēdējā dienā mēs praksē jau mācējām pazīt ienaidnieku un viņa darbošanos un kopīgi viņu izdzīt. Beigās vairs neviens negribēja rūpēties par sevi vai ķildoties; nē, gluži otrādi, visi draudzīgi palīdzēja sakopt telpas, uzslaucīt tās u. tml.

Pēc tam mums ienāca prātā ideja: konferences beigās brīvprātīgi nomazgāt traukus 300 klātesošajiem cilvēkiem!

Laīze

Kas ir realitāte?

Dāvids (21 g.)

Bija ceturtdiena pirms pēdējās kopējās sapulces. Es naktī pamodos un tā man likās bezgalīga. Ar autobusa „centrālo apkuri” bija problēmas, un tas jau pusgadu radīja galvas sāpes manai tūrisma autobusa remonta komandai. Tas arī šonakt dzina mani izmisumā, jo nekas nefunkcionēja. Sapnī es bez sekmēm rakos cauri elektisko shēmu kaudzēm, pa kabeliem un vadīšanas pultīm; es nezināju, ko darīt. Elektriķis, kas jau arī bija pieslēdzies šai problēmai, man ieteica nomainīt vadības iekārtu, jo arī viņš nezināja, ko darīt tālāk.

Bet, vienatnes laikā ar Dievu, mana bezpalīdzība pārvērtās par lielām gaidām. Pēkšņi, domājot par to, ka problēma ir jāatrisina līdz piektdienas vakaram, pirms kopējās sapulces, es sajutu lielu prieku, lai ar „laika releja” pogas ieslēgšanu varētu ieslēgt šo apkuri. Taču realitāte mani ļoti ātri atvēsināja, un, kad es tās dienas vakarā joprojām vēl nebiju ticis tālāk, tad es kā sakauts sēdēju pie galda un bēdīgi strēbu savu zupu.

Tēta noslēguma lūgšanas laikā, es pēkšņi pamodos kā no miega un sapratu, ka neviena problēma šajā pasaulē nedrīkst būt reālāka par Kristus realitāti manī; Viņš tikai „7 dienu laikā” ir radījis visu pasauli. Doma par to, ka es tikai 2 dienas meklēju šīs apkures problēmas risinājumu, mani sasmīdināja. Kad es ieraudzīju savu problēmu ar Viņa acīm, es atkal ķēros pie darba, un sev teicu, ka vēl pirms saules rieta es nonāksu uz priekšu par vienu soli, bet līdz kopējai sapulcei šī apkure sāks darboties pēc podziņas nospiešanas. Es ar acīm atkal pārstaigāju elektrisko shēmu, un pēkšņi ar vienu skatienu ieraudzīju to, uz ko iepriekšējos testos un pārbaudēs mēs nebijām vērsuši savu uzmanību. Kad es savu jauno atziņu pārvietoju uz autobusa sistēmu, tad negaidīti

sadzirdēju, kā apkure ieslēdzas. Šajā brīdī vēl nefunkcionēja viss, taču es likos gulēt ar pilnu apziņu, ka tikai Dieva pārdabiskā rīcība ir realitāte manī un laimīgs aizmigu.

Piektdienas vakarā pirms kopējās sapulces, pirms tam, kad atkal viss bija saslēgts, es laika releju uzliku uz 8.15 un tieši 8.15 automātiski ieslēdzās apkure un es aiz prieka un pateicības palēcos. Atkal no jauna es biju nostiprināts ticībā, ka nevajag sākt tā vienkārši rakties visādās lietās, bet, runājot ar pēdējā kopējā sprediķa vārdiem, pacietīgi gaidīt Viņu, sagaidot, kad ieraudzīšu, kur vibrē gars un tieši kam (priekš kā) viņš dod savu radošo spēku izmaiņām.

Dāvids

Vai īpašs gadījums?

Simons (22 g.)

Nu jau 7 gadi, kā mēs, Saseku bērni, vadām bērnu dievkalpojumus. Pa šo laiku mums ir bijusi darīšana jau ar 100-tiem bērnu un pusaudžu. Mēs redzam, kā viņi aug, un kā attīstās garīgi. Es ļoti priecājos par to, kā daudzi no jaunatnes ieaug kalpošanā un nostiprinās garā.

Taču šajos gados es atkal no jauna esmu sev jautājis, kāpēc daži vienkārši nevirzās uz priekšu? Vai es daru ko nepareizi? Kādēļ viņos nav jaušams gars, kad es ar viņiem satiekos? Kādēļ man iedur dvēselē, kad viņa paiet man garām? Kādēļ dažiem ir tik duļķainas acis? Kādēļ vispār ir cilvēki, kas patstāvīgi neskrien pakal Kungam un nedzīvo, ar visu sirdi nododamies Viņam? Viņi taču vienmēr ir bijuši tajās pašās sapulcēs, kurās tie, pie kuriem tas funkcionē! Jeb vai Dieva valstībā būtu „īpaši gadījumi”?

Sākumā, es tiecos lūgties pēc vēl lielākas svētības: „Kungs, ļauj man šai grupai dot patieso redzējumu, dod man labākos vārdus tam.” Bet arī tā nepietika ilgam laikam. Tieši tā man bija ar kādu puisi, ar kuru kādu brīdi bija tuvāka sadarbība. Ārēji viņš bija kārtīgs un mierīgs, it kā paraugkristietis, nekādu pretenziju! Bet manā garā kaut kas bija nemierā. Man šajā gadījumā bija ļoti grūti atšķirt tā iemeslus un sekas. Viņš atbilda visā. Bet kristieša raksturīgās iezīmes viņam nebija - no viņa neizplūda DZĪVĪBA. Ilgu laiku es nezināju, ko darīt. Bet pēkšņi pār mani nonāca gars un atvēra manas acis uz to, par ko mans tētis pirms gadiem ir runājis kādā sprediķī – „no drudzainības uz svētību!”

Ja atdeve un „visa sadedzināšanas” upuris neplūst pats no sevis, tad problēma ir jāmeklē grēka upura altārī. Tādā gadījumā, kaut kur vēl ir neuzvarēts grēks, un, neapšaubāmi, no visām 4 altāra pusēm. Un tā, ar trīcošiem ceļiem, es piegāju pie šī puīša. Man nebija ne mazāko pierādījumu, tikai iekšējā sajūta. Es domāju: ”Tūlīt tu laikam nocirtīsi garām!” Bet tad es tomēr izšķīros un, it kā es būtu pilnīgi pārliecināts šai lietā, es cieti gāju uzbrukumā: „Es redzu tev cauri. Tu dzīvo pilnīgi grēkos.” Pēc tam es sāku viņam sprediķot par to, ko sev līdzī nes grēks. Bet visvairāk drosmes man vajadzēja tam, ko es izdarīju beigās: „Un, lai tu zinātu, kas man ir padomā, es teikšu tev taisni. Tev netīrība ir tieši seksuālajā ziņā”. Un tad es aizsūtīju viņu vienatnē lūgt Dievu: „Paņem lapu un pildspalvu un uzraksti visus savus grēkus no pašas bērnības līdz pat šai dienai, kādus tu slēp. Obligāti VISUS! Ja tu kādus neatklāsi, tad viss cits būs veltīga vingrināšanās.”

Nākamajā dienā viņš atnāca pie manis, un es neticēju savām acīm: viņa rokās bija 20 sīki aprakstītu papīra

lapu! Un, kad viņš sāka lasīt, neizkrāsojot savu grēksūdzi, manās acīs kļuva vai melns! Es biju trāpījis slimajā punktā! Un tad sākās briesmīga cīņa, jo ienaidnieks negribēja izcelt galvu no šīs lietas. Viņš nesa gaismā visu mazliet izskaistinātu un atmīkstinātu, bet ne pilnu patiesību. Tā es cīnījos līdz laikam, kad viss noskaidrojās. Un visbrīnīgākais šeit ir tas, ka Dieva valstība man pēkšņi kļuva skaidrāka. Viss tas, ko es mēnešiem garā biju jutis, burtiski apstiprinājās un vienā acu mirklī, šis puisis pārstāja būt „īpašs gadījums.” Tikko viss bija iznests gaismā, mēs varējām pasludināt atbrīvošanu (apolitrosis) un mums bija pamats gaidīt atbrīvošanu (afesis) no šī stāvokļa. Beidzot no viņa sāka izplūst tas, ko mēs tik ilgi gaidījām – DZĪVĪBA! Pēkšņi viņš sāka just vēlēšanos pašam meklēt Dievu. Šīs likumsakarības es esmu jau pārdzīvojis desmitām reižu, kalpojot bērnu kalpošanā.

Un arī tu neesi „īpašs gadījums” Dieva valstībā! Ja tevi jebkura ziedošana dara drudžainu, ja tevi valdzina pasaule, ja tev ir duļķains skats un no tevis nevējo Gars, tad zini, ka tieši tas arī nodod tevī!! Tev nevajag vairāk slēpties vai katram grēkam meklēt teoloģisku, psiholoģisku un, kas vēl zina kādu, attaisnojumu, aiz kura tu varētu viņu noslēpt. Iznāc gaismā un satver (afesis) - atlaišanu, jo arī tev ir tiesības to saņemt! Arī tu vari dzīvot, atbrīvots no savām seksuālajām un citām kārtībām! Arī tev var būt dzīve brīvībā, svētumā un neizteicamā skaistumā! Nepaliec tumsā tikai tādēļ, lai nosargātu savu imidžu. To priek-

šā, kas dzīvo Garā, tu to jau esi zaudējis. Taču tu to vari atkal atgūt, ja kļūsi svēts, satversī šo atlaišanu (afesis), un, līdz ar mums, ļausi sevi pārveidot ārā no šīs nāves miesas.

Simons

Starptautiskā organiskā apmācība montāžas darbos

Loīze (18 g.)

Jau ir dots starts mākslas filmas "Varoņi mirst citādi" montāžai. Tādos brīžos es vienmēr sajūtu, ka visa organiskā apmācība, galu galā, parādās montāžas darbos. Šeit ir sajūtami visi filmas darba virzieni: ja filmēšanas laikā skatuve ir bijusi nepareizi apgaismota, tad ir jāpievieno vairāk krāsu un gaismas. Ja skaņa nav ierakstīta pareizi, tad aina ir atkal jāpārskatī; ja kadri ir neasi, tad kamera pievelk nepareizos brīžos, un kadros ir uzņemti statīvi, mikrofoni un citas lietas, ir nepareizi uzstādījumi. Ja statisti skatās kamerā vai aktieris pārsakās, tas viss montāžas laikā ir jāizlabo u. tīpr.

Tas, un vēl daudzi citi darbi, ietekmē montāžas ilgumu, tādēļ pat vismazākajām ainām reizēm vajag vēl daudz montāžas laika, kamēr katrai problēmai būs rasts risinājuma veids. Tieši šo montāžas darbu laikā, es pamanīju, cik svarīga ir SVĒTĪBA!! Bez šīs svētības dienām var strādāt neproduktīvi, bet ar svētību, bieži visīsākajā laikā, var atrast atrisinājumu problēmām, kurām citādi risinājumu vajadzētu meklēt ļoti ilgu laiku. Tā es patstāvīgi pētu svētības likumsakarības, un te es gribētu dalīties ar jums dažās manās atziņās :

Pirmā prioritāte ir tā, ka man ir pilnīgi jāatrodas ticībā un ir jāvar visu redzēt un ņemt no augšas, pirms ķerties pie darba. Ja es gribu iekonomēt laiku un sākt pēc iespējas ātrāk, neiegājusi pilnā TICĪBĀ, tad svētības zaudējums, kas no tā ceļas, daudzkārt liks zaudēt iekonomēto laiku.

Ja liela darba apjoma dēļ es sev neatstāšu laiku tam, lai nemiera reizēs manā apkārtnē es liecinātu un dotu dzīvībai vislielāko prioritāti, tad arī šeit pazudīs svētība, un tas man paņems daudz vairāk laika, nekā es būtu apstājusies un liecinātu par dzīvību.

Ja es gribēšu uzsākt uzreiz, un neiedalīšu laiku plānošanai, tad arī tas aizturēs svētību, jo mērķis un prioritāte nebūs noteikti, un tādēļ es zaudēšu vairāk laika, nekā, ja pirms tam es būtu veikusi īsu plānošanu.

Ja lielas slodzes un stresa dēļ es neatstāšu sev laiku, lai sāktu ar pamatkārtību, tad arī tas ietekmēs svētību kā iedvesmas trūkums, un ieekonomētais laiks beigās atkal būs daudzkārtīgi zaudēts.

Ja tādēļ, ka man ir daudz darba, es netaisīšu īsus pārtraukumus pirms un pēc pusdienas, tad arī tās ieeekonomētās 5 minūtes es atkal pazaudēšu. Īss pārtraukums, kura laikā es apstājos ticībā, paraugos uz Kungu, mazliet uzēdu, uzdzeru un atpūšos - palielina produktivitāti. Iedvesmojums, svētība, spēks un prieks ienāk ar tādu spēku, ka šīs piecas darba minūtes atpērkas daudzkārtīgi.

Bet uzmanību!: mums vienmēr ir ārkārtas stāvoklis... tā mūs krāpj mūsu pašu sajūta. Tādēļ neļauj sevi steidzināt!

Man šie daži punkti ir ļoti svarīgi. Ja man būs montāžas uzdevums, tad es uzreiz neķersos pie darba, bet vispirms, varbūt, es iedzeršu tasi tējas, nostiprināšos ticībā, īsu brīdi domās pārstaigāšu visus virzienus un paskatīšos, vai kaut kas vēl nav jāpārrunā - es nopietni saplānošu, mierīgi izslēgšu visus kabeļus, sakārtošu tos un ieslēgšu no jauna, sakārtošu cietos diskus, apskatīšos, vai viss ir savā vietā un tad, ar mērķi acu priekšā - uz priekšu!

Laive

Vadošais briedis

Jans Enohs (13 g.)

Februārī mūsu skola brauca uz slēpošanas nometni. Mani iedalīja trīsvietīgā istabā. Vēl mājās es saviem istabas biedriem teicu:

- 1.Istabā vienmēr BŪS kārtība!
- 2.Neviens nerunās nepieklājīgus vārdus un nelamāsies.
- 3.Neviens nedarīs neko nešķīstu!

Lai arī viens no viņiem pastāvīgi runāja netīrus vārdus, abi zēni šiem trim punktiem piekrita. Vienu dienu pirms izbraukšanas man prātā ienāca ideja. Es ieslēdzu datoru un ar trekniem, lieliem burtiem uzrakstīju: „ISTABAS IEKŠĒJĀ KĀRTĪBA”, un zemāk šos trīs punktus. Es izdrukāju divus eksemplārus, ielaminēju un paņēmu līdzī uz nometni. Vienu pielīmēju pie ieejas durvīm, otru uz spoguļa virs izlietnes. Katram, kurš ienāca mūsu istabā un šos punktus neievēroja, bija jāiziet ārā. Kad mani istabas kaimiņi lietoja netīrus vārdus vai pļāpāja par netīrām lietām, es viņiem teicu: ”Izlasi punktu 2 vai 3!” Viņi uzreiz atvainojās, kad tiem kaut kas

tāds izspruka. Kad istabā valdīja nekārtība, es uzmetu drēbes uz viņu gultas, un viņiem tās vajadzēja sakārtot. Tā es visu nedēļu biju vadošais ne tikai mūsu istabā, bet arī visur. Katru rītu es varēju mierīgi pavadīt laiku vienatnē ar Dievu. Man ir ļoti svarīgi, lai visur, kur vien mēs atrastos, mēs visi būtu mazi „vadošie brieži”. Ja mēs nebūsim „vadošie brieži”, tad tie būs ļaunie bērni, un mēs būsim zem viņu ietekmes.

Es esmu vadošais briedis!!!

Jans Enoks

Spogulis tiem, kas ir iemīlējušies

Loīze (18 g.)

(1.Korintiešiem 13: 8) „Mīlestība nekad nepāriet...”

Bet kādēļ tad vislielākā daļa iemīlējušos, kas apprecas, pēc dažiem gadiem atkal izšķiras? Ja tu esi iemīlējis, tad tev vispirms šī mīlestība ir pareizi jānosauc, jo ne jau aiz visām jūtām un sapņiem atrodas TĀ mīlestība, TĀ mīlestība, kura nekad nepāriet. Pārbaudi sevi ar šiem 3 iemīlēšanās pārbaudes testiem un nosauc savu mīlestību īstajā vārdā

1.Vai iemīlējis? Tu nododies savām jūtām, dzīvo tikai ar tām un tādēļ neatrodies Garā. Savai apkārtnē tu esi kļuvis par nastu, tas nozīmē, ka atrodoties savā jūtu un sapņu valstībā, tu savai aktuālajai apkārtnē nedod TO mīlestību, tas ir – tu nedari savu garīgo darbu, tu nemaksā cenu. Taču neaizmirsti - arī tam cilvēkam, par kuru tu sapņo, tu nespēsi dot TO mīlestību, jo pašlaik tu tajā nevingrinies. Vēlāk, kad tavi sapņi būs piepildījušies, tev vajadzēs nogurdinoši atkārtot visas izlaistās mācību stundas; pie tam ir iespējams, ka tad beigs pastāvēt visas tavas jūtas, tās pārsprāgs kā ziepju burbuļi, un sapņi, iespējams, arī izaudzinās spārnus. Jo tavas jūtas nav balstītas TAJĀ mīlestībā, kas ir aktuāla tavai apkārtnē šīn brīdī, tādēļ, gala rezultātā, tie nav nekas cits kā „pašapmierinājumi”.TĀ mīlestība vienmēr darbojas tieši „tagad.”

2.Vai iemīlējis? Tu dzīvo miesā un radikāli necīnies pret grēku un netīrību. Tavu mīlestību drīzāk var apzīmēt par „jūtu tieksmi” vai par „pakļaušanos miesas prasībām”. Līdz ar to tu savā apkārtņē ienes „miesas ieraugu” un dari nešķīstu garīgo atmosfēru. Šajā gadījumā TĀ

mīlestība ap tevi, pavisam bezjūtīgi, var izslēgt tevi no visiem kontaktiem līdz tam laikam, kamēr tu atkal neieiesi Gara plūsmā un vairs nebūsi bīstams kopīgajam. (TAI mīlestībai nav nepieciešamas jūtas). Bet, ja tavas miesas prasības tomēr radīsies, tad neaizmirsti - grēks vienmēr dzemdina vēl lielāku grēku. Slāpes netiks apmierinātas ar vienu soli, tās pieaugs tālāk un tālāk. Grēks iegūs arvien lielāku varu pār tevi.

3.Vai iemīlējies? Šīs jūtas tavā sirdī tevi neatdala no Gara. Tu savai apkārtni dod TO mīlestību, darot garīgu darbu atbilstoši tavam līmenim. Un vēl vairāk - ikvienā situācijā tu pūlies vest savu tuvāko pie Kristus (jo tāda ir TĀ mīlestība). Tu spēj pat atlaist „mīlestību” no savas sirds; un tu ievēro, ka ne jau tev ir TĀ jānes, bet Viņš- Jēzus nes TO. Tu saglabā savā sirdī šo sajūtu un vēro to. Jo ir iespējams, ka TO mīlestību, kuru tu šodien dod savai apkārtni, mazliet vēlāk tu atdosi tam cilvēkam, kuru tu „mīli”.

Salamana gudrība 4: 23 - „Vairāk kā visu sargājamo sargā savu sirdi, jo no tās iztek dzīvības avots.”

Laīze

Augs

Dāvids (16 g.)

Kad vakar vakarā es līdz spodrībai sakārtoju savu istabu, pie manis ienāca mamma un uzdāvināja man brīnišķīgu istabas augu. Es, protams, ļoti nopriecājos, cerot, ka augs nenokaltīs un nesapūs kā visi citi, kas man līdz šim jau ir bijuši. „Neko nepadarīsi”, es nodomāju, „es nemāku apieties ar augiem...”

Bet šodien es nejauši izlasīju Salamana pamācības 27:18 pantu, kur ir rakstīts: „Kas vīģes koku kopj, tas ēd tā augļus.” Es paskatījos uz savu jauno augu, un cieti apņēmos viņu nosargāt – laistīt u.t.t. kad es lasīju tālāk, es atkal un atkal domās atgriezos pie šī panta un sev jautāju, ko Kungs ar šo pantu man vēl grib teikt.

Es atcerējos pagājušo nedēļu un ieraudzīju, ka man bija jācēd diezgan slikts auglis. Darba laikā bija radušās nesaprašanās un arī pēc darba man vēl nekas neveicās. Piemēram, es gribēju paaugstināt manu mopedu kompresiju, jo tas kļuva arvien vārgāks, bet tas neizdevās. Vaka-

rā es aizgāju pārāk vēlu gulēt. No rīta man bija jācīnās ar miegu, uz darbu atnācu tikai daļēji sagatavojies, un tas atkārtojās dienu no dienas. Es sev jautāju, ko tik visu es neesmu ielaidis pēdējās nedēļās, sākot jau ar augiem? Vai tas ir normāli, ka man nekas neizdodas? Un pēkšņi es pavisam skaidri ieraudzīju: ja manī mīt Dievs, ja man ir sakars ar Viņu, ja es to katru dienu glabāju un sargāju kā savus augus, tad Viņš var rīkoties manī. Ja Dievs dzīvo caur mani, tad nebūs ne nesaprašanās, ne strīdu, ne neveiksmju, ne ķildu, jo mūsu Dievs nav neveiksmju un nesaprašanās Dievs. Kur ir Viņš, tur vienmēr ir dzīvība! Tādēļ es nolēmu, sākot ar nākamo nedēļu sargāt un saudzēt ne tikai manu augu, bet arī manu sakaru ar Dievu. Ne tikai rītos, bet ik stundu un ik minūti. Kas tāpat kā es, grib, lai viņa dzīvē būtu Dieva svētība, lai tas, kopā ar mani, turpmāk lai arī rūpējas par savu „augu”.

Es aizlūdzu par tevi!

Dāvids

Pirms nodziedās gailis

Simons (18 g.)

„...Bet Pēteris Viņam teica: ”Ja pat visi apgrēcināsies pie tevis, tad es nekad neapgrēcināšos.” Tad Jēzus viņam atbildēja: „Patiesi es tev saku, vēl šinī naktī, pirms nodziedās gailis, tu trīs reizes būsi mani aizliedzis.” Mat. 26: 33, 34

Un pēc dažām stundām: „, viņš atkal ar zvērestu aizliedza, ka nezina šo Cilvēku.” Mat. 26:72

Nesen mēs skolā mācījāmies komunismu un Marksa ideoloģiju. Godīgi sakot, daļēji šī ideoloģija mani dziļi ietekmēja: labāka dzīve bez nabadzības un arī bez ļoti bagātiem slāņiem u.t.t. Bet mēs zinām, kā vēlāk šī ideja izskatījās praksē. Komunisms nenostādāja. Mierīgas dzīves, labklājības un attīstības vietā tas radīja nemierīgas, nabadzīgas un vāji attīstītas valstis. Uz šo piemēru pamata man kļuva skaidrs, cik neticami liela atšķirība var būt starp teoriju un praksi. Tik liela, ka prakse var kļūt par tiešu pretstatu teorijai.

Un negaidīti es šo fenomenu ieraudzīju arī pie mums, kristiešiem. Cik mūsu dzīvē ir teorijas, bet vai tā praksē nostrādā? Vai Pēterim izdevās praksē to īstenot?

Daudzi kristieši samierinās tikai ar to, lai tikai svētdienās vai sapulču reizēs paklausītos par Dievu, bet ikdienā viņi ir ļoti tālu no Viņa. Un Dievs nevar viņiem pietuvoties. Es negribētu pēdējā dienā ieraudzīt, ka visas manas kristīgās teorijas praksē nav darbojušās.

Tādēļ pēdējā bērnu sapulcē es vērsu uzmanību uz to, ka ir ne tikai jāgrib kalpot Dievam, bet mūsu dievkalpojumi ir jāīsteno praksē, tieši tur, kur tie pa īsam sākas: vingrināšanās nolūkos mēs kopā mazgājām logus, ravējām dārzu, savācām putekļus, slaucījām pagalmu u.c. Un Dievs mūs visus svētīja.

Un pēkšņi par maniem favorītiem kļuva pavisam citi bērni, ne obligāti tie, kuriem vienmēr bija laba garīgā un teorētiskā sapratne, bet drīzāk tie, kas dzirdēto cītīgi īstenoja dzīvē.

Tagad es daudz labāk saprotu, ko domāja Jēzus, kad Viņš teica: "Daudzi pirmie būs pēdējie un pēdējie būs pirmie"- Mat. 19:30.

Lai Dievs izmaina manu un mūsu sirdi tā, lai mēs vairāk mīlētu praksi kā teoriju!

Simons

Pārdabiski

Noemi (18 g.)

6.augustā sākās mans pēdējais mācību gads skolā. Jau pirmajā darbadienā es gāju ar lielām cerībām uz visu šo gadu.

Es biju ļoti nostiprinājusies no visa, ko varēju pārdzīvot misijas braucienā un vispirms jau no tā, ko Viņš bija tur pārdabiski izdarījis... Un tas manī radīja redzējumu un vēlmi, to pašu ieraudzīt manā ikdienā: Viņš, Pārdabiskais, dzīvo manī visā savā varenumā. Viņš tagad dara pārdabiskas lietas arī darbā, un ne tikai turnejas laikā. Viņš ļauj man būt Viņa plūsmā, visā sekot Viņa dzīvei tā, kā mēs to kopā darījām turnejā. Viņš nepieļaus apstāšanos Garā, Viņš šo darba gadu padarīs par tikpat svētītu, kāda bija turnēja. Tikai Viņš dzīvo manī, staro no manis un darbojas." Tāda bija mana lūgšana.

Līdz šim laikam, es to tā arī piedzīvoju. Viņš izdarīja to, ko es nebūtu varējusi. Vai es būtu varējusi izmainīt lepnu sirdi, kas no mana mācību laika sākuma ne reizi vēl nebija atzinusi savas kļūdas, slēpa un noklusēja visu; vai es to varētu pamodināt tā, lai tā atzītu savas kļūdas? VIŅŠ to izdarīja. Kas var lepnu sirdi pamudināt uz to, lai tā ar skol-

nieci pārrunātu kaut kādus risinājumus vai dotu skolniecei „izmērīt” savas idejas? Un kas man, skolniecei, būtu varējis atļaut sadalīt darbus starp līdzstrādniekiem? Kas padara sirdis mīkstas tur, kur agrāk nebija ne pēdas no cieņas? Bez šaubām, es to nevaru, bet Viņš to izdarīja!

Visi šie pārdzīvojumu mudina man sagaidīt vēl lielākas lietas, vienalga kādā nozarē. Tāpat arī to, ko man atnesīs šis gads, izdarīs Viņš pārdabiskā ceļā, caur mani, jo es pati nevaru tādas lietas izdarīt. Man pusotras nedēļas laikā ir jāiemācās visa autobraukšanas teorija. Un bez tam sestdien mums ir jāieraksta mana dziesma. Arī tas ir ticības solis, jo dziesma ir ļoti sarežģīta. Un šinī brīdī es pašlaik rakstu diplomdarbu par tēmu „RĀID” (pirmie burti, saīsinājums no kāda vārdu salikuma). Šim darbam ir jābūt gatavam pēc 7 nedēļām, nemaz vēl nepieminot visus mazos un lielos darbus, kas tā vai citādi attiecas uz ikdienu. To visu, viena ar saviem spēkiem, es izdarīt nevaru, nemaz jau nerunājot par to, lai tas būtu izdarīts labi.

Tajā visā svarīgs ir tikai viens: skats uz VIŅU un uz priekšu! Viņš manī izdarīs to, kas cilvēcīgi nav iespējams!

PS: 2008. gada papildinājums: viss izdevās un par savu diplomdarbu es saņēmu visaugstāko atzīmi. Darbs tika prēmēts, kā visas mācību iestādes vislabākais sasniegums.

Noēmi

Audzināšanas atslēga

Loīze (17 g.)

Mums ir pikniks ar ģimeni pie ezera. Boasai 2 gadiņi un viņa nicinoši skatās uz savu ābola daļiņu, kas iekritusi smiltīs un mamma viņai saka: ”Ej, nomazgā ezerā!”

Pēc sejas izteiksmes ir redzams, ka vismīlāk viņa būtu paņēmusi jaunu gabaliņu, taču viņa sevi pārvar un iet pie ūdens. Viņa nāk atpakaļ, ābola rokās vairs nav. Viņa paskaidro, lai gan runā vēl ļoti slikti: ”Zivtiņa apēda!” Mēs visi skaļi smejamies par šo atbildi. Mums visiem ir ļoti labs noskaņojums, tādēļ Boasa nesaņem nopietnu pārmācību par šiem meliem.

Jau nākamajā dienā šie negaidītie meli radīja nākamos... Drīz būs vakariņas, bet Boasa grib no trauka paņemt lielu ābolu. „Nē, mēs drīz vakariņosim”, saka mamma. Boasa ir nepamierināta un iziet ārā no virtuves. Drīz Noēmi ierauga, ka tieši šis ābols ir iekosts un tajā ir re-

dzamas maziņu zobu pēdiņas. Tā varēja būt tikai Boasa. Mēs tūlīt viņu pasaucam, bet viņa pretojas ar visiem spēkiem. Tādēļ aizdomas krīt uz Rutli un Annu Sofiju. Bet jautājumu nekādi neizdodas atrisināt, un Boasa cieti pastāv uz savu: „Nē, tā nebiju es!” Man bija smieklīgi, jo Boasa nesaprata, ka pēdas viņu pilnīgi acīmredzami nodeva. Bet tad man kļuva skaidrs, ka aiz tā slēpjas melu vara, un tās dēļ Boasa nespēja atzīties.

Man skaidrāk, kā jebkad agrāk, atklājās, kā funkcionē audzināšana: ir jāsaskata grēks jau pašā tā iedīglī un uzreiz tas ir jāizravē. Ja es jau vakar būtu nopietni parunājusi ar Boasu par to izsalkušo, ābolus rijošo zivtiņu, tad šodien viņā nebūtu tādas cietības. Tādēļ es sāku runāt ar Boasu un izstāstīju viņai par zēnu, kas arī sāka ar tādiem maziem meliem, bet pēc tam kļuva par noziedznieku un tagad, 16 gadu vecumā, atrodas jauniešu pāraudzināšanas iestādē. Bet Boasa palika pie sava. Man kļuva skaidrs, ka audzināšana ir garīgs, augstražīgs darbs: nāves izpausmes ir jāiznīcina jau dīglī. Tā bija ilga cīņa, pirms Boasa spēja padoties. Pa vidu es paspēju jau sākt šaubīties, un pētīju ābolu vēl un vēlreiz. Bet kas būtu, ja Boasa būtu trenēta un jau prastu noslēpt pēdas?

Tas rāda, cik svarīgi ir izravēt grēku jau dīglī un neizvairīties no konfrontācijas. Pilnīgi katrā situācijā, kur es novēršos, aug ienaidnieka spēks. Tāpat kā šajā situācijā ar Boasu, mums iejūtīgi un nopietni ir jāpaliek pie lietas tik ilgi, kamēr mēs varēsim pateikt: ”Viss ir labs, kas labi beidzas!”

Loīze

Izmaiņas uz saderības pusi

Simons (18 g.)

Pēdējā laikā es sevī sajutu arvien vairāk vēlēšanās pēc izmaiņām manā dzīvē. Es gribu būt piemērots Dievišķajai karaliskajai kundzībai un nepalikāt tāds, kāds es vienmēr esmu bijis. Gandrīz katru rītu ar ierakstu savā dienasgrāmatā es nostiprinu vēlēšanos, lai Dievs mani izmaina un dara mani piemērotu Viņa mērķiem.

Piemēram tā: „Nekam nav jākonkurē ar Tevi, Tu vari valdīt visur-grozīt, izteikties; tikai vienu nedari - neklusē un neļauj darīt man pašam!” Vai: „Jēzu, es gribu, lai Tava garīgā pārmaiņu dvesma pārietu pār manu dzīvi.”

Es mazliet biju izbrīnīts, kad Dievs uztvēra nopietni manas karstās lūgšanas un atzīšanos. Sagaidāmās „garīgo izmaiņu dvesmas” vietā es sajutu diezgan aukstu vēju, piemēram, no negaidīti neapmierinātā šefa puses. Es varēju iemācīties, bez pārmētiem uztvert viņa labojumus un tos pat vēlēt. Es pēkšņi sapratu: ja es tieši tādās grūtās situācijās sāksu pretoties un pastāvēt uz savām subjektīvajām tiesībām, Dievs no manis atkāpsies, un mana mācību stunda tiks pārtraukta, un es palikšu tāds pats, kāds biju. Dievs darbojas manī, taču savādāk, nekā mēs bieži to stādāmies priekšā.

Es pazīstu ļoti daudzus kristiešus, kas domā, ka Dievs ar viņiem ir apmierināts. Viņi taču atzīstas grēkos, tic Jēzum un Dieva lietās ir ļoti aktīvi. Bet vai Viņš patiesi ir apmierināts ar viņiem? Mūsu kalpošanā mēs tagad ļoti daudz runājam par saderību. „Saderība”, vienkārši runājot, nozīmē „to, kas der viens otram”. Vai mēs esam saderīgi ar Dievišķo kundzību (vai karaļvalsti)? Tas ir nopietns jautājums. Es negribu tikai pēdējā stundā atzīt, ka esmu pilnīgi nesaderīgs ar Dievišķo karaļvalsti. Kā stāstā, ko stāstīja Jēzus, norādot uz mūsu dienām, kur svētku reizē kāds nebija svētku drēbēs, bet bija ikdienas apģērbā. Nesen es runāju ar 2 mērīšanas dalībniekiem. Un viņi abi man liecināja: „Tikai tagad es uzzināju patiesību par sevi...”

Cik labi, ka mēs savlaicīgi to atklājam un spējam atļaut sevi izmainīt. Pat tad, ja sākumā tas mums nebūs patīkami.

Es novēlu tev izmaiņas uz pozitīvo!

Simons

Mīlestība pret tuvāko

Dāvids (16 g.)

Šodien, kad es nācu no skolas, ciemā notika kāzas. Es gāju garām laulātam pārim, kas strīdējās. Arī viņi bija šo kāzu dalībnieki. Es tikai redzēju, kā vīrietis aizmuka, bet sieva, viņam aiz muguras, parādīja mēli un pašūpoja galvu.

Te es atcerējos šo rītu. Uz mana galda bija atvērta bērnu grāmata, kuru bija pagatavojusi mana mamma. Tur bija uzzīmēti 2 bērni, kas savā starpā strīdējās un blakus bija uzrakstīts: ”Kā es apejos ar savu tuvāko, tā es apejos ar Dievu.” Šo zīmējumu es labprāt būtu parādījis šai sievietei. Bet pēkšņi es ieraudzīju, ka šis zīmējums vispirms uzrunā mani, jo cik bieži es nepareizi iztuos pret tuvāko un reizēm vi-

ņu arī nicinu? Šī tēma jau sen mani satrauc un es sev bieži jautāju, kāda ir sakarība starp tuvākmīlestību un attiecībām ar Dievu. Kad mēs bērnu sapulcēs apskatām šo tēmu, mēs ievērojām, ka labu attiecību ar Dievu pamatā ir tuvākmīlestība, jo mūsos visos dzīvo Dievs pats. Tādēļ Jāņa 2. vēstulē 1:5,6 ir uzrakstīts: "Jo tagad es tev, kundze, lūdzu, nevis kā jaunu bausli, bet to, kas mums ir dots jau no pašiem pirmsākumiem - lai mēs mīlētu cits citu. Bet mīlestība ir tā, lai mēs rīkotos pēc Dieva baušļiem". Mēs ievērojām to, ka tas nav cilvēku izdomājums – mīlēt tuvāko, bet tas ir Dieva bauslis. Bet, ja mēs pastāvīgi Dieva bausli pārkāpjām un nepildām, tad tas ir tas pats, kā, ja mēs pastāvīgi pārkāptu mūsu vecāku kategoriskus norādījumus. Kādas izskatītos manas attiecības ar vecākiem, ja es pastāvīgi būtu viņiem nepaklausīgs? Ja mēs neiemācīsimies būt uzticami „mazās” lietās un neievērosim nenožīmīgās, mazās lietiņas, piemēram, tuvākmīlestību, tad ienaidniekam ir iespēja, līdzīgi elektriskas iekārtas bojātam kontaktam, pastāvīgi traucēt mūsu kontaktu ar Dievu. Bet, ja es rūpējos par savu brāli, ceļu viņu augstāk par sevi un redzu viņa vajadzības, es automātiski jau atrodos Dieva tuvumā.

Dāvids

Piepūle, kā pretstats pārdabiskajam

Eliass (16 g.)

Pagājušajās nedēļās es varēju uz sevis pieredzēt, ka paša spēks ir vislielākais traucēklis dzīvošanai Garā un pārdabiskajā. Man vēl dziļāk atklājās, cik svarīgi visā ir dzīvot tikai pēc Dieva miera mēriem. Vislielākās briesmas man ir tās, ka es bieži strādāju no saviem spēkiem. Gribu jums izstāstīti klasisku piemēru. Tas bija pēc anticenzūras konferences (AZK). Man tieši tad bija brīvdienas. Tajā laikā bija ļoti daudz darba pie filmām, tādēļ es gribēju tajā palīdzēt. Datorā bija jāievada vairāk kā 30 kasetes, bija jādara arī citi darbi: jāsinchronizē kino materiāls, jāizlabo kļūdas, lai montieriem vēlāk būtu vieglāk u.t.t. Es nolēmu, ka pirmajā dienā pārnesīšu datorā 30 kasetes un tad varēšu būt brīvs citām vajadzībām (parasti tiek ievadītas 6 kasetes dienā).

Neievērojot pasauli ap sevi un kopējās vajadzības, es, ar saviem spēkiem, sāku strādāt un bez svētības rakstīju kasetes datorā. Pret vakaru bija ievadīta gandrīz puse. Tas uzmundrināja mani pastrādāt „vēl mazliet”, un šis mazliet ievilkās līdz trijiem naktī. Nākamajā

rītā, bezspēcīgi guļot pašā dibenā, es varēju liecināt, ka darbs ar svētību un dzīve saskaņā ar mieru tomēr ir brīnišķīgāki, nekā pārpūlēties paša spēkiem. Paša spēki paiet garām aktuālajai Dieva runāšanai un tie ir pretstats no Kristus atkarīgai dzīvei! Tas ir ārkārtīgi bīstami! Iespējams, kādu laiciņu tas funkcionēs. Tev liksies, ka tu staigā ticībā un Garā, bet pēc tam, kad paša spēki būs izsmelti, atklāsies, cik ticības tajā un cik precīzi mēs esam sekojuši miera plūsmai.

Tad ar lielākām pūlēm vajadzēs atkārtot katru garām palaisto procesu, lai ieietu patiesajā aicinājumā, nemaz jau nerunājot par dzīvi pārdabiskajā. Izejot no šī dārgā redzējuma, no šī laika visā ir jāvērs uzmanība tikai uz mieru. Es varēju palīdzēt visu atlikušo nedēļu un tā man bija milzīga svētība! Manī radās liela vēlēšanās visā vērst savu uzmanību tikai uz mieru un smelt tikai no pārdabiskā. Es gribu iedvesmot ikvienu, kam vēl ir tieksme dzīvot no paša spēkiem. Ir nesalīdzināmi brīnišķīgāk dzīvot, pastāvīgi smeļot tikai no Viņa, nekā ražot kaut ko ar paša spēkiem.

Elian

Audēji

Loīze(14 g.)

Mūsu skolotājs pēdējā laikā mums pastāvīgi stāsta vienu un to pašu anekdoti. Lai gan man tā nekad nav likusies smieklīga, tā tomēr mani nodarbināja. Tur bija runāts par „audējiem”. Šveiciešu anekdošu tradīcijās par audējiem tika apzīmēti „pusgudrie”.

Un tādā veidā, reiz audēju istabā ienāca jauns pusgudrais. Tā kā audēji ar laiku ievēroja, ka jaunais ir pārāk gudrs audēju istabai, viņi nolēma, ka viņš var atkal pakot čemodānus un iet prom. Pēc atvadu vakara viņš aizgāja savu ceļu. Bet nepagāja ilgs laiks, un viņš atkal ieradās audēju istabā, galīgi apjucis, un teica: „Tur priekšā, iela kļūst arvien šaurāka un šaurāka. Es ar saviem čemodāniem nekad mūžā tur netikšu cauri. ”

Mēs par šo anekdoti smejamies, jo katrs bērns zina, ka skatoties tālumā, viss šķiet mazāks un šaurāks. Bet tas tikai tā liekas, patiesībā viss izskatās citādi.

Es pēkšņi pamanīju, ka garīgajā attieksmē mēs vēl bieži esam līdzīgi šiem „audējiem”. Vai mums nav pazīstamas domas - „Ar to es taču

netikšu galā! Es esmu īpaši smags gadījums! Priekš manis tas ir pārāk šauri! Dievs taču nevar neko tādu gribēt no manis ! Jā, šeit es taču netikšu galā!” Utt.

Vai arī autors tāpat nedomāja par sevi, ka viņš ir īpaši smags gadījums ar saviem čemodāniem- viens pa labi, otrs pa kreisi. Vismaz viņš tur noteikti neizies cauri! Taču patiesībā iela visās situācijās ir vienādi plata. Mums, skatoties uz savu dzīvi no Dieva personības, ir jāiemācās skatīties uz visu no augšas. Pāvila 2. Vēstulē korintiešiem 4-8 ir rakstīts: ”Mūs apspiež no visām pusēm, bet mēs neesam apspiesti. Mēs esam izmisušos apstākļos, bet neesam izmisuši. Mums ir tikai jāspēr pirmais solis. Nekad nav par šauru!,,

Katrā situācijā no augšas ir dota izeja, kas attiecas tieši šai situācijai. Šī realitāte atkal mani ļoti uzmundrināja. Man atkal parādījās jauna motivācija. Vienkārši nevajag pamest iesākto, bet pacietīgi palikt procesā. Es ceru, ka tas uzmundrinās arī tevi. Katrā ziņā, iela paliek pietiekami plata!

Laive

Ak,cik grūti!

Dāvids (17 g.)

„Drīz būs 17.30. Urā! Drīz uz māju!” Es priecājos....

Te pienāk šefs un saka: ”Dāvid, ir jānomazgā vēl viena mašīna, tā stāv 3.boksā!” Manī viss sacelās: „Nē, nē ,nē!” viss manī kliedz.” Kāpēc tieši tagad, es tūlīt būtu mājāseh”

„ Čau, mammīt, čau visiem!” Tagad, vairāk par visu es apgultos un līdz vakariņām neko vairs nedarītu, bet mana mamma uzskata, ka man noteikti jāaiziet pie Rutas un jāparunā par bērnu sapulču pārskatu: „Tev tam ir vēl mazliet laika, jo mēs vēl neesam uzklājuši galdu.” Ak, man tas šobrīd pavisam neder, jo iekšā manī viss kliedz: ”Es negribu!”

Beidzot es stāvu pie savas istabas durvīm, bet tās ir aiztaisītas ciet.” Nu jā, arī vēl tas.....” Simons, ar kuru dzīvojam kopā, negrib lai viņu kāds tagad traucētu. Es vienalga situ durvīs un skaļi saucu : ”Atver!” Es knapi piesēžos pie sava rakstāmgalda, kad Simons saka: ”Vai tu nevarētu vēlreiz iziet, jo man ir svarīga telefona saruna, diplomdarba sakarā?”

Manī atkal viss kliedz: ”Nē, nē, nē, tā ir mana istaba, es ārā negribu iet!”

Pēc tādām līdzīgām situācijām, man reizēm vienkārši gribas raudāt, taču, ne sliktu apstākļu dēļ, bet manas nožēlojamās pašgribas miesas dēļ.

Es atceros Jēzus līdzību Mateja ev. 21;28 par cilvēku, ar ko sākumā arī notika tāpat. „Kādam cilvēkam bija divi dēli. Viņš piegāja pie pirmā un teica: ”Dēls, ej un pastrādā šodien manā vīna kalnā. Tas atbildēja: ”Negribu”, bet vēlāk, nožēlojis aizgāja.”

Pilnīgi nešaubīgs ir tas, ka mana personīgā griba ir par 180 grādiem pretēja Dieva gribai. Taču vēlāk man bija tikai viena gribēšana un tikai viena tieksme – nevis mainīt apstākļus un apmierināt savu gribu, bet , lai Dievs atbrīvotu mani no manas personīgās miesas un pārveidotu savā līdzībā un tā katru reizi. Man kaut kas absolūti šķiet nevajadzīgs pret mani un šķiet ļoti vai ārkārtīgi grūts. Kad es kaut ko nesaprotu un nejūtu vēlēšanos to darīt, es ar lielu prieku jūtu spēku mācīties un skatīties uz VIŅU. Tieši tajā brīdī ļauju Viņam pārvērst manu gribu.

Tagad, kad darba dienas beigās šefs saka: ”Dāvid, vai tu nevarētu šim auto apmainīt riteņus?”, tad es ar prieku paceļu acis uz Dievu un saku: ”Jā, Kungs!” Līdz ar šo rīkojumu man ir dots viss- spēks, gudrība un viss, lai to izdarītu labi.

Tieši tā es gribu dot sevi pārveidot visās jomās, tik ilgi, kamēr šeit lejā manī nekas nespēs noturēt. Vai arī tu ļauj Dievam sevi pārveidot. Es jau nezin’ kuru reizi domāju- cik dumji ir tas, ka mēs, kā nesaprotamās jaunavas snažot nepamanām, kas par stundu ir atnākusi. Bet pārvēršanas laiks taču ir tieši tagad!

Dāvids

Sists krustā kopā ar Jēzu

Simons(20 g.)

Manu nākamā gada orientieri var izteikt ar tekstu no kādas vecas mammas dziesmas: „Kopā ar Kungu sists krustā es vēlētos būt no visas sirds”.

Nav lielākas brīvības, kā būt brīvam pašam no sevis!”

Ar pateicību es skatos uz veco Simonu Saseku miesā, karājamies uz krusta. Nav nekā, kas šobrīd mani varētu darīt laimīgāku, kā šī perspektīva, jo es zinu, KAS nomira tur - kopā ar Kristu.

Man ir godīgi jāatzīstas, ka tikai pagājušajā gadā es pilnīgi iepazīnu pats sevi. Vienmēr mana lielākā vēlēšanās ir bijusi kalpot Kungam. Pirms gada es vēl biju pārliecināts, ka tā arī daru. Es dzīvoju spēcīgā pašapziņā, tas ir - es apzinājos, kas es, pēc savām domām, esmu: Si-

mons Saseks, Ivo Saseka pirmradītais dēls, godīgs puisis ar karstu vēlēšanos kalpot Kungam.

Bet pēkšņi Kungs sāka man rādīt, kas es esmu patiesībā. Pēkšņi Viņš sāka manai dzīvei pielikt citas mērauklas, un tām es pat tuvu neatbilde. Uz katra soļa es saskrējos ar Dievu. Man bija jāsaprot, ka es neredzu un neatpazīstu, kas ir patiesi svarīgs Viņam.

Man nebija kopējā apziņas: vasaras turnejas laikā es pastāvīgi visu nokavēju, kaut kur atstāju savus pierakstus, tā vietā, lai mēģinājumos paliktu līdz beigām, es noturēju garīgas sarunas u.t.t. Es labprātāk pavadīju laiku ar saviem vienaudžiem no mūsu misijas grupas, nekā darbā pie pamatiem, tas ir - pie attiecībām ar manu brāli Dāvidu, kā istabas un lūgšanas šūniņas partneri. Vajadzīgā laikā es neuzņēmos pienākumus mazāko brāļu un māsu audzināšanā, nebiju patstāvīgi sev nospraudis uzdevumu sargāt ģimenes mieru, atslogot savus vecākus u.t.t.

Uz katra soļa es pārliecinājos par to, cik nekur nederīgs ir mans vecais cilvēks. Tur, kur agrāk es likos sev pietiekams, pēkšņi tika mērīts ar pavisam citu mērauklu. Mans vecais cilvēks sāka nomirt.

Taču iekšēji bija jāmirst uzreiz diviem. Vispirms nomira Simons, pēc tam Saseks. Saseks nomira tajā vakarā, kad es, rūgti raudot Dieva priekšā, ļoti-ļoti dziļi apzinājos, cik spēcīgā pašapziņā, un vēl vairāk - Saseka apziņā, es dzīvoju. Es atzinu, ka arī, ja mani sauc Saseks, tad no tā vien es vēl nebūt neklūstu tāds pats, kā man tētis (ko es vienmēr esmu vēlējis).

Es kliecēju uz Dievu: „Glāb mani, es nevaru neko un es esmu - nekas! Ak, es esmu tik akls, tik akls...”

Un tad es biju atbrīvots. Bija tā, it kā Dievs man būtu teicis: „Vai tu redzi sevi karājamies tur, Golgātā? kopā ar Kristu krustā sistu.... Simon, Es esmu tava dzīvība!”

Un vēl tagad manī sariešas asaras, kad es atceros to stundu. Kungam mani vajadzēja vēlreiz satriekt, lai mani ievestu atbilstībā šai garīgajai realitātei.

Un mums visiem ir jānonāk šajā punktā. Jo kristības realitāte taču ir tāda: Simons pēc miesas gulēja ezera dibenā, tur, kur viņš tika kristīts. Tagad es dzīvoju savas kristības apziņā un Kunga vakarēšanas apziņā. Kunga vakarēšanu nav tikai rituāls, bet realitāte. Kopš šī laika, es nedzīvoju vairs pašapziņā, bet Kristus apziņā.

Es aizliedzu sevi un uzņemu sevi, pārgremodams un baudīdams, Kristus būtības iezīmes. Viņš ir jebkuru trūkumu personificēts pretstats.

Varbūt, ka tev ir problēmas ar netīrību? Tad nekad vairs nepūlies nopulēt un uzlabot savu miesu. Tava miesa vienmēr paliks tā pati. Skaties uz savu miesu kā uz krustā sistu un mirušu. Skaties uz Kristu, priecājies par Viņu, jo Viņš ir personificēta tīrība! Nav nekā vairāk starojoši tīra, kā Kristus, kas ik dienas dzīvo tevī.

Ak, es nemaz negribu sevi pazīt pēc miesas. No situācijas uz situāciju un ikdienas dzīves praksē es sev saku: „Es šo cilvēku nepazīstu, es pazīstu tikai Kristu sevī!”

Āmen.

Simons

Svētki darba vietā

Loīze (19 g.)

Pēdējā laikā es arvien biežāk jutos pārslogota ar darbiem. Nebija vairs iepriekšējā prieka un entuziasma darbam pie filmas projektiem. Pie jauniem projektiem es drīzāk ķēros ar nopūtu, kā ar gaviļēm. Izejamās dienas un vakari kļuva arvien vairāk līdzīgi dziļai nopūtai pirms ieniršanas ūdenī, nekā patiesam priekam un atpūtai. Tādēļ arī darbā piedzīvotās uzvaras un brīnumi man bija kļuvuši drīzāk par salīnām okeānā vai par izdzīvošanas līdzekļiem, nekā par svinēšanas iemeslu.

Un tādā situācijā es tieši strādāju pie kāda projekta, kurā Kungs man parādīja, ka te kaut kas nav kārtībā. Uzdevums bija tāds: ļoti sarežģītā programmā trīsdimensionāli vajadzēja noformēt dekorāciju ainai un izveidot emblēmu.

Pirms diviem gadiem man šī programma bija izskaidrota, taču šinī brīdī es jutos, kā mašīnas braukšanas apmācības pirmajā stundā. Laika bija ļoti maz, taču katru vajadzīgo paņēmieni es saņēmu tieši vajadzīgajā momentā.

Taču tā vietā, lai redzētu, ka Kungs man palīdz un veic brīnumu pēc brīnuma, es redzēju tikai to, ko es vēl neesmu apguvusi. Te pēkšņi es sevi ieraudzīju ar Kunga acīm! Man kļuva kauns, jo es biju kā nepateicīgs bērns.

Es uzreiz atcerējos tēta izteicienu no kalendāra: „Iepriekšparedzētas lietas ir kā krāsoto olu meklēšana Lieldienās” (Te ir domāta vācu tradīcija, Lieldienu rītā krāsotas olas slēpt pagalmā, dārzā un tamlīdzīgi, un tad bērni priecīgi un satraukti tās meklē). Tu noteikti zini, ka viņas

ir kaut kur paslēptas, un tu bez stresa, pilns prieka tās meklē. Tas ir prieka, nevis spiediena darbs! Bet es šajos meklējumos dzīvoju ar katras olas, ko vēl neesmu atradusi, iztrūkuma apziņu. Un, ja es atrodu vienu, tad var teikt, ka man šoreiz ir paveicies...

Es sapratu, ka ienaidniekam ir ļoti spēcīgs ierocis, ja viņam izdodas mani ievest deficīta jeb nepietiekamības apziņā. Te es ienaidnieku uzreiz atmaskoju un ieraudzīju viņa taktiku. No šīs minūtes es sāku pateikties Kungam par katru atsevišķo uzvaru, kas man jau ir dāvāta līdz šim un es visur sāku meklēt iemeslu, lai pateiktos Kungam. Pēkšņi prieka gars atkal atgriezās manī un es sāku ikvienā, pat vismazākajā situācijā, sajūsmināties kā mazs bērns, kurš tikko ir atradis krāsotu olu.

Es lēkāju, gaviļēju un priecājos no visas sirds, jo visur es sāku redzēt brīnumus un zīmes. Es aktīvi liecināju par tām un Gars no jauna atkal pārpildīja mani. Es biju kā sapnī! No šī brīža Sulamīte un es svētījām katru uzvaru, pat ļoti maziņu! Attiecības ar Dievu atkal kļuva dzīvas un stipras, jo es atkal Viņu redzēju ikvienā detaļā. Manī auga ticība ar katru liecību. Es sapratu, ka velns grib tikai vienu - novērst mūsu skatu no Kunga. Tādēļ viņš rāda mums neiespējamību un dara mūs aklus pret aktuālajiem Kunga brīnumiem, jo tieši šie brīnumi atmasko velnu un palīdz viņu atpazīt kā meli. Jo meli ir viss, kas nav Kungs.

Laīze

Kārtība tualetē

Sulamīte (16 g.)

Nav uzvaras pār ienaidnieku bez skaidras sanitārās kārtības.

„Ar kārtības palīdzību nevar piespiest Svēto Garu atnākt, taču ar nekārtību un nepakļaušanos viņu var aizdzīt.”

„Mūsu kopējais triecienspēks garīgā kara vešanā ir atkarīgs no mūsu garīgās attieksmes pret Kunga kārtību”.

„Tādēļ katrs etaps uzvarā pār sātanu bija sasniegts arī uz Dievišķās kārtības atjaunošanas pamata”.

Kad es grāmatā „Karš taisnīgumā” izlasīju augstākminētos izteicienus, es daudz ko sāku apzināties no jauna. Cik bieži miers izzūd tieši tādu mazu, taču principiālu sīkumu dēļ, kā piemēram, sakārtot tualeti, kārtīgi nolikt apavus, pēc dušas vannas istabu atstāt

tīrībā, atdot aizņemtu zīmuli, aiztaisīt durvis, izslēgt gaismu vai atnest jaunu tualetes papīru, ja iepriekšējais izbeidzies utt.

„Kādi sīkumi!” - mēs domājam. Taču Kungs skatās tieši uz to. Uzticība mazajā - Viņš norāda tieši uz to. Tieši šeit – sīkumos, Kungs mūs pārbauda, vai Viņš uz mums var paļauties. Un nevienā citā vietā, bet tieši šeit, šajās nenožīmīgajās, bet pamatprincipiālajās kārtības lietiņās.

Dotajā brīdī es to skaidri redzu arī uzņemšanas grupā, kur es esmu asistente, kas atbild par uzņemšanas materiālu. Mums ir nepieciešama principiāla kārtība, struktūras, dažreiz pat likumi, kā piemēram: šī šņore ir jāieliek tajā burciņā, bet burciņa - tajā kastītē. Pēc tam tā ir jāizsvīturo no saraksta un saraksts jāatdod materiāla koordinatoram. No pieredzes mēs zinām, ka citādi mums pagaidām vienkārši nesanāk! Citādi izšķirošajā momentā mums nepietiks tieši šīs šņorītes statīva nostiprināšanai, un mēs nevaram filmēt...

Cik šīs kārtības tomēr ir svarīgas, taču tas, dabiski, nebeidzas mājās ar kārtību tualetē. Kad tas jau ir kļuvis mums par dzīves stilu, tad uz katras nākamās pakāpes mēs atkal atklāsim jaunus „sanitārās kārtības” likumus, kuros mums ir jādzīvo un kas obligāti ir jāievēro. Tā mēs liekam pamatu, lai ienaidnieks nevarētu mums pastāvīgi uzbrukt šajā jomā. Tā mēs, soli pa solim, varam viņu uzvarēt un sasniegt aktuālu pilnību.

Tādēļ atkal atgriezīsimies pie šīs kārtības pašos pamatprincipos!

Sulamite

Mani 7 punkti

Simons (22 g.)

Nesen pie manis pienāca kādā padzīvojusi māsa un, ar norūpējušos seju, viņa man sāka stāstīt kādas citas māsas „skumjo stāstu”. Es klu-sēju un klausījos. Tiešām tas bija drūms stāsts, kuru viņa tik dramatis-ki stāstīja:

„...un zini, Simon, viņš neko nemanīja!!! Viņa bija tik iemīlējusies viņā, ka naktīs pat nevarēja vairs gulēt! Bet viņš? NEKO nemanīja! Nu pilnīgi neko! Es vienkārši nezināju, ko darīt. Bet viens, Simon, man tev ir jāsaka: „Vīrieši reizēm mēdz būt tik akli!” Es, nomākts, pamāju ar galvu un teicu: „Jā, tas tiešām nav labi...”

Bet te manī iedegās „brīdinājuma lampiņa” un es, pasmaidījis, jautāju: „Nu, un kas? Ko tu ar to gribi man pateikt?” Viņas seja acumirkļi izmainījās no dziļi norūpējušās līdz viltīgi-apjukušai. „Jā, eee..., lieta tāda, ka eee..., es domāju, ka pretēji tam brālim, tu ar visu to... eee... brīnišķīgi tiksi galā... Katrā gadījumā, es jau šodien priecājos par tavām kāzām!”

Par tēmu „Dzīves līdzgaitnieka izvēle”, es biju domājis jau līdz šai satikšanās reizei. Laiku pa laikam es Kunga priekšā izvēršu šo jautājumu. Kā es to daru? Varbūt labāk par to pastāstīs mans 7 punktu manifest.

„Kungs, Jēzu, šodien es Tavā priekšā gribu atkal nostiprināt savu pozīciju dažos punktos, kas attiecas uz manas nākamās dzīves līdzgaitnieces izvēli, ja tāda vispār ir tava griba:

1. Es tev pateicos no visas sirds, ka iekšēji es vēl varu būt pilnīgi brīvs. Es ticu, ka arī turpmāk tu mani saglabāsi tā, lai manā galvā nerastos nekas paša personīgs. Man tas nozīmē: labāk es visu dzīvi nodzīvošu viens un bunkurā ar ūdeni un rupju maizi, bet Tavā klātbūtnē, nekā ar manu sapņu meiteni Maldīvu salās pieczvaigžņu hotelī, bet bez tevis! Tava klātbūtne, tas ir vienīgais, kam ir nozīme cilvēka dzīvē. Tas nozīmē- es esmu pilnīgi brīvs Tavam plānam.
2. Es vēlos, lai manas iespējamās attiecības būtu 100% balstītas Garā. Paldies par to, ka tu mani saglabā tā, ka es nebūvēju tikai uz jūtām un dvēseles sajūtām. Es vēlētos, lai man būtu sieva, ar kuru stundām ilgi varētu komunicēt ar Garu, kurai ir antena tā uztveršanai, ko Tu, ak Kungs, dari katrā nākamajā mirklī.
3. Es negaidīšu pilnīgu sievu. Tu atvērsi man acis, lai es pazītu briljantu vēl pirms tam, kad tas tiek nopulēts. Un, kas attiecas uz ārpusi: es vispār sev nekalšu nekādus priekšstatus!
4. Bet tomēr es nebūvēšu arī uz ilūzijām. Tā, kā kaut vai embrionālā stadijā nebūs vēl līdz kāzām, pēc kāzām jau nu nebūs vairs noteikti. Tas attiecas arī uz jūtām: neļauj man stāties lau-

lībā bez mīlestības, bet tikai tādēļ, ka es domāju, ka tā ir, iespējams, Tava griba.

5. Dāvā lūdzu šīm iespējamām attiecībām kopēju liecību. Vispirms es vēlētos, lai mans tētis kādreiz patiesi varētu lepoties ar lomu, kuru ir noķēris viņa dēls.
6. Es Tev pateicos par to, ka Tev ir iepriekš noteikti laiki un termiņi. Kad uz to būs Tava griba, es būšu gatavs, kā Jēkabs, 7 gadus strādāt, lai iegūtu sev sievu. Vai vēl ilgāk. Neļauj man rīkoties steidzīgi. No otras puses, neļauj man arī nokavēt! (Tas būtu bēdīgi...).
7. Mana vislielākā vēlēšanās: ļauj man nepazaudēt manu garīgo skaidrību, kad lieta tuvosies attiecībām. Gluži otrādi - lai katrs solis, kas mani tuvinās manai nākamajai dzīves biedrenei, mani par 10 soļiem tuvinātu Tev! No katras minūtes, ko mēs pavadīsim kopā, iztaisi veselu stundu kopīgai pasaules glābšanai. Lai mums varētu būt, kā manam tētim ar mammu; lai izejot mūsu kopīgajā ceļā, sāktos mūsu patiesā kalpošana. Āmen!

Nu tu jautā, ko tad es tev, kā lasītājam, ar šo gribu pateikt:? „Jā, eee... lieta tāda, eee..., es domāju, ka tu ar to visu eee... lieliski tiks galā... Katrā gadījumā, es jau šodien priecājos par tavām kāzām!”

Simons

Vislabākais ceļš

Dāvids (17 g.)

Pēdējās nedēļās es kārtējo reizi varēju pārliecināties, ka Dieva domas ir par 180 grādiem pretējas manējām. Jo vairāk es gatavojos kontrol-darbam skolā un, jo labāk es mācījos, jo sliktākas bija atzīmes. Pastāvīgi parādījās jautājumi un uzdevumi, kādus es vēl nekad nebiju redzējis. Tas notika tik ilgi, kamēr reiz no rīta Mateja ev. 6:33 es neizlasīju: „Meklējiet visam pa priekšu Dieva valstību un Viņa taisnību, un viss pārējais jums tāpat taps piemests.”

No šīs dienas, tā vietā, lai tikai cītīgi gatavotos nākamajam kontrol-
darbam, es sāku vispirms meklēt Kunga gribu manam pašreizējam
brīdim un palīdzēt mammai. Pēc tam es īsi atkārtēju skolas materiālu,
laikā aizgāju gulēt, tā, ka es nevarēju vairs balstīties uz mācīšanos.

Kad skolotājs iedeva darbus, es biju atkarīgs tikai no Dieva un varēju
balstīties tikai uz Viņu. Rezultātā visa klase, izņemot mani un manu
draugu, dabūja sliktas atzīmes. Kad mani klasesbiedri jautāja skolotā-
jam, vai viņi nevar atkārtoti uzrakstīt šo kontroldarbu, viņš atbildēja:
„Nē! Dāvids ir gatavojies pēc tā paša materiāla, kura jūs un ir dabūjis
ļoti labu atzīmi, tādēļ jūsu atzīmes paliks nemainīgas.”

Es varēju tikai no visas sirds pateikties Dievam, ka Viņš mani nekad
neatstāj, ja es klausos Viņa balsi. Šī nelielā paklausība kalpoja tam, ka
šīnī gadā atestātā man nebija nevienas atzīmes, zemākas par 4 (Šveicē
ir 6 baļļu sistēma).

Es gribu pildīt Viņa gribu ne tikai te, bet visur, kur es atrodos, meklēt
to un arī izpildīt. Manai sirdij ir pilnībā jāatrodas pie Dieva, tad man
nekad nebūs trūkuma!

Es ievēroju, ka tikai tad, kad mana sirds ir tikai pie Dieva, tad man
pēkšņi viss izdodas un man vienkārši tiek iedots tas, pēc kā citi pūlas
no visiem spēkiem. Taču, šie dievišķie panākumi pazūd uzreiz, tikko
mana sirds vairs nav nedalīti novirzīta tikai uz Viņu vien. Tikko es sā-
ku domāt par personīgo izdevīgumu vai pūlos pastāvēt uz savu, es jū-
tu, kā atdalos no Dieva.

Mācīsimies kopā iet tikai Viņa ceļus un darīt tikai Viņa gribu. Jo, cik
daudz interesantāka ir dzīve, kas rēķinās ar Dievišķo spēku un, līdz ar
to, izvēlas vislabāko ceļu, nekā tāda, kas, nenogurstoši strādājot un pū-
loties ar pašu spēkiem, iet Dievam pretējā virzienā!?

Dāvids

Neaizmirstamā diena

Loīze(18 g.)

Šīnī gadā man laimējās piedalīties kino uzņemšanā un filmas „Va-
roņi mirst citādi” montāžā. Tas man bija patiens izaicinājums un
vienlaicīgi liela slodze vairāku mēnešu garumā.

Bet viss šis darbs man bija vienkārši dārgums. Un tieši tādēļ, ka visā
es biju pilnīgi atkarīga no Kunga un es tieši zināju, ka tikai Viņš

manī spēj kaut ko paveikt. Katru dienu – vai tā bija uzņemšana vai montāža, es izjutu savu nespēju.

Bet notika brīnums: katru uzņemšanas dienu es jutu, kā Viņš manī radīja iedvesmu, kā Viņš visgrūtākajās situācijās pārdabiski manī dāvāja vēlēšanos un spēku iet tālāk. Tur, kur es no sevis vairs nespēju vai arī negribēju (reizēm mums bija 24 stundu ilgas intensīvas filmēšanas), manī ienāca spēks un prieks! Dubļi, aukstums, lietus vai pārpūle - tieši tajās reizēs radās vislabākie kadri.

Viena diena visā šajā producēšanā paliks man neaizmirstama! Mēs beidzām darbu ar filmu. Tajā dienā es ar dabīgu prieku ķēros pie darba. Es jutos labi un priecājos par priekšā stāvošo muzikālo apstrādi: izlikt uzsvarus, sinhronizēt, tad griezt kadrus, noformēt pārejas... Kad es ķēros pie darba, man bija laba sajūta: mani uzmundrināja apziņa, ka agrāk es jau esmu montējusi dažas filmas un es domāju, ka man šajā darbā ir iemaņas.

Bet tieši šajā reizē es neko, absolūti neko nevarēju izdarīt. Es strādāju ar zaudējumiem. Es izvēlējos vienu mūziku, samontēju, un man likās, ka viss ir brīnišķīgi. Es izlecu uz tualeti, un pēc tam atklāju, ka šī mūzika vispār neder klāt. Pēc dažām minūtēm es atkal sāku šaubīties. Varbūt tā tomēr noderēs? Parādījās daudz versiju, taču katrā no tām bija jūtama noteikta aizķeršanās. Es vairs vispār nevarēju balstīties uz savu uztveri, jo ik reizi katra detaļa mani ietekmēja citādi.

Tas, ko es tikko biju uztvērusi kā „visas dzīves ideju”, nākamajā brīdī man jau likās kā muļķība. Visbiežākā operācija šajā dienā bija: „uz miskasti” un „atjaunot”!

Nomākta un tā kā sadauzīta, es vakarā stāvēju Kunga priekšā. Tā bija pilnīga izgāšanās! Jo es nebiju izdarījusi neko, lai gan šajā dienā vajadzēja izdarīt ļoti lielu darba apjomu. Manā rīcībā bija 2 dienas, un šajā laikā vajadzēja apstrādāt 50 ainas. Taču es iesprūdu jau 1.ainas pusē un visās nozīmēs strādāju tikai ar zaudējumiem. Bijā tā, it kā Kungs man gribētu īsi nodemonstrēt - ko es spēju izdarīt ar savu pašas uztveri... - absolūti neko: zemāk par nulli.

Es sapratu, cik subjektīva spēj būt cilvēka uztvere. Mani satvēra vēl lielākas šausmas. Dziļāk, nekā jebkad, es sapratu savu cilvēcisko bezspēcību, bet tai pašā laikā, dzīvībai svarīgo vajadzību pēc tā, lai manī DZĪVOTU KUNGS. Jau kuru reizi es atkal stāvēju Kunga priekšā ar tukšām rokām, apzinoties, cik es esmu nederīga, ja Viņš

nevar caur mani dzīvot, just un sajust. Es atkal ieraudzīju, ka es nespēju ne filmēt, ne montēt, ne darīt ko citu, nemaz jau nerunājot par to, lai iekļautos uzdotajā laikā.

Tā nu es atkal biju pareizajā stāvoklī un pateicoties tam, es pēkšņi atkal varēju ieraudzīt Kunga varenumu: „Viņš taču 6 dienās ir radījis šo pasauli, vai Viņam būtu grūti dažās dienās pabeigt šo filmu? Viņš ir radījis uztveri, vai viņam ir grūti tagad caur mani uztvert?” Un pēkšņi šis uzdevums, par kuru es domāju, ka tas mani nospiedīs, kļuva man kā mazs puteklītis, kad es to salīdzināju ar Kunga lielummu. Viņa godība pieskārs man un deva spēku iet tālāk.

Es atkal biju absolūtā atkarībā, gaidot un ticot, un Kungs darīja zīmes un brīnumus. Tā bija svētības plūsma – pilna pārliecība uz katru soļu - skaidra uztvere jebkurā izvēlē. Visbiežāk es uzreiz atradu vislabāko ceļu. Es sasniedzu mērķi tādā laikā un tādā kvalitātē, ka cilvēciski es to nespēju saprast. Taču nav jau arī jāsaprot. Viss gods un slava Viņa brīnišķīgajam Vārdam un Viņa pārdabiskajām iespējām!!!

Loīze

Pārākums

Jans – Enohs (12 g.)

Es gribu pastāstīt par 2 saviem klasesbiedriem. Es bieži novēroju, ko viņi darīja, kad skolotājam, kaut kāda iemesla dēļ, bija jāiziet no klases vai jāsež pie datora.

Katru reizi, kad skolotājs neskatījās, viņi nodarbojās ar netīrām lietām. Viņu galvās nebija nekā cita, kā ķerties vienam otram pie dibena vai kaut kas tamlīdzīgs. Es nevienu vien reizi gāju pie viņiem un teicu: "Hei, kas te notiek! Tūlīt izbeidziet!!!" Taču viņi turpināja ālēties.

Reiz es piegāju pie skolotāja un viņam visu izstāstīju. Es teicu: "Katru reizi, kad jūs sēžaties pie datora vai atstājat klasi, tie divi zēni nodarbojas ar netīrām lietām. Tas nav izturami! Nav brīnums, ka viņi mācās vissliktāk klasē." Skolotājs apsoltāja šo lietu nokārtot.

Nākamajā dienā viņi atkal rīkojās tāpat. Bet, kad sākās stunda, skolotājs sāka runāt ar viņiem, un, piedevām, visas klases priekšā. Viņš teica, ka tāda uzvedība esot ļoti slikta, un viņš negribot vairāk redzēt, kā viņi uzvedas vai runā netīri. Viņš abus izsēdināja. No šī brīža pārākums bija manā pusē! Katru reizi, kad kāds no viņiem atkal uzvedās

kā agrāk, es piegāju pie viņa un viņu kaunināju, un viņš uzreiz atvainojās.

Vēlāk man vajadzēja rakstīt referātu ar vienu no viņiem. Viņš bija ļoti izmainījies, un no tā laika, kad es viņu nokaunināju, mēs labi saprotamies. Man ir ļoti svarīgi, lai mēs būtu pārākie un, lai klusēšanas dēļ mēs nenokļūtu tajās pašās problēmās, kā citi, kuri nepazīst ne Dievu, ne Viņa spēku.

Jans Enoks

Redzēt dziedināšanu

Sulamīte (16 g.)

„Ticības darbus mēs iegūstam tikai ar ticības stiprumu, neatlaidību un ar pacietīgu gaidīšanu”. „Ticēt, nozīmē redzēt mirušo guļam”. „Ticība, tā ir tā īstenošana, ko tu neredzi”. „Es esmu pilnīgi izdziedināts!” -

Šie ir izvilkumi no sprediķa „Redzēt dziedināšanu” mana konspekta. Kad es ikgadējā konferencē, 2006. gadā, dzirdēju šo sprediķi, es vienkārši nevarēju mierīgi nosēdēt. Man gribējās palēkties līdz grieskiem! Tādu ticību Manī pamodināja šis Vārds.

Un sevišķi tādēļ, ka nu jau 12 gadus man ir nopietna ādas slimība. Tieši tajā laikā izsitumi bija izpletušies tik stipri kā nekad agrāk. Uz manas miesas nebija gandrīz nevienas brīvas vietas. Tādēļ šis sprediķis kā bulta pāršķēla manu sirdi. No šī brīža es vienkārši varēju redzēt sevi dziedinātu! Pat, ja ārēji tā neizskatījās.

Ticība pilnai izdziedināšanai mani vairs neatlaida. Tāda dziedināšana, kāda ir arī viena no mana vārda nozīmēm – „pilnīgā” un „nebojātā”! Tāds ir mans mantojums! Komunicējot ar Dievu, es atkal un atkal to izrunāju. Arī kopā ar visu ģimeni mēs nostiprinājām šo mantojumu mūsu lūgšanās tik ilgi, kamēr vienreiz es neieraudzīju, ka es biju pilnīgi izdziedināta!!!

Izdziedinājums iestājās pakāpeniski. Ne ar ticību, kuru man vajadzētu radīt pašai vai kaut kā drudžaini ieskrūvēt sevī. Nē! Tas vienkārši notika ar mani. Viegli un pārliecinoši es varēju redzēt dziedināšanu un runāt „to pašu”, ko manī darīja Dievs. Tas mani neticami iedvesmoja! Tas parādīja, cik tomēr vienkārši ir iet kopsolī ar to, ko mūsos dara Gars. Tas man arī parādīja, ka es, un mēs visi, būtu aicināti uz

daudz lielākām lietām, ja mēs pastāvīgi neceltu savu prātu vai savu neticību augstāk par aktuālo Dieva darbību. Ja būtu vajadzīgs, tad mēs varētu, tāpat kā Jēzus teikt Saulei: „Apstājies!”, un tā stāvētu tik ilgi, kamēr mēs tai neteiktu: „Ej atkal tālāk!” un viņa to darītu.

Un es praksē varēju redzēt, kur tas sākas: tur, kur no momenta uz momentu, no vienas situācijas uz otru, tu paliec nodevies Dieva klātbūtnei, Viņa dzīvei un Viņa mieram. Es atcerējos daudzas situācijas no pagātnes, kur es nebiju uzticīga šai dzīvei. Un tas bija - es pastāvīgi vainoju sevi, kad dzīvība gāja uz leju. Es teicu sev: „Vispirms tev ir pilnībā jāieiet Garā! Laikam jau tavas uztveres nav pareizas u. tml.”, tā vietā, lai vienkārši apstātos un liecinātu visai apkārtni, ko es jūtu. Es bieži aiztaisīju acis uz šīm darbībām un viņas nomācu, uzskatot, ka ar mani kaut kas nav pareizi. Man pat šķiet, ka tas ir galvenais iemesls manām ilgajām mokām ar šiem izsitumiem.

Man pēkšņi kļuva skaidrs, ka reiz Dievs par to man jautās un teiks: „Tu mani neklausīji! Kādēļ tu nevērsi uzmanību uz manu rīcību? Es tevi nepazīstu.” Tas skan cietsirdīgi. Tomēr, tas ir vismaz tikpat cietsirdīgi, kā tas izklausās! Tas man skaidri atklājās pēdējās nedēļās. Visbiežāk tās ir pavisam nelielas, nenozīmīgas darbības/impulsi, kam tu nepievērs uzmanību. Bet vēlāk tu tieši tāpat dari arī ar lielām lietām.

Pēdējās nedēļās es neatlaidīgi trenējos uzreiz apstāties, ja es jūtu, ka nepaspēju vai pēkšņi zūd dzīvība. Un katru reizi, kad es vienkārši liecināju par to, kas manī notiek, es biju gatava palēkties līdz griesmiem, jo tas vienmēr trāpīja sāpīgajā punktā! Cik maz piepūles tam tomēr vajag! Tas ir tik bērnišķīgi vienkārši - uzreiz apstāties! To es aizliku sev aiz auss - pastāvīgi būt uzmanīgai, kad dzīvība vai attiecības ar Dievu kaut kā apmiglojas.

Tajā vienmēr ir dziļāks iemesls, bet, kad rodas skaidrība, tad atkal viss iet uz priekšu. Ja tikai tu liecini, kas tevī darbojas. Tas ir tāds atvieglojums! Ne par ko es vairs negribu atpakaļ! Arī manā dienasgrāmatā es ar trekniem burtiem esmu ierakstījusi: „Nekad neklusē, ja tev ir jādod signāls! Ja dievišķā dzīvība iet prom, tad kliec tā, ka sienas trīc! Seko tikai Dievišķajam mieram un paliec uzticīga tikai Viņam!

Labāk vienai stāvēt pret visu pasauli, nekā, ja Dievs būtu pret tevi!”

Sulamite

Skolas atzīmes, skolas panākumi, eksāmeni un kontroldarbi - lielākoties tie nav paši priecīgākie notikumi. Nesen es ievēroju, ka ikreiz, kad mēs bērnu sapulcēs aizskārām šo tēmu, daudziem pašsajūta kritās: „Viens var, cits nē...”, „Smadzeņu šūnas nav sadalītas vienmērīgi...” vai „Ne katram ir tā gaišā galva...”

Es ievēroju, ka šajā jomā mēs nedodam godu Kungam. „Tas nav dots katram”. Vai var būt, ka dzīvē pastāv nepārvarami nemieri, pār kuriem Dievs nevarētu būt Kungs? Es varu teikt vienu: man tādu nav! Es gribu jums pastāstīt par to, kas notika ar mani visu manu mācību laikā skolā.

Es vēl labi atceros savu pirmo skolas dienu. Man vienmēr ir bijušas bailes no skolas, kas daļēji bija manu divu vecāko brāļu stāstītā auglis. Viņi manī labprāt iesēja šausmas no skolas: „...tur ir nikni skolotāji... un grūti kontroldarbi...” Es viņu jokus uztvēru nopietni. Tagad es to nenožēloju un uz viņiem nedusmojos. Gluži otrādi, es domāju, ka, pateicoties tam, man bija pat savas priekšrocības.

Sākot ar pirmo skolas dienu, es visā palāvos uz Dievu. Es vēl labi atceros savu ceļu uz skolu, kad es pastāvīgi lūdzu Dievu. Katru dienu es zināju, ka tikai Viņš var man skolā palīdzēt. Tādēļ jau no paša sākuma man tur bija viegli. Dievs man to vienkārši iedeva. Pēc katras atzīmes 6 (tas ir augstākais vērtējums Šveicē) es iekšēji pateicos Dievam. Bet, ja atzīme bija zemāka par 6, tad es iekšēji sev jautāju, vai manas attiecības ar Kungu vēl ir kārtībā. Ar to es, protams, nepūlējos aizsegt slinkumu uz mācīšanos un alerģiju pret mājas darbiem. Es vienmēr kārtīgi un labprāt pildīju mājas darbus, bet atzīmes es nesaistīju nepastarpināti ar mācībām. Vispirms tās man bija atkarīgas no manām attiecībām ar Dievu. Tā atzīmes vienmēr bija mana garīgā stāvokļa spogulis. Un līdz šim laikam es esmu palikusi pie savām domām. Līdz pat šodienai tās man ir vingrinājums uzticībā uz Kungu, kad es mācos balstīties tikai uz Viņu.

Nesen man atkal bija tāds gadījums. Tas bija pirms mutiskā un rakstiskā eksāmena angļu valodā. Es pasmaidīju, nejauši dzirdot manu klasesbiedru sarunu. Filips taisni stāstīja par savu jauno norakstīšanas metodi. Viss esot ļoti vienkārši: maziņš špikerītis aprakstīts ar sīkiem burtiņiem, pielīmēts pie zābaka zoles, un viss ies kā pa diegu! Nav brīnums, ka eksāmena laikā viņam uz krēsla vajadzēs sēdēt ļoti dīvai-

nā pozā. Dažas meitenes uzskatīja, ka špikerus labāk rakstīt uz rokām, bet tad ir jāievēro, lai džempera piedurknes būtu pietiekami garas. Citiem, lielāku izmēru špikeriem, var izmantot visu roku līdz elkonim, bet ārkārtīgos gadījumos arī augstāk. Angelika vienkārši grib nosēsties blakus gudrai skolniecei un nogaidīt ērtu iespēju, lai viņai palūgtu vajadzīgās atbildes. Citi atkal uzskata, ka visideālākais risinājums ir ieņemt vietu „aiz krūmiņa” (diezgan liels telpaugs mūsu klasē), jo aiz viņa var vairāk sarunāties ar visiem un, ja vajag, zaros paslēpt špikerīti.

Tādēļ nav brīnums, ka bez manis neviens negrib sēdēt pie mazā galdiņa skolotāja tuvumā - apmērām 3 m attālumā no visiem citiem. Ir vēl arī citi skolēni, kuri uzskata, ka visērtākā vieta špikeriem tomēr esot penālis.

Lai gan es nepavisam neesmu vienisprātis ar tādām metodēm un vienmēr par to atklāti arī runāju, kā arī šajos jautājumos atbalstu skolotājus, man tomēr bija interesanti paklausīties par šīm dažādajām, fantāzijas pilnajām norakstīšanas iespējām. Vispirms tādēļ, ka šajā sarakstā trūka vēl vienas iespējas... Es atceros, kā reiz no rīta es lūdzu: „Jā, Kungs, šodien atkal Tu esi spēks manī, Tu manī radi ticību, Tu izstaro no manis, Tu esi prieks manī... Tu esi špikeris manī.” Man kļuva smieklīgi, jo tas vienkārši izlidoja no manis, jo man bija bail no šī eksāmena - man bija ļoti maz laika, lai tam sagatavotos.

Tā nu es sēdēju pie mazā galdiņa, netālu no skolotāja, bez nekāda kontakta ar citiem skolēniem. Lapiņa pēc lapiņas. Tad sekoja mutiskais eksāmens.

Kad mēs saņēmām atpakaļ savus darbus, tad man vienīgajai bija visaugstākā atzīme, un pie tam – trīskārtīgi. Es pateicos Kungam no visas sirds par to, ka es varēju izmantot šo brīnišķīgo „norakstīšanas” metodi.

Sarunā ar klasesbiedriem es pastāstīju viņiem par savu „norakstīšanas metodi” un vēlreiz viņiem skaidri liku saprast, ka visas citas metodes, pat vismākslinieciskākās, vienkārši ir aizliegtas! Uz tām nav Dieva svētības. Tas lika viņiem aizdomāties.

Es gribu iedvesmot visus jūs arī šinī ziņā parādīt Godu Dievam. Ja tev ir slikta atzīme, tad mācies tik, cik tev uz to ir miers. Un pilnīgi palaujies uz Kungu. Bet ir iespējams arī tas, ka tu esi vienkārši slinks. Tādā gadījumā tu parādi Dievam godu tad, ja kļūsi par „zubrilu” (ļoti daudz mācīsies). Bet, ja tev ir slikta mācīšanās metode, tad nostā-

jies Kunga priekšā un Viņš tev dos dievišķu metodi. Bet, ja tu esi teicamnieks, tad nopietni pajautā sev- vai tu tiešām ar to parādi godu Dievam? Tā kā pašpārliecināti cilvēki bieži ir ceļā uz Dieva valstību, taču šeit viņiem būs vēl daudz jāpamācās.

Un tā - lai Dieva svētība tavam nākamajam eksāmenam!

Laīze

Pārveidotie cilvēki

Dāvids (17 g.)

Šī vasaras turneja bija īsta svētība -gan Vācijā vai Austrijā, Šveicē vai Ukrainā - visur mēs varējām redzēt, kā Dievs pārveido un izmaina cilvēkus. Daudzi reliģiozi cilvēki varēja pievērsties dzīvībai. Daudz, kas līdz šim bija meklējuši dzīvību uz nepareizā ceļa, pasaulē, beidza savus meklējumus, jo viņi atrada dzīvību Kristū. Līdzīgas lietas mēs varējām novērot arī kādā sapulcē Ukrainā.

Jaunas meitenes, piemēram, meklēja dzīvību draudzībā ar zēniem. Simons un es uzreiz to sajutām. Viņas vilka dzīvību no apgērba, no ārienes, no laba ēdiena un daudz kā cita. Taču šīs sapulces laikā Jēzus tā pieskārās šiem jauniešiem un pārveidoja viņus tā, ka pēc sapulces viņi man vairs nejautāja manu vecumu un to, kurā klasē es mācos, kādas ir manas sekmes un citus niekus, bet jautāja tikai vienu: „Kā šo dzīvību saglabāt?” Visur bija redzams, kā Jēzus pārveido cilvēkus. Sākumā drūmas un nomāktas sejas, garās sapulces beigās staroja, jo viņām bija pieskārusies dzīvība.

Bet Dievs savu darbu darīja ne tikai šajos cilvēkos, bet arī mūsos. Piemēram, garajos nakts un dienu pārbraukumos, es varēju piedzīvot, cik labi ir rūpēties par citiem, bet ne tikai par savu vēderu. Vienmēr, kad es rūpējos nevis par savu atpūtu, bet par kopējo, vai nu kārtodams mantas autobusā, rūpējoties par tīrību, gatavodams ēst vai sagatavodams guļas vietas brāļiem un māsām, piedevām – labākās viņiem- tad es jutos labāk atpūties, nekā jebkad.

Reiz, nakts brauciena laikā, es vispirms sev atradu vislabāko vietu miegam, tā bija ērta un mīksta. Bet es nespēju te labi atpūsties! Gluži otrādi, es visu laiku uzmodos un nevarēju ērti iekārtoties. Bet, kad es rūpējos par citiem, nevis par savām ērtībām un izvēlējos segas un spilvenus vispirms citiem, tad beigās, nezināmu iemeslu dēļ, atradās

vēl vislielākā un vismīkstākā sega, kura palika vēl neizmantota, un es, lai arī saspiestībā, bez kādiem traucēkļiem varēju nogulēt līdz pašam rītam. Vienmēr, kad es meklēju labāko priekš citiem, es biju vienkārši uz labākā ceļa.

Tā Dievs sāka pārveidot manu, vēl bieži egoistisko domāšanu, par domāšanu par kopējo labumu. Un beigu beigās, neskatoties uz lielo slodzi un garajiem pārbraucieniem, es biju labāk atpūties, nekā pēc brīvdienām mājās un tagad es varu iet pa šo, „labāko ceļu” arī mūsu auto darbnīcā. No jauna es esmu ievērojis, cik maza ir cena, kura jāmaksā par šo labāko ceļu. No visas sirds es vēl un vēl gribu to maksāt!

Dāvids

Atkarība

Simons (22 g.)

„Kungs, es gribu katru sekundi būt tikai tur, kur esi Tu. Kad Tu apstājies, dod arī man apstāties, kad Tu steidzies, dod steigties arī man.”

Nav, laikam, nevienas citas lūgšanas, kuru es būtu tik bieži atkārtojis pēdējos mēnešos.

Jā, vispirms „apstāties, kad Viņš apstājas” - tā ir tāda lieta... „Skriet, kad Viņš skrien” - tas izdodas kaut kā labāk, vismaz man. Mēs, bez šaubām, visi zinām, kādēļ: mums visiem ir kalniem darbu, kalniem visa, ko jau sen vajadzēja izdarīt, termiņi un pienākumi. Kur te atrast laiku, lai apstātos?

Tieši pirms dažām dienām es piedzīvoju ko līdzīgu. Mums, Valcenhauzenā, bija projektu diena. Ap 40 brīvprātīgie strādāja ar mani, un es biju atbildīgs par visu. Pastāvīgi man tika adresēti jautājumi un vajadzības: „Simon, mums vajag...”, „Simon, lūdzu panāc!”, „Simon, lūdzu parādi...”, „Simon, mēs nezinām, ko tālāk!”, „Kā tu atrisinātu šo problēmu?”... Bija brīnišķīgi: katrai problēmai bija savs atrisinājums un ceļš. Es varēju vienkārši palikt ticībā un mierā.

Bet tad manī ienāca iekšējs nemiers. Bija pēcpusdiena un likās, ka dažās grupās mēs nerasnīsim savus mērķus. Es taisni jau biju sagatavojies braukt uz Hofštati, lai atkal visu no jauna sadalītu u.tml. Tajā brīdī pie manis ar mašīnu piebrauca mans palīgs no koordinācijas. „Kāda vadība no augšas!”, es sākumā padomāju. „Tieši tagad, kad man ir vajadzīga mašīna, tā piebrauc!” Es jau iesēdos mašīnā. „Tagad ātri uz Hofštati!”, es jau gribēju teikt.

Bet te apstājos un padomāju: „Kungs, kas tagad ir labāk- skriet, kad Tu skrien vai apstāties, kad Tu apstāties?” Kad es kādu brītiņu padomāju par šo jautājumu, man vajadzēja liecināt, ka te ir mazs nemiers! Tādēļ mēs apstāsimies, lai gan tas man liekas neloģiski. Ja gribi tikt ātrāk uz priekšu, vajag taču spiest uz gāzi, vai ne tā? Vismaz, ne jau spiest uz bremsēm... Taču miers rādīja uz to, lai es apstātos, jo ir jūtams nemiers, lai gan man vēl nebija nekāda lēmuma.

„Kā tu domā, vai mums labāk nebūtu pagriezties, iztaisīt mazu pauzi un padomāt par mūsu pašreizējo stāvokli?”, es jautāju savam šoferim.

Drīz mēs kopā sēdējām klusā vietā un lūdzām Dievu... un pēkšņi skaidri ieraudzījām kopsakarības. Problēma nepavisam nebija tur, kur es to pirmīt biju iedomājies. Uzreiz radās skaidrība, mēs pilnā mierā ķērāmies pie lietas, nomainījām to, ko bijām ieraudzījuši, un rezultātā: pret vakaru visi mērķi bija sasniegti, cilvēki bija laimīgi, mūsu darbs bija svētīts.

Varbūt, ka mēs nepastājamies, kad jūtam kādu nemieru, jo vēl neredzam atrisinājumu? Arī man būtu gribējies ātru atrisinājumu, īsus labojumus, ja parādās nemiers, un - uz priekšu! Tā pa īstam varētu turēt sviru savās rokās. Bet es domāju - Kungs to negrib. Viņš grib mūsu sirdi, mūsu atkarību no Viņa, mūsu bērnišķīgo palāvību uz Viņu.

Un es to katru reizi piedzīvoju tā: šādā atkarībā dzīvei pa īstam ir jēga.

Simons

Rīsu salāti ar zirņiem

Dāvids(14 g.)

Manas vislabākās bērnu sapulces bija tās, kuras mēs vadījām Ziemsvētku laikā. Fakts, ka tieši Ziemassvētkos bija tik labi, protams, nav saistīts ar Ziemassvētkiem, bet, vispirms, ar to, ka es no jauna redzēju un jutu, kā bērni, atšķirībā no pēdējā semināra, kas notika par audzināšanas jautājumiem 1999. gada decembrī, piedalījās aktīvāk, man palīdzēja utt.

Bija tiešām patīkami redzēt, kā bērni pa šo laiku ir izmainījušies. Tie bērni, kas pagājušajā gadā bija tikai traucēklis, tagad aktīvi piedalījās visā. Tie, kuriem pagājušajā gadā nebija motivācijas nākt uz bērnu sapulcēm, tagad uzmanīgi klausījās un, burtiski, uzsūca sevī katru vārdu. Bija patīkami redzēt, kā viņi dzirdēto īstenoja dzīvē.

Mēs izstrādājām tēmu „Skudras” un no tām iemācījāmies, piemēram, to, ka tās nerūpējas pašas par sevi, bet vienmēr par citām. Tā arī mēs atdevām visu savu dzīvi - mūsu rokas, kājas, ausis, acis u.c. Dieva rīcībā. Un es ievēroju, ka viņi tieši to ir īstenojuši dzīvē. Viens zēns bija ļoti izlutināts un mūsu bērnu sapulcē gribēja ēst tikai to, kas viņam garšo. Bet pēc tam, kad mēs Dieva rīcībā bijām atdevuši arī savu muti, mums vakariņās bija rīsu salāti ar zirņiem, gurķiem un vārītām olām. Es uzreiz sajutu – Viņam tie nepatīk, tādēļ es viņam teicu - ja viņš patiesi ir atdevis savu muti Dievam, tad viņam ir arī jāēd tas, ko Dievs viņam dod. Pēc lūgšanas zēns ar prieku ēda salātus un vēlāk par to pastāstīja savam tētim. Tētis gandrīz nespēja noticēt, ka viņa dēls ir ēdis tos „rīsa salātus”.

Varētu uzskaitīt vēl daudz līdzīgus piemērus. Bet es šeit gribu liecināt tikai par vienu: es ievēroju, ka daudzi vecāki sāka nopietnāk strādāt ar saviem bērniem. Bija skaidri redzama atšķirība no iepriekšējā gada. Neskatoties uz dažām grūtībām, tas bija ļoti, ļoti labs un pamācošs laiks.

Tagad es, protams, ceru, ka neviens nav izdomājis, ka „mērķis ir sasniegts” un, ka bērnus audzināt vairs nevajag.

Lūdzu, turpiniet vēl neatlaidīgāk bērnus audzināt arī tālāk, dārgie vecāki, jo tas nes augļus un kaut - tikai „manis dēļ”.

Pateicos.

Dāvids

Vājā vieta

Simons (20 g.)

Manas darba dienas firmā, kurā es mācījos, tuvojas beigām. Manā galdnieka profesijas apgūšanas laikā, es bieži izdarīju mazus salīdzinājumus.

Reiz es strādāju vecajā mājā, kur man vajadzēja noraut visu iekšējo apdari līdz kailām sienām. Un tā, es paņēmu lauzni un vēl šādus-tādus instrumentus un, zināmā neizlēmībā stāvēju savu sienu priekšā. „Kā labāk ķerties klāt pie tik milzīgas sienas?”, es sev jautāju.

Tad es sāku meklēt vāju vietu, spraugu vai kaut ko tādu, aiz kā varētu aizķerties, un tiešām, es arī atradu mazu plaisu. Es apstrādāju viņu ar kalniņu, paņēmu lauzni un norāvu no sienas veselu dēli. Pēc 10

minūtēm jau visa siena atradās atkritumu konteinerī. Vislielākās grūtības sagādāja tikai pirmais dēlis.

Tieši tāpat dara arī ienaidnieks mūsu ģimenēs, mūsu garīgajā apkārtnē. Ja viņš ātri grib noraut visu spēku un Garu pie mums, tad viņam ir jāatrod tikai maza plaisiņa vai tikai 1 ģimenes loceklis, kurš karājas, lai tūlīt aizķertos aiz viņa un visus norautu krišanā.

Es novēroju daudzus jaunus cilvēkus OCG, kas šajā laikā tiek pārbaudīti uz īstenumu: vai viņi patiesībā patstāvīgi dzīvo Dieva priekšā, pašattīroties un nobriestot. Mūsu ienaidniekam nekas nenes lielāku prieku, kā mūs, jaunatni, caur mīlestību uz pasauli un citiem kārdinājumiem, darīt par tādām plaisām un vājajām vietām. Tad viņš ātri var iesist pa šo vietu un izsist no līdzsvara veselas ģimenes. Es esmu dziļi pārliecināts par to, ka ikviens no mums atsevišķi, kura avoti nav Dievā, saņems no Viņa to, kas atrodas viņa sirds dziļumos. Ja tu mīli pasauli, Dievs atdos tevī Tavi gribai. Tad tu varēsi baudīt pasauli un pseidobrīvību. Taču vēlāk, kad tev šis apmāns apniks un tu gribēsi atgriezties pie Dieva, tev vajadzēs izstrēbt šo „zupu” līdz pēdējam pilienam.

Labāk izpildīsim ne tikai ārējās formas! Pūlēsimies ieiet pa šaurajiem vārtiņiem. Labāk iedziļināsimies lūgšanā, nekā miesas iegribās. Ja tu jūti iekšēju tukšumu, nepūlies to apmierināt, piepildot sevi ar kaut ko citu. Tā būs tava sakāve un ne tikai tava. Cietīs visa tava ģimene, ja ienaidnieks spēs noraut tevi kā „pirmo dēli”.

Mēs nedrīkstam būt slinki, mums ir jāceļas agri no rīta un lūgšanā jānostājas Dieva priekšā, mums ir jāuzvar un jāiztaisa uzrāviens. Lai apustuliskās lūgšanas ienāk mūsos un kļūst par mūsējām (izlasi grāmatu „Lūgties pēc apustuļu vieda”). Garīgu lietu ir ļoti daudz, tā ka neļausimies atslābt!

Simons

Nepilnvērtības komplekss

Noemi (15 g.)

Pēdējā laikā es cīnījos ar zināma veida nemieru, tādēļ gribu tagad liecināt par to.

Es pastāvīgi esmu cīnījies ar kompleksiem. Es pēkšņi iedomājos, ka neko nespēju un visi citi ir daudz labāki par mani...

Bet pēc tam saņēmu atklāsmi par to, ko pasaule sauktu par nepilnvērtības kompleksu. Un nu es gribu dalīties ar jums savā atklāsmē.

Es redzēju, ka nepilnvērtības komplekss – tas ir grēks, jo es dodu vietu meliem. Es tāpat ievēroju, ka tā ir pašapziņa, jo viss griežas tikai ap mani un visas, pat vismazākās piezīmes es attiecinu tikai uz sevi. Kad man ir komplekss, es grozos tikai ap sevi pašu.

Taču no šī grēka ir izeja: es dzīvoju apziņā, ka lieta vispār nav par mani. Es atgriežos Kristus apziņā, un viss griežas tikai ap Viņu, ne ap mani. Pie tam es arī mācos izteikt to, kas man ir uz sirds, un, ja es ar kādu piezīmi netieku galā, tad pārjautāju, kas ir domāts ar to.

Es vēlu visiem, kam ir problēmas šinī virzienā, ar savu liecību palīdzēt visiem saprast, ka komplekss - tas ir grēks. Es vēlos, lai visi, pēc iespējas ātrāk, atbrīvotos no tiem.

Naemi

Bezsvars

Loīze (16 g.)

Šonakt es redzēju brīnišķīgu sapni: es gulēju gultā pusmiegā, kad pēkšņi tiku pacelta no gultas un es sāku lidināties bezsvarā virs gultas. Bet mans ķermenis joprojām gulēja zem segas. Tad es veicu dažus aplus pa istabu un tā bija brīnišķīga sajūta!

Sapnī tas likās tik dabiski, taču pēkšņi es aptvēru, ka lidoju, un uzreiz sāku sasprindzināties, lai paliktu tādā stāvoklī. Pie katra saspringuma grama es uzreiz slīdēju zemāk. Smaguma spēks uzreiz sāka darboties, kad es gribēju APZINĀTI lidot. Tā es kādu laiku vingrinājos neko nedomāt un nesasprindzināties. Reizēm, kad es ļoti stipri sasprindzinājos, es varēju lidot tikai kādus pāris centimetrus virs grīdas un mocījos, lai kaut kā varētu pavirzīties pa istabu.

Ar laiku man sāka iet arvien labāk un es jau varēju lidot vienkārši, neko nedomājot. Tad es aizlidoju pie loga, izlidoju ārā lēnām sāku lidināties uz kaimiņmājas pusi un tad virzījās tālāk pa ielu...

Tas ir vienkārši lieliski – sapņot par kaut ko tādu! Taču vispirms tas ir ļoti pamācoši.

Cik bieži es krampjaini saspringstu, lai būtu plūsmā tā vietā, lai vienkārši plūstu kopā ar visu, kas jau iepriekš ir noteikts. Jo Kungs grib man visu dot vajadzīgajā laikā. Un vēl - bez mazākās piepūles no manas puses! Tieši tie ir tie vingrinājumi- lidot bezsvarā - ko es varu at-

kārtot savā apkārtnē. Neskaitāmās situācijas, gatavojoties filmas uzņemšanai, es varu ātri iekrist sasprindzinājumā un drudzainībā. Piemēram - kā man atrast vajadzīgo aparātu filmas montāžai, jo mēs filmējam vismodernākajā veidā? Kādas programmas ir vajadzīgas šai aparatūrai? Pat izgatavotāji nav vienisprātis, kā mums labāk rīkoties. Katrs no viņiem runā kaut ko citu! Daudz informācijas pretrunu par nesamērīgi augstu cenu komponentiem un neizpētītām iespējām. Taču – minūti...

Kā bija ar lidojumu? Jā! Jo viss taču jau ir noteikts, Kungs mums jau ir sagatavojis ceļu, pa kuru var iet. Viņš ir sagatavojis kontaktam vajadzīgos cilvēkus, lai gan tagad es vēl neko neredzu. Un lūk, (es sāku lidināties) - kaut kādā veidā mani pa telefonu saista ar kādu speciālistu. Es viņam stāstu par filmu, par sevi, par maniem neiespējamajiem uzdevumiem un par manu sajūsmu par filmu.

Sākumā viņš bija ļoti nelabvēlīgi noskaņots pret mani un, tikai ļoti daudz stāstot, es viņu spēju noturēt pie telefona. Un pēc tam izrādījās, ka viņš ir vienīgais Šveicē, kuram ir tiesības apmācīt šo programmu, kuru es tieši gribu iemācīties. Es jau tik sen vēlējos skolotāju, un tagad „nejauši” esmu viņam uzgrūdusies! Tagad viņš intensīvajos kursus ieved mani šajā programmā un es varu rēķināties ar viņa palīdzību.

Pēkšņi šim cilvēkam radās liels prieks atrast šo, man vajadzīgo aparatūru, un visu salikt. Un vēl viņš vēlējās to izdarīt bez maksas. Es ar savu sajūsmu tā viņu inficēju, ka to nevar samaksāt! Un tas viss tikai uz vienas telefonsarunas pamata.

Man tas ir sadzirdēta lūgšana un brīnums. Es ticu, ka šis cilvēks telefona sarunas laikā sajuta, ka vada otrā galā kāds lido bezsvara stāvoklī.

Loīze

Pareizajā vietā

Eliass (16 g.)

Kopš šī gada vasaras e apmeklēju pēdējo klasi. Mani jau sen satrauca jautājums, kur ir man noliktā vieta, kur es vislabāk varēšu kalpot organismam? Tieši šajā jautājumā es jutu savu nespēku. Es jutu, ka ceļš, ko esmu izvēlējis pats, būtu, bez šaubām, par 180 grādiem nepareizs. Taču es zināju - ja tikai es iešu kopsolī ar Kunga darbošanos, kā par to dziedāja Loīze savā dziesmā „Grāmata”, ja es mīkli pēc mīkļa vērsīšu uzmanību uz Viņa mieru manī, tad Kungs mani noliks tieši tajā vie-

tā, kur uz priekšu virzīsies Viņa lieta. Es gribu būt tikai tur, kur ir Viņa miers, vienalga, vai tas ir pie plīts, celtniecībā vai universitātē!

Manī bija iekšējais miers, es biju nomodā un vēroju šo mieru. Un Kungs man visu laiku deva vajadzīgos impulsus. Un tā es sāku tagad apgūt programmētāja profesiju. Tas ir datoru programmu un tehnisko iekārtu utt. speciālists.

Meklējot apmācības vietu, es varēju piedzīvot, kā Kungs deva man precīzus impulsus. Mūsu apkaimē ir ļoti maz tādu vietu, kur to var mācīties, un 150 km rādiusā uz 1 vietu bija līdz 100 jaunu pretendentu, jo šī specialitāte kļūst arvien populārāka. Neskatoties uz cilvēciski neiespējamiem apstākļiem, es dabūju ļoti labu vietu, kas atrodas pavisam netālu no mājām. Tas tiešām ir liels brīnums, tāpat arī ļoti svarīga mācība -

dzīvot, pakļaujoties miera darbībām, pilnīgā atkarībā no Viņa, un tādā veidā redzēt, ka neviena grāmatas lappuse nav bijusi izlaista.

Elian

Kunga gūstekni

Dāvids (18 g.)

„Noķer mani, noķer mani, ha, ha! Tu mani nekad nenoķersi! Noķer mani, noķer mani...”

Jā, kopš tā laika ir pagājis ilgs laiks, kad es savu brāli Simonu kaitināju ar šādu spēli, taču es to vēl ļoti labi atceros! Ja viņš ar rāvienu cēlās, lai mani noķertu, tad es aizskrēju, uzlecu uz kāda priekšmeta un priecīgi kļiedzu: „Augstu, augstu ha, ha, hā! Tu mani vari noķert tikai tad, kad es atkal būšu lejā...”

Simons vienmēr brīnījās par maniem spēles jaunākajiem noteikumiem, kas man galvā ienāca tieši tad, kad man vairs nebija izejas. Lai gan es ļoti zināju, ka viņš ir ātrāks par mani, es metos zemē mazliet ātrāk, pirms viņš spēja mani noķert, un kļiedzu : „Time out! Time out!”(pauze, pauze).

Reizēm, kad, neskatoties uz oficiālo pauzi, viņš tomēr gribēja mani noķert, es tik mežonīgi dauzījos ar kājām gaisā, ka viņš neuzdrošinājās man tuvojties. Par laimi, man nekad netrūka ne jaunu triku, ne jaunu spēles noteikumu, jo, pretējā gadījumā, es būtu pagalam...

Jūs jautāsi - kādēļ es to rakstu? Tādēļ, ka šorīt es „Vēstulē efesiešiem” 4: 1 izlasīju:

„Tad nu, važās slēgts sava Kunga dēļ, es jūs mudinu...”

Te viens ir ļāvis sevi noķert! Bez pretošanās. Viņam nevajadzēja izdomāt jaunus spēles noteikumus un atrunas, kā es to darīju ar savu brāli. Tu padomāsi: „Tā taču ir pavisam cita lieta - ļaut Dievam sevi noķert! To taču nevar salīdzināt ar spēli starp 2 brāļiem!”

Jā, tev taisnība, un tomēr man atkal vajadzēja aizdomāties par sevi, par jaunatni un OCG bērniem, un jautāt sev: „Vai mēs tiešām ļaujam Dievam noķert sevi, kā Pāvils, bez pretestības, pilnā pašlāvībā? Vai mēs ļaujam Dievam bez kompromisiem vadīt sevi? Vai tomēr izšķirošās situācijās mēs paši stāstam, ko vajag darīt?”

Tikko mēs ar savu gudrību, spēku un gribēšanām iekļūstam strupceļā, tā mums uzreiz, kā man ar brāli, galvā ienāk jauni spēles noteikumi un mēs kliežam: „Augstu, augstu, pauzīte, es jūtu, ka esmu sliktā formā, esmu noguris un tagad vienkārši vairs nevaru...” Tiklīdz mēs vairs nevaram, mēs bailīgi kliežam: „Time out! Time out!”, un ejam savu ceļu. Jo katrs no mums zina savas situācijas un vietas, kurās mēs atkal pieliekam paši savus mērus, kur mums pietiek ar mūsu pašu prasībām, kur dzīvojam pēc pašu izdomātiem spēles noteikumiem.

Piemēram, no rīta, kad Kungs mūs sauc pie sevis, bet mēs neesam izgulējušies un priecīgi pagrieztos uz otriem sāniem, un tad, kad mūsos trūkst jebkādas vēlēšanās, kad mēs negribam - un tieši šajās situācijās, kad Dievs grib atklāties mums visā savā neizmērojamā varenībā un godībā, tieši šajā brīdī mēs kītam zemē un izmisīgi daudzāmies ar kājām pa gaisu. Un visbriesmīgākais tajā ir tas, ka Kungs nenāk aiz mums un nepūlas noķert mūs ar visādiem trikiem! Ja Viņš redz, ka mēs negribam, tad Viņš ļauj mums spēlēties pēc mūsu pašu likumiem. Nu, neiesim tik tālu, bet sāksim atkal meklēt Dieva gribu, Viņa spēles noteikumus un dzīvot pēc tiem! Ļausim Viņam mūs noķert, neatkarīgi no tā, kā mēs jūtamies, cik vārgi mēs esam un cik izmisuši! Ļausim bez kompromisiem un pilnā pašlāvībā Viņam mūs „noķert”! Par laimi, Dievā nav iemeslu bailēm.

Dāvids

Skaudība

Jans - Enohs (12 g.)

Tas bija no rīta, pirms dažām dienām, kad es pavadīju laiku vienatnē ar Kungu un lasīju tēta grāmatu „Māci mani, Kungs”. Biju nonācis pie tēmas „skaudība.”

Tētis uzskaitīja daudzus piemērus par skaudīgiem cilvēkiem, un lielākā daļa no viņiem nosita cilvēkus aiz skaudības. Tā Jāzēpa brāļi aiz skaudības pārdeva viņu. Un Dāvids, kad no jumta ieraudzīja Virsāviju, apskauda Ūriju par to, un tādēļ aizsūtīja viņu kaujas priekšējās līnijās, lai viņš ietu bojā, un Dāvids varētu ņemt viņa sievu. Es ievēroju, ka arī manī mēdz notikt, ka es apskaužu kaut ko.

Piemēram, kad mēs spēlējam futbolu un brālis spēlē labāk par mani. Ja es šeit nesekošu tam, lai dzīvība neaizietu, tad es jau būšu zaudējis, būšu sapinies un pazaudējis mieru.

Tā notiek arī visās citās jomās. Ja mēs atrodamies Kungā un Garā, tad skaudība nekad neparādīsies. Es esmu ievērojis, ja es dodu vietu šai skaudībai, tad zaudēju Dievu un eju garām mērķim, jo skaudība nāk tikai no sātana. Es gribu iemācīties pakļaut skaudību un palikt Kungā. Jo, ja es šo problēmu nespēju uzvarēt mazajā, tad šī problēma manī izaugs milzīga, kad es būšu izaudzis. Un to es negribu. Es gribu būt

centīgs Dievā un no Kunga dabūt tādu svētību, lai es nebūtu mierā ar zemu līmeni, bet virzītos arvien tuvāk Dievam.

Jans - Enohs

Uguns un liesma

Loīze (16 g.)

Atveras durvis uz bērnu sapulces istabu, bērni ar troksni ielaužas istabā un ieņem savas vietas. Es ar interesi vēroju bērnus, ko viņi gaida no šīs dienas? Jo šodien mēs visi kopā vēlamies iekurt „uguni”.

Savā somā es esmu atnesusi līdzī „dzirksteli”, ko šorīt Kungs man ir iedevis priekš šiem bērniem. Viens zēns tikko izvelk no savas mugursumas milzīgu pagali, uz kuras cits saliek mazus dzelzs gabaliņus. Kāda kautrīga meitene izņem slapjus malkas gabaliņus un papīru. Bet zēns no pirmās rindas jau stāv gatavībā ar lejkannu. Lielākā daļa bērnu ņem no somām ārā mazus sausus malkas gabaliņus un avīžu papīru. Viens no-

liek sev priekšā spaini ar plastmasas gabaliņiem un akmeņiem. Nu var sākt bērnu sapulci.

Sākumā es „saviem bērniem” lasu pantus no Apustuļu darbiem 18:25 un no Vēstules romiešiem 12:11. Pāvils runā par to, ka mums garā ir jāliesmo. Kungs šajā bērnu sapulcē grib arī mūs darīt Garā liesmojošus – katram dodot maziņu dzirkstelīti. Šo dzirksteli Viņš iedeva man no rīta, sagatavojoties šai sapulcei.

Bet tagad es mazliet baidos par šo dzirksteli. Vai tā spēs pieskarties vajadzīgajam materiālam? Piemēram, meitene ar slapjo malku jau kopš pagājušās nedēļas ir izmisusi. Viņa netic, ka Kungs ar viņu spēs tikt galā. Bet zēni ar plastmasas gabaliņiem, dzelzi un akmeņiem labāk būtu spēlējušies mežā vai viesojušies pie vecmāmiņas, vai atpūstos bērnu atpūtas nometnē. Bet tā, ar to lielo baļķi, nespēs saprast aktuālo Kunga runāšanu, tas ir dzirkstelīti, jo viņa negrib sākt no mazumiņa, no prakses ikdienā. Daudz mīļāk viņai uzreiz būtu liela un varena uguns.

Taču viss sākas tieši no mazas dzirkstelītes! Bērniem ar tieviem, sausiem malkas gabaliņiem ir cerība ticībā, ka Kungs runās ar viņiem. Bet uzmanīgi! Tam ar lejkannu nepavisam nav motivācijas, tādēļ viņš ir bīstamība citiem un var viņus apšļakstīt, ja tie no viņa neslēpsies. Un galu galā tad nevienam vairs nebūs motivācijas.

Tagad, tēlaini runājot, es lūdzu bērniem izmest visas šīs mantas atkritumu kastē, un palūgt Dievam sausu malku un papīru kopējās lūgšanas laikā. Lūgšanas laikā atmosfēra piepildās ar ticību un gaidām. Visa bērnu uzmanība ir vērsta uz manu muti. Nu jau mēs esam pie tēmas. Kungs vienmēr runā ar mums rītos, bērnu sapulcēs, bet mēs nepaliekam šajā runāšanā (dzirkstelē), neuzturam tās degšanu. Reizēm mēs uzreiz to nopūšam ar savu lielo centību, reizēm mēs to apdzēšam ar savu sasaistītību un bailēm izdarīt kaut ko nepareizi.

Mums bērnišķīgā palāvībā pateiktais ir jāisteno savā ikdienas praksē. Tad dzirkstelīte lēnām kļūs par liesmu. Šī liesma ir mūsu attiecības pret Dievu attēls, tās kļūs arvien tuvākas, ja mēs ar tām rīkosimies pareizi.

Praksē tas var izskatīties tā:

Ūdens uz uguni – strīds ar tuvākajiem, nepaklausība vecākiem, šķelšanās ģimenē, apslēpta vaina. *Starp citu, uguns, visdrīzāk, var nodzist naktī: tādēļ, vēl vakarā centies visu kārtīgi sakārtot, lai viss būtu skaidrs; vispirms iemācies ieraudzīt savu vainas daļu, bet ne cita.

Malkas par maz – ar savu malku uzreiz neapgādā daudzus citus vai svešus ugunskurus. Malka = sirds: mobilais telefons, draudzība, mašīna,

mājdzīvnieki, augi, nauda. *Vajadzīgajā laikā un mērā, tas var būt labi. Bet tava prioritāte lai ir attiecību ar Dievu uguns! Viss pārējais ir otršķirīgs.

Skābekļa trūkums (pārāk daudz ogļskābās gāzes) - pārāk liels dažādu lietu patēriņš, piemēram, mūzikas, grāmatu, sporta, saldumu, kafijas, datorspēļu, televīzijas, pārāk ilga gulēšana rītos. Mērenās devās tas viss var nebūt kaitīgs, nedaudz CO2 tavai ugunij nekaitēs, bet pārāk liels daudzums to noslāpēs. *Tādēļ sākumā pūlies pavisam iztikt bez šīm lietām, bet vēlāk pareizi izvietoj prioritātes. Pievieno skābekli, palikdams Vārdā, pārdomājot sprediķus, un lūdzot Dievu...

Runa nav tikai par tavu individuālo (personīgo) uguni: jums, kā šūniņai, vajag degt un dot gaismu. Ja tu izlaisti ūdeni, tad ģimenes liesma ir apdraudēta. Tava patērētāja dzīve paņem sev skābekli no citiem, un tavu malkas trūkumu sajūtīs katrs. Lai tava vēlēšanās kļūst - lai mēs degtu kopā VISA ĢIMENE, un, lai caur mums „aizdegotos” arī citi!

Uguns pārlec uz citiem! Uguns apbur! Uguns izstaro siltumu un gaismu! Uguns attīra visu netīrību un dubļus! Kļūsim visi kopā par tādu uguni!

Loīze

Nest prieku

Rutli (8 g.)

Mammīte man uzdeva darbu, bet es viņu uzreiz neizdarīju. Pēc tam, nākamajā rītā, pirms mamma mums lūdza iztīrīt izlietni un izsūkt istabu ar putekļu sūcēju, mēs to jau bijām izdarījušas. Cik ļoti mamma par to priecājās! Es gribu iedvesmot jūs, pastāvīgi nest prieku saviem vecākiem. Cerams, jums tas izdosies!

Rutli

Bildinājums

Loīze (19 g.)

Kāda mīla māsa nesen izrādījās patīkamā vai nepatīkamā situācijā, saņēmusi bildinājumu. Viņai tas bija ļoti negaidīti, un, lai gan viņa par to ilgi domāja, līdz pilnai noteiktībai šajā jautājumā viņa nespēja nonākt. Vienādi svēra gan jā, gan nē.

Viņa man lūdza palīdzību, ja man attiecībā uz šo situāciju būs miers.

Skaidrs, ka es nevaru un nedrīkstu viņai palīdzēt ar konkrētu risinājumu, taču es varu atklāti liecināt viņai par Gara likumībām. Šīs likumības ir spēkā attiecībā pret mums visiem, tādēļ es šeit parādīšu jums vēstuli, kuru toreiz viņai uzrakstīju.

2007. gada 17.aprīlī.

„Te būs manas domas par tavu situāciju „dzīves drauga izvēlē”. Ar savu vēstuli es negribu ietekmēt tevi uz noteiktu virzienu un negribu tevi atbrīvot no taviem personīgajiem procesiem. Es varu tev parādīt tikai Gara likumības, ar kurām tu viegli varēsi „izmērīt” šo lietu.

Vienmēr domā par to, ka nav nevienas situācijas, kurā mūsu Debesu Tēvs mūs ievestu, nedāvādams mums uzreiz visus impulsus, atšķiršanu un nepieciešamo pilnīgo palāvību.

Tikai Dievišķā pasaule liecina par to, vai šis ceļš ir no Dieva, vai nē. Šo miera liecību tev vajadzētu sajūst savā garā nedivdomīgi (nešaubīties). Ja tas nav „nesošais miers” no Gara (kas bez drudzainības iztek pats no sevis), bet ir dvēseles miers vai miesas, tad tam būs katastrofālas sekas tavā dzīvē. Kas sēj miesā vai dvēselē, tas to pašu arī ievāks kā ražu.

Savienošanās ar šo cilvēku ir jānotiek Garā. Zinot, ka nevar būt absolūti ideāls vīrs, taču komunikācijai Garā tomēr ir jābūt absolūtai, jo uz tās balstās visa turpmākā augšana un jebkura dziļāka pilnība: viena saprašana, viena uztvere, viens gars. Ja ir disharmonija, nemiers, tad nedomā, ka viss būs labi, tas ir ļoti bīstami. Labāk šo disharmoniju uztver kā brīdinošu Gara signālu un neuztver virspusēji. - Šeit neskaitās ne dvēsele, ne miesa. Ja Garā viss atbilst, tad viss pārējais tiks papildināts vai būs iedots.

Ja tas ir tas vīrs, kas ir ierakstīts tavā grāmatā, un viņš arī ir Dieva Kaiross (pareizais neatbilstošā laikā dotajā momentā ir tikpat nepareizs kā nepareizais), tad uz to var paļauties, tas būs mīlestības vērts un tam nebūs nekā kopēja ar dvēseles izrāvieniem. Tev viss liksies jau sen pazīstams. Ja mums nav personīgu priekšstatu, priekšroku vai vēlmju, tad Viņa ceļi mums ir patīkami un saldi kā medus. Tad sirdī ienāk pilna pārliccinātība. Un pat, ja viss notiks citādi, nekā būsi domājis, vēlējies vai ticējis, mēs neapšaubāmi sajūtosim Viņa –Jēzus smaržu tajā, un varēsim kā bērni Viņam sekot.

Secinājums - savu uzmanību vērš vienīgi uz Garu. Ne dvēsele, ne prāts, ne miesa šajā procesā nedrīkst dominēt. Dievišķā intuīcija nekad tevi neievedīs strupceļā. Miers vienmēr kļūs vēl dziļāks nekā līdz tam. Un

šim mieram ir jābūt TAVĀ sirdī. Šo mieru tev nevar iedot neviens cilvēks.

Laive

Kungs....es palaujos uz Tevi!

Dāvids (22 g.)

Tas bija pēc kādas sasprindzinātas darba dienas. Pēc pieraduma es no sava vēstulju nodaļījuma paņēmu jaunos faksus un izšķīstīju tos. Starp tiem bija uzaicinājums noturēt referātu kādas 14 gadus vecas meitenes skolā. Viņa ielūdza mani savā skolā pastāstīt par manām attiecībām ar Dievu un par manu kristieša dzīvi. Es sajutu mieru un priecājos par iespēju iepazīstināt citus ar dzīvi Kristū.

Es uzreiz sāku gaidīt, ka katrs skolnieks tādā veidā varēs saņemt Kunga pieskārienu. Bet, kad es īsi pārrunāju detaļas ar šo 14 gadīgo meiteni, dzīvība, kuru es sajutu sākumā, pazuda. Pēkšņi manī vairs nebija priecīgās gaidīšanas, es jutos tukšs. Manī, vēl gluži kā atbalss, skanēja viņas pēdējie vārdi: „...gandrīz visi no viņiem ir katoļi... ievēro, katoļu ir daudz...”

Es pūlējos sevī apspiest šo teikumu. Vismīļāk es to būtu gribējis izdzīt no savām domām, bet kaut kas tajā satrauca. Tikai es nezināju, kas tieši. Taču, ļoti drīz pēc tam, es sāku saprast - šis mazais viņas izteiciens spēja manī apklusināt VIŅA brīvību. Es to atkal nostiprināju, teikdams: „Kungs, Tu zini, es gribu runāt tikai to, ko runā Tu! Pavisam neierobežoti, un man ir vienalga, kā priekšā es stāvu - katoļu vai kādas citas sekas priekšā! Jo Tu labāk par visiem zini savu publiku un viņas vajadzības. Kungs, es palaujos uz Tevi!” Jo, kā gan es būtu varējis novilkt robežas, runājot par savu bezkompromisa dzīvi ar Dievu un Viņa dzīvības plūsmu?

Pēc tam es pateicu šai meitenei par šīs sarunas iedarbību, es pārbaudīju viņas gatavību un brīdināju, ka es sevi varu nosaukt arī par sektantiska „superguru” dēlu. Jau drīz pēc šīs sarunas manī atgriezās prieks un atkal parādījās gaidas. No viņas nākamās vēstules es sapratu, ka arī viņa bija vairāk sākusi palauties uz Kungu un arī viņai bija svarīgi patikt Kungam, bet ne cilvēkiem.

Pēc dažām nedēļām manā priekšā stāvēja 30 skolnieki un man bija dotas 30 minūtes, lai pastāstītu par savu dzīvi ar Dievu. Tajā rītā, vienatnes laikā ar Dievu, manī radās liela vēlēšanās dinamiski iet kopsolī ar

Gara darbībām un katru brīdi runāt kopā ar Kungu, tādēļ es noliku malā savus pierakstus un sāku runāt brīvi. Es brīnījos, cik uzmanīgi manī klausījās bērni. Dieva klātbūtne bija tik sajūtama, ka es pat varēju viņiem teikt: „Jūs tagad sajūtat mieru, un šim mieram es sekoju, vienalga, kurp viņš mani ved !”

Nākamā iespēja atnāca ātrāk, nekā es biju gaidījis. Un tas bija tad, kad es palūdzu skolniekiem uz tāfeles uzrakstīt visu, ko viņi saprot ar jēdzienu – „savstarpējās attiecības”; es iekšēji biju sagatavojies runāt par savām tuvajām attiecībām ar Dievu. Daži bērni uzrakstīja uz tāfeles „mīlestība”, kur man likās, ka varēja turpināt šeit. Bet, kad viens uzrakstīja vārdu „paļāvība”, es zināju, ka te plūst Gars. Es iekšēji nebiju pārliecināts, vai man turpināt tā, kā es biju sagatavojies, vai uzreiz dinamiski pārlekt uz jauno vilni, par ko es nezināju neko, kā tikai vienu vārdu, bet uz tā bija acīmredzami vairāk spēka. Es izvēlējos pirmo un uzreiz sajutu, kā mans kuģis taisās uzskriet uz sēkļa. Tad es uzreiz pārslēdzos, iztaisīju dažus pagriezienus, un „mans kuģis atkal bija kontrolē” - tas ir, man atkal bija Gara vārdu plūsma.

Te pēkšņi kāds no skolotājiem teica: „Es domāju, ka tagad būtu interesanti dzirdēt faktus!” viņa balsī es sadzirdēju kaut ko negatīvu, kas mani iekšēji ieveda apjukumā. Es sev jautāju, vai es vispār esmu runājis kaut ko citu, nevis faktus? Nu labi, es nosaucu vēl dažus faktus. Es pieskāros jautājumam par „atkarību” un vēl dažām citām tēmām, taču es jutu, ka kaut kā trūkst. Es ievēroju, ka šis skolotājs joprojām vēl gaidīja kaut kādus faktus. Man vairs nebija fantāzijas šinī virzienā, tādēļ man neatlika nekas cits, kā šo uzdevumu nodot Kungam. Iekšēji es lūdzu: „Kungs... es paļaujos uz Tevi!”

Un te man tika iedots. Es to izteicu skaļi un skaidri katram (un sevišķi šim skolotājam), saprotami un triumfējoši, uzreiz vairākas reizes:

”Es pats esmu fakts, jo es esmu pārlaimīgs un brīvs no visādām atkarībām. Es pats esmu fakts, tā kā mūsu ģimenē, kas sastāv no 13 cilvēkiem, nav strīdu! Es esmu pierādījums tam, ka var dienu un nakti dzīvot, jo tev ir debesu miers un vienotība. Es pats esmu fakts, jo es ne tikai runāju, bet arī dzīvoju pēc Dieva mēriem! Es pats esmu fakts, tādēļ, ka skatoties uz visādu atkarību pilno paaudzi, man ir brīvas un dzīvas attiecības ar Dievu!”

Negaidīti es visu ieraudzīju no citas perspektīvas un varēju pateikties Kungam par to, ka Viņš izmantoja šo skolotāju kā ceļvedi, jo tagad man bija materiāls tēmas attīstīšanai! Bērni ne tikai uzmanīgi klausī-

jās, bet burtiski bombardēja mani ar jautājumiem. Kad klasē kļuva par skaļu, tad es uzreiz, pats to pat nemanot, kā bērnu sapulcēs, skaidri visus aicināju uz klusumu un kārtību, kas atstāja iespaidu ne tikai uz skolotājiem, bet arī uz pašiem bērniem.

Man tas bija izšķirošs notikums un es vēlos, lai tu, uzticoties Dievam, nonāktu pie miera no visām tavām vēlmēm, priekšstatiem, robežām, un pat no taviem paša darbiem. Stop! Un, kā man tētis nesen sprediķoja - es nenovēlu tev to, bet svētu tevi ar Viņa pārdabisko paļāvību, kas tevi jau ir atvedusi pie miera no visiem taviem personīgajiem priekšstatiem, lietām un cilvēciskās domāšanas!!!

„Sveicināts! Mani sauc Salome H. Es esmu tā meitene, par kuru tu tikko izlasīji. Man bija prieks, ka Dāvids man uzdeva jautājumu pārdomām. Man vajadzēja pa īstam izšķirties, vai es paļaušos bailēm cilvēku priekšā, vai vienkārši paļaušos uz Kungu, ka Viņš teiks caur Dāvidu tām divām klasēm tieši to, kas ir vajadzīgs. Es atradu uzticību Kungam tā, ka varēju mierīgi noklausīties referātu un uzticēt Dievam savu turpmāko ceļu, jo es nezināju, ko skolotāji un skolnieki par to teiks. Es gribu arī jūs iedvesmot izdarīt tāpat kā es un neļaut bailēm cilvēku priekšā nostāties šķērsām Viņa plānam.”

Dāvids

„Sveicināts! Mani sauc Salome H. Es esmu tā meitene, par kuru tu tikko izlasīji. Man bija prieks, ka Dāvids man uzdeva jautājumu pārdomām. Man vajadzēja pa īstam izšķirties, vai es paļaušos bailēm cilvēku priekšā, vai vienkārši paļaušos uz Kungu, ka Viņš teiks caur Dāvidu tām divām klasēm tieši to, kas ir vajadzīgs. Es atradu uzticību Kungam tā, ka varēju mierīgi noklausīties referātu un uzticēt Dievam savu turpmāko ceļu, jo es nezināju, ko skolotāji un skolnieki par to teiks. Es gribu arī jūs iedvesmot izdarīt tāpat kā es un neļaut bailēm cilvēku priekšā nostāties šķērsām Viņa plānam.”

Datoru nosaukumi

Loīze (18 g.)

Šajā laikā mums ļoti daudz kas notiek filmēšanas sfērā. Tas redzams no tā, ka šajā gadā mēs jau 2 reizes pārcēlām filmēšanas darbu ofisu uz lielākām telpām. Iekārtas, kas nepieciešamas filmu montāžai, kļūst arvien apjomīgākas. Jūs, laikam, varat iztēloties, ka tāda materiāla daudzuma apstākļos, ļoti palīdz tas, ja visam tiek dots savs „vārds”.

Kā citādi varētu zināt, par kuru datoru, flešu vai cieto disku ir runa? Mēs šo problēmu sekmīgi atrisinājām, katrai iekārtai dodot savu nosaukumu.

Tagad mūsu ofisā norādījumi skan apmēram tā: „Drīzāk ieslēdz Ticību un pieslēdz Mieram 2 ekrānus! Uz Tīrības atrodas vēl 2 faili, kuriem ir jābūt uz Svētības; šodien tu drīkstī strādāt ar Gudrību...” Darbs ar šiem aparātiem nes daudz prieka. Tā kā bieži, absolūti smagos apstākļos, šie vārdi man atgādina, ka katrā situācijā man ir apsolīta Viņa Dievišķā svētība. Vai es atkal ņemu dievišķo TICĪBU, kad mēs sev esam uzņēmušies šķietami nepārvaramus mērķus. Vai starp darbiem iekārtas vārds mums atgādina apstāties un pajautāt - vai tagad tiešām ir MIERS? Tā es varētu uzrakstīt vēl daudz ko tādēļ, ka, kā jau teikts, mums ir diezgan daudz iekārtu.

Reizēm vakaros var dzirdēt: „Izslēdz TICĪBU!”..., bet tādā gadījumā neņem to burtiski!

Loīze

Nākamais solis ar modinātāju

Jans - Enohs (9 g.)

Bija tā, ka es bieži modos pārāk vēlu un man pietrūka laika vienatnei ar Dievu. Bet vakarā, kad mēs sapulcējāmies ģimenes sapulcei, es biju reizēm noguris. Tad tētis man uzdāvināja modinātāju un dažas dienas viss bija kārtībā. Taču es ar viņu rīkojos neuzmanīgi, tādēļ pēc 2 nedēļām viņš salūza. Un atkal pār mani valdīja nemiers. Tad mamma jautāja: „Ko tas viss nozīmē?” Viņa mani aizsūtīja uz vienatni ar Dievu, un tad Viņš man parādīja dažādas sīkas lietas, kurās es nebiju uzticams. Viņš man parādīja arī lietas, kurās es varu būt uzticams mājās, skolā un citur.

Lūk diena, 15.septembris 2004.gads. Es sev nopirku milzīgu modinātāju par 20 frankiem no savas krājkases. Viņš zvina tik skaļi, ka es ātri pamostos un varu sākt savu vientulību ar Dievu.

Jans - Enohs

Vai sastrēgums?

Dāvids (21 g.)

Pagājušajā nedēļā es atkal varēju piedzīvot brīnišķīgu sava jaunākā brāļa Jozua izmaiņu. Kungs sāka viņa „gliemeža būtību” darba laikā

pārvērst „kārtīga vīrieša” būtībā. Bija ļoti jābrīnās, jo šī izmaiņa notika tik negaidīti, jo viņš jau ļoti ilgi cieta no šīs „gliemeža būtības”.

Man bija ļoti interesēja, kādēļ notika šī pēkšņā izmaiņa. Viņš bija šajā sastrēgumā tādēļ, ka kaut kas nebija iznests gaismā.

Bet, kad es pats sāku aizdomāties par to, kur ir iemesls maniem sastrēgumiem ikdienā, tad es ievēroju, ka tas vienmēr ir grēks, kas atšķir mani no Dieva un nepaklausība Viņam un Viņa impulsiem.

Piemēram, šodien, kad mēs pusdienojām skolā, man bija impulss, salikt rokas visu kolēģu priekšā un klusi pielūgt Dievu. Taču, aiz bailēm no viņu reakcijas, es palūdzu tikai īsi un nemanāmi, noslaukot ar rokām acis. Rezultāts bija tāds, ka tieši tur es izkritu no Dieva plūsmas, un, miera vietā, manī ienāca nemiers.

Īsāk sakot, Dievs necieš, ja mēs bēgam no Viņa skolas! Mēs maldāties tik ilgi, kamēr atkal neatgriezīsimies pie tā punkta, kur Viņš grib mūs redzēt! Dzirdēt Viņa balsi nav grūti. principā katrs no mums, bērniem, zina, kāds ir nākamais solis, vai ne tā? Un, vai noziedzniekam varētu būt brīnišķīgas attiecības ar Dievu, un vai viņš varētu nepārtaukti palikt Dieva darbībā, pirms viņš nebūtu iznesis savus grēkus gaismā? Nē! Sastrēgums notiek tikai tad, kad mēs nedzīvojam, apliecinādamies Dievā. Sastrēgums notiek tādēļ, ka mēs bēgam no gaismas, sastrēgums ir nepaklausības dēļ. Cik daudz labāk mums ir, ja mums nevajag mācīties „labo dzīves veidu”, bet katrā situācijā tikai skatīties uz Viņu! Tādēļ visi kopā, izcelsim gaismā visus šķēršļus, kas mūs novērš no mērķa. Atzīsim savus grēkus, kas mums traucē, un apmainīsim visu to, kas grib mūs atdalīt no Dieva, lai kopīgi mēs nestu daudz augļus!!!

Dāvids

Skolniece X

Loīze (16 g.)

Pieraksti no Loīzes dienasgrāmatas, 2002. gada 21. jūnijs

„Jā, tieši tas, nu tas zilajā cepurē, skatījās uz mani. Pavisam nemanāmi, bet es par to esmu pilnīgi pārliecināta!”

Tā ir pavisam parasta aina skolas starpbrīdī. Šinī reizē tas bija tas, zilajā cepurē. Pirms tam tas bija garais brunets, bet vēl pirms tam - mazs blondīns ar mīlām acīm. Tas, protams, vēl nemaz nav pilns uzskaitījums. Taču katru reizi jūtas bija acīm redzamas, jo, iemīlējusies skol-

niece X, var visu garo 20 min. starpbrīdi stāstīt par to un vēl čukstus turpināt stundas laikā.

„Bet, kurš ir tavs dārgums, Loīze?” jautā skolniece X. Viņa, protams jau sen zina, ka es negribu, lai man, kā viņai, būtu draugs par katru cenu, un es negribu iztērēt savas jūtas uz kaut kādiem zeņķiem. Viņa zina arī to, ka es gribu gaidīt, kamēr mani atradīs mans dzīves pavadonis, kuru ir noteicis Dievs. Taču arī šodien mana atbilde kļūst par apsmiekla, baumu un sačukstēšanās iemeslu.

Skolniece X: „Loīze, zini, kad tu būsi pieaugušāka, tu sapratīsi, par ko mēs te runājam!”

Zvans. Mūsu loks izjūk grupiņās pa 2-3 cilvēkiem. Notiek sačukstēšanās, skatieni, izsmiešana.

Pieraksti no Luīzes dienasgrāmatas 2004.gada 22. jūnijā.

Pasta kastītē man ir vēstule no bijušās klasesbiedrenes (skolnieces X, neesmu redzējusi viņu jau gadu).

„...Jau 8 mēnešus man ir draugs. Par šo draugu: es sajūsminos par tevi, ka tu gaidi patieso savas dzīves pavadoni. Pēc gada, kad es esmu kļuvusi mazliet pieaugušāka, es sāku tevi saprast. Tā ir vienīgā pareizā rīcība. Tikai ļoti vērīgs vīrietis ir tavu jūtu un mīlestības cienīgs. Es tev novēlu to kaut kad, kad tu tam būsi gatava...”

Es nekad nenožēloju to, ka savu pārliecību klasei neslēpu. Pat, ja tas man vienmēr maksāja dārgi - dzīvot citādi un par to runāt. Taču nekas mani nedara tik laimīgu, kā stāvēt jebkurā situācijā Kunga pusē. Tas nes mūžīgus augļus.

Vai arī tu gribi būt gatavs iet uz visu? Protams, ar to es negribu teikt, ka katros vietējos svētkos, tev būtu jāiet dziedāt dziesma.

Te vēl daži izvilkumi no skolnieces X vēstules: „Tieši tos svētkus ciemā un tavu dziesmu es nekad neaizmirsīšu. Es ļoti labi atceros, kā tu visai Valcenhauzenai izpaudi savu ticību un cīņas garu.” „Zini, es nezinu drosmīgāku personu par tevi. Tāda ticība nav katram.” „Es esmu sajūsmā par tavu ģimeni. Tas, ko jūs darāt un kā jūs dzīvojat ikdienā, ir neatkārtojami.” „...esmu pārliecināta, ka Dievs jūs uztur katru dienu.”

Un to man raksta tā pati skolniece X, kas pirms 2 gadiem smējās par mani!

Vai tas tevi neiedrošina? Varbūt, tu tomēr padomāsi ...par dziesmu... nākamajos vietējos svētkos?

Es vēlu tev aktīvu uzbrukumu!

Laīze

Uzvāra pār prātu

Dāvids (22 g.)

OCG gadskārtējā konference, pārtraukums. Beidzot atkal bērnu sapulce! Kad es izgāju no zāles, uz ielas, kā apmaldījušās avis savu ganu, mani jau gaidīja ap 245 bērni. Es viņus savācu, devu tiem dažus norādījumus un mēs devāmies ceļā. Kad mēs devāmies pāri ielai, tad viņu nepārtrauktā plūsma, kļuva par iemeslu ne mazāk garai gaidošo mašīnu rindai. Priecīgās gaidās es jau gribēju atvērt zāles durvis, bet tās bija ciet!

Atslēgas nebija, bet atbildīgais par zāli, kam bija durvis jāatver, jau pārtraukumā bija pazudis, kā zemē iekritis. Mūsu organizators to ļoti nožēloja, bet manī pēkšņi kā nozvanīja: „Varbūt tā ir zīme no Kunga?”

Bija jau 16.00, drīz sāks krēslos. Vai mums tagad neizmantot dienas gaismu un, kā bija plānots, nofilmēt vienu ainu no mūsu jaunās filmas? Mana galva sāka darboties. „Tu neturies pie saviem principiem!”, pārmeta man iekšējā balss. ”Vispirms tev ir jāsavāc bērni, jāvērs viņu skati uz Kungu, jāmaca viņi, lai pēc tam - nākamajās uzņemšanās visi būtu noskaņoti uz Dievišķo mieru...”

Katrs no šiem argumentiem bija ļoti pārliecinošs. Bet, starp citu, par mieru... Man bija jāatzīstas, ka šo pārdomu laikā tas pazuda. Un tā, es pateicos Kungam par impulsu, kas bija nonācis uz mani spēkā, gaismā un dzīvībā. Pret savu principu, es savācu bērnus uz bērnu laukuma ap kāpnēm, uz kurām es nostādīju savu māsu Annu Sofiju „Sofijas” lomā (viņa spēlēja galveno lomu mūsu jaunajā filmā). Neskato ties uz platformāta objektīvu, kamera nespēja ietvert tādu bērnu masu, tādēļ es nolēmu filmēt no kaimiņu daudzstāvu nama loga. Ģimenes tēvs labprāt lūdza mūs ienākt. Viņš ar savu sievu, atbīdīja malā eglīti ar visiem Ziemassvētku rotājumiem, lai mēs varētu tikt pie loga. No 10 m augstuma es instruēju bērnus. Viņi ar prieku un labprāt

izpildīja visas manas vēlmes un idejas. „Lekt! Plaudēt! Apsēsties! Novilkt jaku! Noņemt cepuri!...”

Koku ēnas kļuva arvien garākas, drīz izzuda arī pēdējais Saules stars. Mēs priecīgi devāmies ceļā. Tagad arī telpa mūsu bērnu sapulcei bija atvērta. Mēs nenoguruši dziedājām mūsu jauno dziesmu „Māmiņ, es gribu klausīt tevi, ne tikai tad, kad tu raudi”, un vingrinājāmos šīs dziesmas praksē.

Mēs piedzīvojām vienu no vislabākajām un svētītākajām bērnu sapulcēm. Un man atkal kļuva skaidrs - kāda mums ir privilēģija, kad mēs varam spriest nevis shematiski, ar savu prātu, bet, caur Viņa gribu mūsos, intuitīvi darīt pareizi.

Dāvids

Slimība - mans dziedinājums

Sulamīte (17 g.)

Nesen es, prieka pilna, „Olīvā” rakstīju, kā es tiku atbrīvota no ekzēmas, kas gadiem ilgi jau bija mani mocījusi. Un, jo vairāk es biju vīlusies, kad drīz pēc tam viņa atkal lēni sāka parādīties. Es bieži sev jautāju - kā tas varēja notikt? Man taču bija ticība... Tas nebija pārāk uzmundrinoši.

Bet tagad notika kaut kas, kas palīdzēja man to saprast. Jā, pat daudz vairāk, nekā tikai saprast. Kaut kā pie vakariņām mēs runājām par slimībām, to iemesliem un sekām. Un šajā laikā man atvērās acis: mana slimība - tā nav tikai ekzēma, kas mani kaitina, bet tā ir manas „iekšējās slimības” atspoguļojums. Un pēkšņi es pavisam skaidri ieraudzīju savu „iekšējo slimību”. Tas ir urbjošs deficīta gars, kas pastāvīgi tev uzskaita visu, kā tevī vēl nav un kam tevī vajag rasties, un kas tevī vēl ir nepareizi, ko tu dari nepareizi un, kas to visu tev uzmālē neticami lielā mērogā un neuzvaramu. Meklēšanas un pašneapmierinātības gars, kurš bieži grauž un nomāc tevi zemapziņā.

Tajā vakarā es ieraudzīju šo nāvīgo čūlu un saķēru viņu aiz saknes. Manī parādījās svētas dusmas pret šo mūžīgo deficītu un meklēšanu. Es atcerējos tos ģeniālos vārdus, ko mācīja mums tētis, un teicu sev: „HEI, TU ESI! Ko tu patiesībā meklē?! Svētā Dieva perfektuma tevī nevar būt vairāk, nekā tā tevī jau IR! Tevī ir viss, tev pieder viss, tu esi viss, ja tikai tu to nenomāc, grozoties tikai pati ap sevi! Tu esi pilnīga Dievišķā pilnība, un nav neviena attaisnojama pamata, kas varētu no-

raut no tavas galvas glābšanas bruņu cepuri! TU ESI, UN TU PALIKSI „VIŅŠ” kā Viņa miesa. Punkts.”

O, es domāju, jūs to pat nevarat iztēloties, cik man kļuva labi! Tikai vienreiz izteikt patiesību un meliem nedod sevi apmiglot. Jo tie ir vis-tumšākie meli, kādus ienaidnieks mums pastāvīgi ieliek prātā, teik-dams: „Tu vēl neesi nekas, tev tā vēl nav, vispirms to, bet pēc tam...” Un tā mēs paliekam pastāvīgi meklējoši, bet Dievišķā pilnība mūsos tiek vienkārši bezceremoniāli nomākta! Tas, protams, patīk ienaidniekam, jo citādi mēs varētu pilnā Dievišķajā suverenitātē valdīt pār viņu un „būt Dievs!”

No tā laika, kad es to spēju atzīt un atkal palikt tajā ik dienu, mani piepildīja ļoti labdabīgs miers: vairāk nekāda deficīta, nekādas dru-džainības, nekādas meklēšanas! Vairs tikai BŪT!

Un tieši no tā brīža, mana āda atkal pastāvīgi uzlabojas. Tā ne tikai uzlabojās, bet tā ir kļuvusi par jūtīgu barometru. Tiklīdz atkal iezogas šis deficīts vai prasīgais, nomācošais gars, man parādās ekzēma. Taču, kad es atkal ieēju pilnīgā Jēzus mierā, apziņā – „ES ESMU”, tad tā īsā laikā atkal izzūd. Vienkārši kolosāli! –

Tagad es redzu, ka mana slimība ir dota manai garīgai dziedināšanai. Un es ceru, ka arī jūsu!

Sulamīte

Rublis zvana?

Dāvids (19 g.)

Šodien, 2005. gada 26.oktobrī, es sēžu auto tehnikas kursos, un kursu vadītājs izsauc mani pie sevis. Viņš grib pārbaudīt, kā uzņēmums man palīdz un ko tas man ir iemācījis. Kad viņš redz, cik vēl manī ir balto plankumu un cik vienpusīga ir mana apmācība, tad viņš grib parunāt ar manu šefu. Ievērojot to, ka pēc pusgada man ir izlaiduma eksāmeni, ir jārikojas pēc iespējas ātrāk. Par to jau es daudzkārt biju teicis savam šefam, bet jēgas nekādas.

Manī pacēlās nelabas domas: „Es palikšu par lēto servisa atslēdznieku, kas prot tikai tīrīt...” Pēc nedēļas es ar cerībām gāju uz darbu. Rezul-tāts: serviss, serviss, ziemas pārbaudēm serviss, eļļas nomaiņa, riteņu nomaiņa...

Bieži tas mani sāpināja, it sevišķi 4. kursā, pēdējā apmācības gadā. Taču šī negatīvā pieredze „pasaulē”, kur viss grozās tikai ap sevi pašu,

kur katrs rūpējās tikai par to, lai „skanētu rublītis”, padarīja man kalpošanu OCG tik dārgu, kā nekad agrāk. Visas šī varas un pazemojuma izpausmes, kuras katru dienu ievainoja mani uzņēmumā, manī izraisīja iekšēju kliegšanu: „Nekad nebūt tādām vadītājam, priekšniekam vai citu vadītājam!”

Es nekad negribu kādu nosodīt un izvilkt sev kādu izdevīgumu pēc paša priekšstatiem, kā tas notiek pasaulē.

Tagad, katru vakaru, Zitas vadībā (Valcenhauzenas komandas darbiniece), es varu ieņemt veselus pamatvirzienus. Jau mēnešiem mana sirds ir šajā kalpošanā. Un man ir tikai viena vēlēšanās - vadīt un mācīt brīvprātīgos nozarē „autobiļi, autobusi un lauksaimniecības tehnika” tieši tā, kā ar mani to dara Zita un komanda.

Es intensīvi pētī un meklēju ceļus, lai man būtu vislabākās struktūras, kas atvieglo darbu. Nav nekā labāka, kā kalpot kopējām, esot brīvam no personīgām vēlmēm un priekšstatiem. Tagad es ceru, ka laiks, kad es varēšu apgūt šīs pamata nozares un tās vadīt, nākotnē man neaprobežosies tikai ar vakariem... ☺

Dāvids

Neiet uz skolu vai tomēr labāk iet?

Loīze (15 g.)

Pēdējā nedēļā es ar Kungu piedzīvoju kaut ko, kas mani atkal ļoti uzmundrināja un spārnoja iet uz priekšu un neatpalikt!

Bija 2 naktī. Jau vairākas stundas es grozījies pa gultu. Viens nemierīgs sapnis aiz otra vajāja mani. Drudzis, temperatūras lēkmes, klepus, galvas sāpes... Es biju slapjš no sviedriem un sēdēju savā gultā. Pēkšņi es atcerējos, kā es vakar biju sapņojusi par to, cik jauki būtu mazliet saslimt un tādēļ drīkstēt neapmeklēt skolu. Taču praksē, šajā situācijā, viss tomēr neizskatījās tik spoži... Tad es domāju par pagājušajām bērnu sapulcēm un rīta laiku vienatnē ar Dievu, kā es lappusēm rakstīju savā burtņīcā par Dieva vīriem, kas vienkārši ikdienā gāja kopsolī ar Dievu, un neviens un nekas nevarēja viņus no tā atbaidīt. Kā viņi modināja mirušos, dziedināja slimos, kā bija aizrautībā, kā viņi stāvēja pretī uguns spēkam, savaldīja lauvas, sīta veselās armijas ar aklumu un sprediķoja pilnīgā svaidījumā....

Vai tad viņi nebija tādi paši cilvēki, kā arī mēs? Kā tad mēs varam glēvi karāties savās šūpolēs un grozīties tikai ap savām problēmām?

Vai tad šie spēki, tāpat kā agrāk, nav tepat „gaisā”, tikai, diemžēl, netaiek izmantoti? Vai tad Dievs jau sen negrib, lai mēs lietotu šos spēkus? Un tā es sēdēju savā gultā. Jau nedēļām mani bija nodarbinājusi šī tēma. Kādēļ tad, galu galā, nespert pirmo soli, kādēļ neizmantot šos spēkus?

Tā es nopurināju no sevis šo gripu Jēzus vārdā, un tas nostrādāja!! Uz sava ķermeņa es piedzīvoju, kā es kļuvu par Kungu pār „nāvi”, kas šoreiz bija mana slimība, nevis otrādi. Šī sajūta, protams, bija daudz labāka, nekā būt slimai un neiet uz skolu.

Mani tas atkal uzmundrināja, vienkārši iet kopsolī un pilnīgi visā steigāt gaismā.

Es gribētu uzmundrināt arī jūs izmantotu šos spēkus un staigātu kopsolī ar Dieva darbošanos. Jo mūs taču gaida vēl pavisam citas lietas! Vai jūs esat ko dzirdējuši par mākslu lidot?©

Loīze

Otrā izvēle

Simons (23 g.)

Bija jau tumšs, es lēni gāju pa ielu. Pēc pēdējās laternas es lēni pagriezos, lai pārliecinātos, ka mani neviens nenovēro. Aiz manis neviena nebija, es apstājos, paskatījos taisni savā priekšā, lēni pašūpoju galvu un klusi teicu: „Kungs, es vairs nevaru!” Tas bija pirms dažām nedēļām.

Kad man bija 15 gadi, es bieži diskutēju ar cilvēkiem, kas kritiski izturējās pret mums. Nereti viņi man teica: „Simon, pagaidi, kad tev būs 18, tad tu redzēsi, ka viss nav tik vienkārši, kā saka tavs tēvs. Kaut kad tu iesi pats savu ceļu.” Kad man kļuva 18, tad viņi teica: „Jā, 20 gados... tici, tad arī tevi vilks prom no mājas!”

Bet tā nenotika. 19 gados man bija iespēja iestāties mana tēta kalpošanā, un mans bērnības sapnis bija piepildījies.

Tācu tagad, gandrīz pēc 4 gadiem, ieguvis mazliet skaidrāku galvu, es stāvēju uz ielas tumsā, un man bija jāsecina: lai arī es biju sagatavojies uz ciešanām, tomēr es šo darbu priekšējās līnijās nebiju tā sev stādījis priekšā.

Visi uzdevumi un atbildība pastāvīgi auga. No agra rīta līdz vēlam vakaram es nodarbojos tikai ar vajadzībām, risināju problēmas, plānoju, sagatavoju projektus, sadalīju atbildības, runāju pa telefonu un rakstīju

faksus. Brīva laika man gandrīz nebija. Es jutos kā profesionāls sportists, kas visu savu dzīvi pielāgo sportam - sākot no ēšanas, līdz pat brīvā laika izmantošanai. Un pāri visam, šie iekšējie procesi ir bieži nepatīkami, kādi notiek paaudžu nomaiņas laikā. Un pie tam, ikdienas miršana un ciešanas, sākot no mērīšanas, līdz pat darbam studijā. Manī viss vibrēja.

„Kungs, vai tiešām tas ir tas, ko es vēlos savā dzīvē? Kas man no tā tiks? Nekas, kā tikai uzbrukumi un neapmierinātība no sašutušo kristiešu puses!”

Es biju neapmierināts. Pēkšņi man likās, ka Kungs it kā gribētu mani pārbaudīt. Es jutu, kā Viņš, ne vienu reiz vien, aicināja mani pieņemt lēmumu un teica: „Tev nekas nav obligāti jādara. Tev ir 23 gadi, tavā priekšā stāv vislabākie gadi. Tu vari izvēlēties, pa kādu ceļu tu gribi iet.” Es sajutos iekšēji pilnīgi brīvs. Es zināju: es dzīvoju tikai vienu reizi un gribu apzināti dzīvot tā, kā es dzīvošu.

Un tā, es sev uzdevu jautājumu: „Kāds ir mans ceļš? Kādi mērķi ir nozīmīgi un svarīgi man, pat , ja šis ceļš vestu mani projām no mājas?” Tā es iekšēji apskatīju visus iespējamās manas nākotnes variantus. Visām šīm iespējām es ieraudzīju vienu kopsaucēju. Ar pilnu pārliecību es zināju: „Neatkarīgi no tā, ko es darīšu - ja tajā nebūs TEVIS, ak, Kungs, tad tajā nebūs jēgas, un es būšu tukšs!” Tā mans pirmais princips bija ciets – tā vai citādi... mana dzīve būs sirds ceļš. Pastāvīgi es pētīju, kurā no sekojošiem soļiem es varēšu atkal atrast savu Dievu.

Un pēkšņi es, apstulbis, apstājos: „Hei, vai tad tas nav tas, ko dara tavs tētis jau 30 gadus?” „Jā, protams! Tas taču jau arī ir viņa vēsts saturs! Neko citu jau viņš nekad nav darījis, kā tikai bijis tikai tur, kur sajūt Kungu. Un viss, ko mēs darām, ir vērsts uz to, lai palīdzētu cilvēkiem darīt to pašu. Jo tieši to mēs domājam, kad runājam par Dieva kundzību”.

Ar smaidu es nodomāju: „Patiesībā, šeit tu arī varētu izbeigt savu atkāpšanos. Tavs tēvs to visu jau ir izpildījis 30 gadus atpakaļ!”

Jo vairāk es par to domāju, jo skaidrāks man kļuva, ka nākotnē es ne tikai priecīgi iešu šo ceļu kopā ar citiem, taču vēl vairāk,- es iešu pa šo ceļu kā pa savu dzīvības ceļu. Vienalga, kur viņš mūs visus kopā aizvedīs un kādas lietas mēs drīzumā darīsim: galvenais, mēs paliksim Dieva klātbūtnē tāpat kā līdz šim. Vairāk nekas arī nav vajadzīgs. Vienalga, ko tas maksās. Mans lēmums ir ciets. Es eju tālāk!

Un, lai neviens nenāk pie manis ar paceltu pirkstu un nesaka: „Jā... pagaidi, kad tev būs 30... vai 45, vidējo gadu krīze, tad tu nāksi pie prāta!”☺

Simons

Vietu ierādītājs

Sulamīte (16 g.)

Kino veidošanas jomā mums joprojām vēl ir ļoti daudz darba. Es šajā nozarē ienācu nesen un gribu jums pastāstīt par nelielu, bet svarīgu procesu.

Tas bija pirms dažām nedēļām, pirmdienas rītā iezvanījās telefons un Loīzei tajā pašā dienā vajadzēja braukt uz Ķelni un Minheni, uz teletudiju un kino veikalu. Es nodomāju: „Nu brīnišķīgi, un tas tieši tajā nedēļā, kad mums ir jādara tik svarīgi labojumi, lai laikus kino lentu varētu nodot ražošanai!” Es jau paredzēju, kas nāk uz mani. Un tā arī notika. Tagad man pašai vajadzēs izlabot visbūtiskākās kļūdas filmā un skaņā. Mēs ātri ar Loīzi pārskatījām visas kļūdas, pārrunājām tās un viņa aizbrauca. Vareni! Tādu darbu es vēl nekad nebiju darījusi viena. Nu, nekas, tas man būs labs ticības projekts. Es zināju, ka tas var notikt tikai pārdabiskā ceļā, un tā es ķēros jau pie darba.

Ceturtdien Loīze atbrauca mājās un mēs sākām pārskatīt manus labojumus. Pēc tās iestājās zināms klusuma brīdis. Iespējams, es kaut ko nebiju pareizi sapratusi un tādēļ izdarīju nepareizi... Kaut kas patiesi bija izdarīts nepareizi un tādēļ mums daudzas lietas vajadzēja pārstrādāt no jauna. Diemžēl, tādēļ es pazaudēju ticību, jo sāku skatīties tikai pati uz sevi un uz visu to, ko es nevaru izdarīt un ko es vēl nesaprotu u.tml. Taču tajā nebija risinājuma, gluži otrādi, tas viss veda tikai uz tumsu.

Kādēļ es par to stāstu? Tādēļ, ka es tajā pašā reizē pārdzīvoju kaut ko īpašu. Tieši šajā neiespējamībā es atkal piecēlos kājās un iesaucos: „Es esmu ELOHIM!” Elohīm – tas ir viens no Dieva daudzajiem vārdiem, kuram ir sekojoša nozīme- vērsts uz vienu mērķi, arvien vairāk varens, priekšā stāvošs, spēcīgs, pirmais, kas pakļauj sev un norāda vietu un, kas stāv savienībā!

Es taču neesmu tārpiņš, pilns neticības, nespējas, izmisuma, vājuma un cilvēcības, kas rokas kaut kur pa zemi! Nē, es esmu valdošais karalis! Es pavēlu un tas notiek. Es nosaku, kur kādam ir vieta un kur tas

piederas. Jo Dievs, kā persona, dzīvo manī. Un tādēļ es ESMU visas Viņa spējas un manī dzīvo visas Viņa īpašības! Visa Dieva pilnība, visi Viņa labdari!”

Es tikai nosaucu visu to, kas es esmu Viņā un visu to, kas nenāk no manis pašas. Un tad man kļūva daudz labāk. Cik viss tomēr ir mulķīgi, ja visa Dieva pilnība dzīvo manī, bet es grūtā situācijā uzreiz domāju: „Jā, es to vienkārši nemāku izdarīt. Neesmu tam radīta. Man nav dotību uz to un tas man neizdosies utt.”

Iespējams, ka tas tā arī ir, bet tad es satveršu visas Dieva īpašības un spējas un neļaušu tām man iet garām. Kāds potenciāls būtu mums visiem kopā, ja mēs beidzot pieņemtu savu mantojumu. Kā Mozus, kas vienkārši teica, un jūra sadalījās. Arī viņš taču būtu varējis teikt: „Jā, Kungs, tu esi brīnišķīgs, bet zini - jūru nevar sadalīt!”

Tad arī nekas nebūtu noticis, ja viņš ticībā nebūtu izteicis vārdus un nesavienotos ar Viņu. Patiesībā, tam taču vajadzētu būt visnormālākajam aktam uz Zemes, ka mēs kā Mozus, kā Jēzus Kristus, kā Elija, Elīsa un citi, izrunājam vienu radošu vārdu un tieši tā arī notiek! Viss ir radīts tikai tādēļ, lai mēs ticībā pārņemtu to savā rīcībā. Tāpat arī visas grūtības un cilvēciskās neiespējamības ir radītas tādēļ, lai mēs ticībā tās pakļautu sev un kļūtu par vietas ierādītājiem, un iemācītos uztvert savu personu kā vienu ar Kristu. Par to pašu runā arī mana tēta citāts: „Ja Dieva dēli vairs neredz izeju, tad viņi to rada!” (citāts no grāmatas „Mazāk reizēm ir vairāk.”)

Te gars manī īsteni pacēlās un es atkal varēju satvert ticību. Es gribu iet tikai pa šo ceļu un ne pa kādu citu.

Sulamite

Izrāviens skolā

Noemi (12 g.)

Šajā laikā mēs ar draudzeni skolā piedzīvojām patiesus izrāvienus. Reiz man viņa pastāstīja par sarunu ar kādu mūsu vecuma zēnu, ka viņš un viņa draugs reizēm starpbrīžos lūdzot Dievu. Viņa man jautāja, vai arī mēs nevarētu darīt to pašu. Tagad mēs lūdzam Dievu ar viņu kopā aptuveni 2 reizes nedēļā. Sākumā mēs vienkārši lūdzam, pēc tam pārdomājam vajadzības un lūdzamies par tām. Vai reizēm kāds no mums atnes Bībeli. Mēs lasām un tad dalāmies ar iespaidiem par izlasīto.

Protams, mēs to darām pēc vajadzības. Ja to ir daudz, tad mēs lūdzam katru dienu. Mana otra draudzene vēl ir neticīga, bet es ceru, ka arī viņa nāks, jo viņa ļoti interesējās par to. Mēs bieži ar viņu runājam, un es ticu, ka tas darbojas. Ar kādu citu mūsu klases meiteni lietas, diemžēl, ir mazliet negatīvas. Lai gan viņa saka, ka esot ticīga, tomēr kāda iemesla dēļ viņa nevar pa īstam izšķirties un iet pa šo ceļu. Žēl! Viņa negribēja būt kopā ar mums, viņai ir svarīgāk patikt savām pasaules draudzenēm. Es nezinu, vai viņa atnāks vēlreiz. Katrā gadījumā, mēs lūdzam arī par viņu un par visu klasi. Es pateicos Dievam, ka viņš jau ir tik daudz izdarījis un arī turpmāk Viņš darbosies mūsu klasē.

Noemi

Stingri stāvēt vingrošanā

Rutli (8 g.)

Es biju vingrošanā un tur bija meitene no citas klases. Viņa vienkārši pastāstīja netīru anekdoti. Es parunājos ar viņu un viņa atvainojās un apsolīja man, ka nekad vairs nerunās netīras lietas.

Rutli

Gaidīšana

Anna - Sofija (10 g.)

Arī es piedalījos misijas braucienā! Mēs vēlreiz dziedājām par miera valstību. Es redzēju, cik vērtīgi tas ir un priecājos par cilvēkiem, kuri cēlās kājās un gribēja ar mums dalīties dzīvē ar Kungu. Man gribētos, lai visa pasaule noliektos šīs dzīvības plūsmas priekšā.

Anna - Sofija

Bultu notēmēšana

Simons (20 g.)

Bija 2004. gada draugu tikšanās. Es biju labi sagatavojies šai dienai un biju pilns gaidu, ka Kungs šeit vareni darbosies. Es ļoti priecājos, kad tētis uzaicināja visus piecelties un pacelt rokas uz debesīm. Te domāti bija visi tie, kuri paši nemācēja atrast savu nākamo soli kopā ar Kungu. „Tagad ir laiks - alleluja! Kungs, darbojies šajos cilvēkos!”

Es paliku sēdēt, iegrimis lūgšanā, jo nesaajutu, ka šis aicinājums būtu domāts man.

Un tā, es lūdzu par visiem šiem cilvēkiem, lai tēta lūgšana tiktu sadzirdēta un katram atvērtos jauns solis Dieva dzīvē. Bet, kad, mazliet pagaidījis, es ātri paskatījos uz skatuvi, tad es ieraudzīju, ka visi ap mani stāvēja. Pēkšņi es sajutos tā, it kā būtu vienīgā sēdošā būtne visā zālē.

Tad es arī piecēlos, pacēlu savas rokas pret debesīm un lūdzos tālāk: „Kungs, nonāc lūdzu uz šiem cilvēkiem un apstiprini tēta lūgšanu...” Te pēkšņi iezibsnījās kā zibens...., virs manis paša!”

Es ļoti skaidri sajutu, kā Kungs man saka: „Simon, tavs nākamais solis ir iestāšanās nedalītā kalpošanā šeit!”

Man acīs sariesās asaras. Vai tad tieši šo „zaļo gaismu” es nebiju tik ļoti gaidījis? Un tomēr, vistumšākajās pagājušā gada minūtēs, visu kārdinājumu un pārbaudu laikā es apzinājos, ka šis mērķis man nav sasniedzams. Nav sasniedzams, jo es sen sapratu, ka patiesībā es vēl tālu nesmu savietojams ar šo kalpošanu. Un tieši šīs savietojamības sasniegšana vēl pirms gada man izskatījās kā nerasniedzams mērķis. bet Dievs dara brīnumus! Alleluja!

Es biju ļoti izbrīnījies, jo nemaz neapzinājos, ka es biju būtne ar ļoti lielu vajadzību; jo arī man vajadzēja uzzināt savu nākamo soli, piedevām ļoti svarīgu !

Šo pārdzīvojumu es saglabāju noslēpumā. Pirmdien, pēc šīs ļoti varenās nedēļas nogales, sākās mani izlaiduma eksāmeni. Pēc pusotra mēneša, kad es saņēmu diplomu, ģimenes sapulcē es izstāstīju, ko Kungs bija licis man uz sirds. Visi ļoti priecājās un nevies nešaubījās. Viss vienkārši lieliski saskanēja visos virzienos! Tagad tas jau ir izlemts: 2004.gada 9. augustā bija mana pirmā darba diena šeit – kalpošanā! Es gribu arī jums pateikties par visām lūgšanām. Lūdzu, lūdziet arī turpmāk par mums, jo jaunas grūtības un pārbaudījumi nav aiz kalniem.

Simons

Vai labajā laikā tu esi gatavs?

Dāvids (16 g.)

Kad negudrās jaunavas gāja pirkt eļļu, ienāca līgavainis. Gatavās iegāja ar Viņu svinībās, un durvis tika aiztaisītas, – negudrās bija nokavējušas.

Apskatot šo tēmu bērnu sapulcē, mēs ļoti patiesi apzinājāmies, ko nozīmē - nokavēt. Vakarā, kad mēs ar bērniem sapulcējāmies uz ielas, es atcerējos vienu zēnu, kas pastāvīgi darīja pāri bērniem un ķīvējās. Tā-

dēļ es vēlreiz apsēdināju visus bērnus un teicu, ka šodien uz ielas ar mani var iet tikai „gudrās meitenes un zēni”. Es izgāju cauri rindām un noteicu - kurš var nākt ar mani un kuram ir jāpaliek. Kad es piegāju pie šī „mocītāja”, es viņam teicu, ka viņš nenāks ar mani, jo labajā laikā viņš ir bijis nepaklausīgs.

Viņš apklusa, sāka raudāt un skraidīt no viena kakta uz otru, nezinādam ko darīt. Tad mums visiem kļuva skaidrs, ko nozīmē, kad Dievs saka: „Par vēlu”. Lai gan es viņu pēc tam paņēmu līdzi, es domāju, ka šis mazais piemērs var mums ļoti daudz pamācīt. Jo cik bieži mūsos vēl ir tā, ka mēs zaudējam Dievu un tad, kad mums ir labi, mēs turpinām dzīvot ar saviem spēkiem.

Šorīt mani aizskāra kāda rindkopa no Jesajas 26: 10:

„Jo, kad bezdievim notiek žēlastība, viņš nemācās taisnīgi un godīgi dzīvot; zemē, kur valda goda prāts, viņš paliek bezdievis un neredz tā Kunga godību.”

Vai mēs Dievu gribam skatīt tikai tad, kad viņš sūta tiesu? Ja mēs laikā, kad tev iet labi nedzīvojam kopā ar Viņu un nemeklējam Viņu, tad neesam labāki par neprātīgajām jaunavām, kuras Dievs nepazīst un noraida.

Mans tētis bieži saka, ka tieši labvēlīgajā laikā mums ir jāsavēl ciešāk aizsargķivere. Kādēļ? Tādēļ, ka pretējā gadījumā bīstamība atkāpties no Dieva ceļiem un turpināt dzīvot bez Viņa stipri pieaug.

Dāvids

Paradīze Hofstatē

Loīze (16 g.)

„Vai tu paņēmi līdzi cepuri, cimdus, jaku un Bībeli?” jautā Simons priekšpēdējam no 120 mazajiem bērniem, kas tikko bija iesēdušies autobusā. Šajā laikā Dāvids ar pēdējo no bērniem krēslā meklē viņa kreiso cimdiņu, kas „noteikti atrodas tur augšā, paugurā, kur stāv sniegavīrs”. Es iznesu pēdējos apgrauztos ābolus uz komposta kaudzi aiz mājas, un tur ieraugu vēl vienu bērnu, kas lielām acīm skatās uz mani un saka: „Loīz, es gribu uz tualeti!” „Nu, tad aizej!” „Bet es pats nevaru!”

Mums haotiskas bija ne tikai šeit aprakstītās 2 pēdējās bērnu sapulces minūtes, bet arī viss atlikušais laiks. Sākās ar to, ka bērnus vajadzēja aizvest uz atbilstošajām telpām, izlikt krēslus, organizēt pabarošanu, reizēm arī pašiem to pagatavot un iedot visiem; dažus vajadzēja arī pavadīt uz tuale-

ti. Un tad sākās sapulce, bet pārtraukumā mums visur vajadzēja būt vienlaicīgi - samierināt sastrīdējušos bērnus, noslaucīt asaras, izskalot sasmērētās zeķubikses un mums vajadzēja viņiem arī vadīt spēļu programmu. Lai gan sapulcēs mēs smejamies par to visu to, kas tikai mums nav jādara šajās dienās, mēs tomēr ievērojam, ka mums kaut kā vajag izmainīt struktūru. Ar to mēs nācām Kunga priekšā, un Viņš atkal mums deva absolūti ģeniālu šīs problēmas risinājumu.

Garīgā daļa un pārtraukumi mums vienmēr bija kā divas dažādas daļas. Mēs saņēmām redzējumu, ka visai dienai no A līdz Z ir jābūt tikai vienam vienīgam garīgam laikam, kas sastāv no teorijas un prakses. Simona pusaudžu grupai pārtraukums būs brīnišķīgs treniņa laiks, lai palīdzētu citiem, lai būtu rīcībā, lai atvērtu acis uz tiem, kuriem ir vajadzības. Tas ir - vienkārši spert pirmos soļus un dzirdēto īstenot dzīvē: ņemt mazos bērnus un ar viņiem vēlreiz „pārgremot” bērnu sapulcē dzirdēto. Manai grupai ideāls treniņa lauks būs vecāko atbalstīšana: slaucīt traukus, novākt atkritumus, sekot, lai visur būtu miers... Dāvida grupai treniņa lauks būs orientēšanās uz vadītāju, spēja paklausīt un būt laipniem.

Varbūt, ka tagad tas izskatās pārāk teorētiski un gandrīz neizpildāmi, bet pēdējās divās bērnu sapulcēs mēs to varējām izdzīvot un iedzīvināt praksē. Un tā bija debesu daļiņa uz Zemes! Visur bija redzami lielie bērni ar mazuļu grupu ap sevi. Darba grupas, kas pašas saskatīja vajadzības, mazgāja traukus vai, pēc pašu iniciatīvas, uzkopa telpas. Tagad pēkšņi bija desmit citi bērni, kas noslaucīja asaras, un vēl citi desmit, kas nomierināja sastrīdējušos, meklēja cimdīņus vai ar kaut ko gāja uz tualeti... Simons, Dāvids un es tādā veidā bijām atbrīvoti un vēlreiz varējām pārrunāt sprediķi ar vājākajiem.

Bija brīnišķīgi novērot, ka pēkšņi viss sāka darīties pats no sevis.

Laize

Dieva valstība vispirms!

Simons (20 g.)

Pirms dažām dienām es piedzīvoju kaut ko tādu, kas mani spēcīgi aizskāra. Šobrīd mēs tieši atrodamies pašā vasaras turnejas sagatavošanas karstumā. Arī es varēju pievienot savu praktisko ieguldījumu visdažādākajos praktiskajos punktos.

Iznāca tā, ka dažreiz līdz vēlam vakaram es gatavoju kulises un citus rekvizītus. Laiku pa laikam manī iezagās nedrošības sajūta. Tā man

čukstēja: „Hei, Simon, tavā priekšā stāv profesionālās skolas pabeigšana, un tev būs eksāmeni. Vēl nekad tu skolai un darbam neesi veltījis tik maz laika kā pagājušajā ceturksnī!” Taču šī doma mani izraisīja drīzāk prieku, nekā bailes, jo es zināju, ka ne aiz slinkuma es esmu nolīcis otrajā vietā skolu. Es tikai esmu devis priekšroku Dieva valstībai. Varbūt tu padomāsi, kāds sakars kulišu izgatavošanai ir ar Dieva valstību? Ja tu uzdod tādu jautājumu, tad tu, iespējams, nezini, ka arī kārtībai tavā istabā ir saistība ar Dieva valstību. Jo Jēzus taču ir teicis: „Dieva valstība ir jūsu vidū.” Tā sākas ikdienas praksē, tavā vistuvākajā apkārtnē. Tur mēs iemācāmies saskatīt tuvākā vajadzības un tās apmierināt; palīdzēt vecākiem, kārtot istabas, rakstāmgaldus un arī priecīgi jautāt: „Mammīt, kā es tev varu palīdzēt?” Dieva valstība ir tik tuvu, tādēļ es varēju sevi stiprināt ar zināmo solījumu no Mateja 6: 33:

„Bet dzenieties pa priekšu pēc Dieva valstības un pēc viņas taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.”

Katrā gadījumā tuvojas filmas „Dieva noslēpumi” uzņemšana Holandē. Sagatavošanās darbu mums bija līdz kaklam. Reizēm es padomāju par priekšā stāvošo maratonu - piektdienas vakarā no darba uzreiz mājās, pēc tam mašīnā un braukt; sestdienas naktī 3:30 ierasties nakšņošanas vietā, bet 5:30 jau braukt tālāk uz filmēšanas vietu - uz brīvdabas muzeju, kur 7:00 sākas filmas uzņemšana. Pēc tam divas dienas pastāvīga stresa un neizgulēšanās. Svētdienas vakarā atkal mašīnā iekšā un mājās. Tas nozīmē - braukt visu nakti, lai 4:30 ierastos Valcenhauzenā.

Nē, par to es vēl negribu domāt. Katrai dienai ir savas rūpes.

Bet tā pirmdiena tomēr pienāca. Un, līdz ar to, arī atbildīgais eksāmens tehniskajā rasēšanā. Tas nozīmē - piecas stundas eksaminācijas stresa, stāvēt kājās un bez pārtraukuma! Es atnācu uz skolu kā sadauzīts, ar miglainu galvu, paņēmu eksaminācijas lapu un gar acīm kļuva gandrīz melns! Uzdevums bija tik ļoti, ļoti sarežģīts, ka es nezināju, no kura gala man sākt! Bet šajā brīdī es atkal paļāvos uz Mateja 6:33. Tūlīt man viss tiks dots. Tieši tagad. Vienkārši es sāku risināt un man pār muguru skraidīja skudriņas. Es sāku rasēt un, jau pirms pašām pusdienām, es to pabeidzu.

Pēc dažām dienām skolotājs izdeva pārbaudītos rasējumus. Viņš pat nesāka sūdzēties par slikto vidējo atzīmi klasē, bet paskaidroja, ka pirms dažiem gadiem šo uzdevumu neļāva dot noslēguma eksāmenos,

jo tas bijis pārāk sarežģīts. „Vislabākā šī gada abiturientu atzīme (ieskaitot arī paralēlklasi) bija 5,3”, viņš teica. - Un tā bija manējā!! – Al-leluja!

Simona

Pie avota

Noemi (17 g.)

Ar darba materiālu rokās, es eju uz darbnīcu. Pa ceļam satieku kādu darbinieci, kura smaidot man jautā, ko es darot? „Taisu stūra solu.” „Neko sev! Ko tik tu visu nemāki! ...Vai tā ir tiesa, ka tu paliksi pie mums pēc mācībām?” Es, aizdomājusies skatos uz viņu, smaidu un eju tālāk. Pēdējā laikā man šo jautājumu uzdod ļoti bieži.

Domīga sāku strādāt. Kā izskatās mans turpmākais ceļš? Ko man darīt pēc mācībām?

No mūsu uzņēmuma puses jau 2 gadus man durvis stāv vaļā. Visi ir ļoti laipni un mani ciena. Ir arī attīstības iespēja, kā saka mans šefs - nākotnē kļūt pat par atbildīgo par ražošanu. Visumā - viss ir skaidrs, vai ne tā? Vai tomēr ne līdz galam?

Es varu tikai teikt, ka, kopš mūsu pēdējās ārzemju turnejas, manā sirdī ļoti daudz kas ir izmainījies. Tas bija ļoti dārgs un brīnišķīgs laiks! Tur, kā es domāju, es pirmo reizi saņēmu dziļu atklāsmi par organismu, kā tas funkcionē un kā mēs esam saistīti cits ar citu. Es pat ar vārdiem nevaru izteikt visus tos pārdzīvojumus, kas mums bija kā organismam.

Katra situācija tajās divās nedēļās vēl vairāk mani pārliecināja par to, ka šī ir mana dzīve. Es piederu tai! Šīs ir manas mājas!

Kad pēc šīm divām nedēļām man atkal bija jāatgriežas darbā, es vienkārši raudāju! Es negribēju iet prom! Sēžot vilcienā, es jutos kā „atdalīts pirksts”, izrauts no kopējā.

Ja es savu darbu salīdzinu ar kalpošanu, tad tur es jutos kā no slāpēm mirstoša, kamēr mājās es jutos kā pie avota. Pat, ja man ir tik daudz karjeras iespēju... taču tas nav tas, kur mana sirds nonāk mierā, kur es saņemu VIŅA garu un VIŅA spēku.

Tādēļ es ļoti vēlos, lai varētu atkal atgriezties un tur atrast savu vietu. Atgriezties atpakaļ savās īstajās mājās, lai visos dziļumos un augstumos būtu vēl vairāk saistīta ar VIŅU un ar organismu.

Nedomāt par sevi

Dāvids (18 g.)

„Urrā, beidzot brīvdienas!” - es priedājos. Nu varēs mazliet izgulēties un atbrīvoties! Mamma ir virtuvē un gatavo brokastis. Nonāk meitenes un tūlīt ķeras pie darba – apģērbj mazos un palīdz mammai. Kad noeju lejā, es apsveicinu mammu ar rīta buču un redzu, ka viss te notiek kā bišu stropā un man šķiet, ka es te esmu lieks... Apsēžos dīvānā. Te pienāk brālis Jozua un, nezināma iemesla dēļ, mēs nevaram viens ar otru sadzīvot, mēs pastāvīgi kodīgi jokojamies, grūstāmies un sapināmies kaut kādās nesvarīgās lietās.

Vakarā, guļot gultā, es atceros šo un arī citas līdzīgas saķeršanās, kuras, lai gan mēs tās neesam gribējuši, ir notikušas visas dienas garumā. Meklējot tam iemeslu, man vajadzēja atzīties: tikko es atrodos nepareizajā vietā tā vietā, lai nostātos blakus un ķertos pie lietas, tikko es tuos maliņā, notiek kaut kas muļķīgs un dzīvība aiziet.

Nākamajā rītā, es piecēlos agrāk un sākumā savu sirdi nostādīju kopējam labumam, bet nevis savai atpūtai... Noeju lejā, palīdzu mammai, pieskatu mazos, un jutos 1000 reizes labāk nekā vakar. Un ar Jozuu mēs pēkšņi brīnišķīgi satiekam un ir ļoti daudz iespēju arī atpūsties.

Es negribu sevi žēlot, kā Dāvids, kurš neaizgāja uz karu, bet atpūtās uz sava dārza jumta un krita grēkā! Es gribu izvairīties no tā, lai egoistiski domātu tikai par savu izdevīgumu, par savu labklājību, jo tādā gadījumā noteikti kaut kas sametīsies greizi.

Labāk visi kopā, katrs samaksāsim savu cenu par kopējo labumu, tad visiem būs labāk gan attiecībās ar Dievu gan savstarpēji.

Dāvids

Mana nākotne?

Sulamīte (15 g.)

Braucienā ar klasi, kas notika jūlija beigās, es nedēļas vidū sev izbrīvēju laiku, lai sajustu, kā izskatīsies mans tālākais ceļš attiecībā uz skolu un uz profesiju. Vai es turpināšu iet skolā un pēc tam izmācīšos

profesiju, jeb pēc tam iešu tēta kalpošanā, vai mācīšos vēl tālāk, bet pēdējo gadu skolā varbūt neiešu...

Bija daudz dažādu variantu, kurus es visus apsvēru Kunga priekšā. Un es skaidri ieraudzīju, ka pati nekad nespēšu to izsvērt un izšķirt. Pat, ja es optimāli spētu atrisināt šos jautājumus, tad tas nebūs vislabākais variants. To es iekšēji sajutu.

Vienalga, kuru ceļu es arī izvēlētos - vai tad es spētu arī grūtā laikā noturēties uz tā ticībā un pārliecinātībā? Es to sev jautāju.

Tā nu es visu, absolūti visu pilnīgi atlaidu - savus priekšstatus, vēlmes, idejas, sapņus un cerības. Es atklāti Kungam teicu: „VIENALGA, VIENALGA, kāds izskatīsies mans ceļš - vai es vēl 5 gadus mācīšos, vai kļūšu par apkopēju vai vēl kaut ko citu, GALVENAIS, lai Tu būtu tajā. Galvenais ir, lai es ar ticību un pārliecinātību varētu iet pa miera un dzīvības ceļu, neatkarīgi no tā, ko es uz tā satikšu! Es vēlos tikai vienu - uzzināt ceļu, kuru Tu esi izvēlējis man un neradīt sev kādu citu!”

Tā es visu nodevu Dievam un nolēmu sekot tikai Dieva mieram.

Mazliet vēlāk es sajutu, cik stipri mani sāka pievilkt tēta lieta, lai es tur kļūtu par darbinieci. Es nodomāju: „Tā taču ir tikai tava personīgā griba!” un es atkal visu atlaidu. Bet nākamajā rītā un sekojošajā vakarā es joprojām jutu šo vēlmi. Miers neatstājās no domas, pēc astotās klases pabeigt skolu un sākt darbu „Panorama centrā”. Ja pat, skatoties cilvēcīgi, tas ir neatziņš ceļš un, iespējams, ne no vieglākajiem, bet manī bija dziļš miers un ar satraukumu es to izstāstīju ģimenei. Viņi pārbaudīja manu lēmumu un arī sajuta tādu pašu mieru, kādu jutu es! Ak, kā mana sirds ietrīsējās no prieka! Slava Dievam, Dieva miers - tā nav kaut kāda vienas dienas parādība vai kaut kāda ilūzija! Alleluja!

Jā, tagad es drīkstu sekot manas sirds dziļākajai vēlmei un pēc dažām nedēļām oficiāli iestāties mana tēta kalpošanā. Pie tam, arī šajā punktā man ir pilnīgi vienalga, kurā nozarē es strādāšu. Vai es tīrīšu tualetes, vai strādāšu virtuvē vai tehniskajā daļā – man tas ir absolūti vienalga. Es gribu būt tikai tajā vietā, kur mēs kopīgi sajūtam Dieva mieru. Ja tikai es varu būt tur, kur ir Viņa patiesais miers, tad man nekas nešķiet par augstu vai par stāvu, par šauru vai par dziļu. Un arī tad, ja šis ceļš nav vienkāršs.

Tā es gribu rīkoties visur - visu atstāt, atlaist, ielikt vai mainīt, ja tikai tajā ir sajūtam Dieva miers. Ja es to vairs nejūtu, tad es gribu visu noņemt uz altāra un, sevi nežēlojot, meklēt iemeslu, kamēr Dieva miers

atkal būtu šeit, mūsu vidū. To mēs saucam par kopīgo liecību.
Tā ir miera valdīšana!

Sulamīte

Aviācijas mehānikis? – Nē, paldies!

Dāvids (20 g.)

Pēc diezgan intensīva laika no manas puses, es varēju pabeigt vēl vienu nodaļu savā dzīvē - profesijas apmācību. Neskatoties uz ļoti daudzajām problēmām apmācībā no manas darbavietas puses, es dabūju vislabāko atzīmi. Kopā ar diviem citiem kolēģiem, kā „labākais austrumšveicietis”, es dabūju speciālu diplomu. Par to slava Dievam!

Pagājušajā nedēļā es ar mieru atvadījos no sava šefa un strādniekiem. Ko nu? Ko darīt tālāk? Kā, tālāk iet, jūs, laikam, jau zināsiet no mūsu vasaras turnejas rīta programmas. Neskatoties uz neatkārtojamo iespēju, es atmetu vēlēšanos kļūt par aviācijas mehāniķi, jo patiesais Dieva miers (kuru var sajust ikviens no mums, un kurš var valdīt arī tavā dzīvē), nedusēja uz šī ceļa, bet arvien vairāk un vairāk vilināja mani uz tēta darbu, un tagad vilina vēl vairāk.

Es novēlu jums, lai arī jūs savā dzīvē Dieva mieru uzstādītu augstāk par visu, un mēs kopā, arvien vairāk un vairāk sāktu skaidri piemērot dzīvības mērauklu mūsu vārdiem, ceļiem un darbiem, lai Dieva miers vairotos mūsu vidū!

Dāvids

Draudzība, kā pretsvars kalpošanai

Loīze (17 g.)

Mēs atbraucām uz Ukrainu. Mūs sirsnīgi sveicināja saistībā stājušies brāļi un māsas. Starp viņiem bija daudz jaunu seju, bet arī viena māsa, kura jau no paša sākuma man iepatikās. Es gribēju ar viņu iepazīties tuvāk. Bet drīz mēs braucām atkal tālāk. Turpinājās vasaras turneja ar uzstāšanos, bet pārtraukumos mums bija svarīgas ģimenes stundas, sagatavošanās un apspriešanas kopā ar visiem turnejas dalībniekiem un, beidzot, arī laiks ar manām māsām istabā... Tad man bija arī vajadzīgs laiks, lai pabūtu vienatnē ar Dievu rītos un arī tajās

reizēs, kad vēl tam bija iespēja. Pat pēc trijām kopīgas kalpošanas dienām un pēc 24 stundu kopīga brauciena, man tā arī neizdevās parunāt ar šo māsu, lai gan es to vēlējos.

Pēc dažām dienām, naktī, kad mums vajadzēja izbraukt uz Hamburgu, es sēdēju uz ielas un pēkšņi ieraudzīju kopsakarību. Es sapratu, ka mūsu aicinājumā nevar būt tāda veida draudzības. Viss mans laiks, mana sirds un visi mani spēki man ir vajadzīgi ģimenei un kalpošanai. Es tāpat kā, iespējams, to vēlas ikviens ekstra klases sportists vai politiķis, gribēju šo lietu kaut kā izmainīt. Taču pēkšņi manas sirds dziļumos kaut kas atrisinājās. Es sajutu jaunu gatavību patiešām visu atdot Kungam un atlaist jebkuru personīgo priekšstatu. Kad es to biju izdarījusi, es atkal skaidri sajutu Viņa godību virs sevi un Viņš man parādījās tādā veidā, kā vēl nekad.

Turneja tupinājās un viss, kas notika, ļāva man vēl spēcīgāk saaugt draudzībā ar manām māsām un visu ģimeni.

Tāpat kā vasaras turneja, mani ekstrēmi aizņēma jaunās filmas projekts.

Pirms dažām dienām es saņēmu ļoti sirsnīgu vēstuli no šīs māsas Ukrainā. Es izbrīnījos un gribēju ar viņu palikt kontaktā. Bet tajā brīdī, neskatoties uz visu prieku, es sajutu, ka tāds kontakts man paņemtu pārāk daudz laika, spēka un uzmanības. Es uzrakstīju viņai sīki par sevi, par mūsu kopējo skrējieni, par maniem uzdevumiem kalpošanā un par problēmu ar laiku... lai cik man arī negribētos, bet man vajag izvēlēties. - Es lūdzu Dievu, lai viņa spētu mani saprast, un viņa uzreiz no visas sirds mani saprata.

Un šī nav pirmā reize, kad man bija jāpieņem šāda veida lēmums. Lūdzu, saprotiet arī jūs mani pareizi, - es aicinājumu noliku pirmajā vietā, augstāk par manām personīgajām attiecībām un draudzību. Tikko mēs izvēlamies neparastus ceļus, ir nepieciešami arī neparasti soļi.☺

Laīze

Garīgā godkārbā

Simons (22 g.)

Kad es vēl biju mazs zēns, daudzās lietās es biju ļoti godkārigs. Un, lai izaicinātu manu lepnumu, kādam tikai vajadzēja skriet ātrāk, nekā man. Jo, sākot jau no bērnudārza, es vienmēr esmu bijis ātrākais savā

grupā un klasē. Es vēl labi atceros, kā es jutots, kad mūsu klasē atnāca kāds jauniņais, kas ne tikai ātri skrēja, bet bija arī ļoti izturīgs.

Un, kad fizikultūras stundā mums bija 12 minūšu skriešanas sacensības, tad es skrēju tā, it kā no tā būtu atkarīga mana dzīvība. Bet es vienkārši nespēju viņu noķert, viņš vienkārši visu laiku bija man dažus metrus priekšā. Es biju izmisis, pieliku tempu, bet arī viņš izdarīja to pašu. Nesatricināmi viņš skrēja man pa priekšu. Kā tas mani satrauca! Man bija rūgti līdz nelabumam, es biju gatavs izraudāties. Bet padoties es vienkārši nespēju. Un pēc tam, pēdējās 10 sekundēs, es izdevu visu, ko spēju. Es panācu viņu arvien vairāk un vairāk, un... mans gods bija saglabāts! Es uzvarēju!

Laikam mēs visi zinām šo vēlēšanos - būt pirmajam. Ja cilvēkam ir godkārtība, tas izdodas gandrīz visās jomās. Taču garā tam ar savu paša gribas spēku vien – nekad nepietiek. Kas grib būt vislabākais garīgajās lietās, tas nekad tādu stāvokli nevarēs nopelnīt ar cilvēkiem paņēmiem vai iebīdīt sevi tur pats, jo:... ”un neviens sev pats neņem šo godu, bet Dieva aicināts...” - Vēstule ebrejiem 5: 4.

Cik bieži mēs griežamies tikai ap sevi un domājam par personīgo progresu dzīvē ar Kungu. „Kungs, svētī mani, Kungs palīdzi man, Kungs izdari to, izdari to, izdari šito! Pacel mani augstākā līmenī!”. Bet, ja ieskatās uzmanīgi, runa ir tikai par mūsu pašu godu.

Es to bieži esmu sajutis savā dzīvē, kā Kungs liek izgāzties visiem pūliņiem, kad es pats gribu sevi pacelt augstākā līmenī. Viņa valstībā runa nav par mani vai par mums, bet tikai par VIŅU un par VIŅA lietu.

1994. gadā mans tētis sprediķoja par „Paaugstināšanas likumībām”. Viņš parādīja, ka vēlēšanās pašam paaugstināt sevi ir grēka, nāves un velna pirmcēlonis. Jo gaismas eņģelis pats pacēla sevi virs Dieva un ar to pašu uz visiem laikiem sevi pazemināja. Un šo pašu sēklu viņš ir ielicis arī cilvēkā. „Ja jūs iekodīsiet šajā auglī, tad būsiet kā Dievs!”. Tā arī cilvēks sāka paaugstināt pats sevi, un līdz ar to pazaudēja paradīzi un mūžīgo dzīvību.

Ja jau pašpaaugstināšana nes tik briesmīgas sekas, kas tad ir tās pretstats - pašpazemošanās? Kā tas izskatās praksē? Kā sevi var patiesi pazemot? Atbilde: tad, kad mēs paaugstinām savu tuvāko! Patiesībā, mēs bieži netiekam uz priekšu dzīvē ar Kungu tādēļ, ka pastāvīgi grozāmies ap sevi. Mums pat galvā neienāk paaugstināt mūsu tuvā-

ko. Vai tu spētu no visas sirds lūgties: „Kungs, svētī manu brāli vai māsu vairāk nekā mani”?

Es vēlētos būt cilvēks, kas nemeklē savu paaugstināšanu, bet sava tuvākā paaugstināšanu, kas cīnās par to, lai citus dziļāk ievestu pie Kristus, kas savu brāli grib pacelt augstāk par savu stāvokli, kurš uzskata par godu to, ka viņa sekotāji ir „labāki”, nekā viņš pats. Neko citu manai godkārbai nevajadzētu pieļaut. ☺

Simons

Apziņas asināšana

Loīze (19 g.)

Tikai vakar es nosūtīju vairāk kā 20 faksus dažādiem cilvēkiem, kuri ir atbildīgi par filmu. Bez tam vēl bija sapulces un norādes palīgiem kinostudijā. Man kļūst arvien skaidrāk: „Filmas apjomi nevis aug, bet EKSPLODĒ!” Bet es jums gribēju pastāstīt, ka katram faksam apakšā stāv „apziņu asinoša frāze.” Piemēram: „Kristus nevar būt tevī vairāk, nekā Viņš jau ir!”, „Valstība ir jūsos iekšā!”, „Mūsu vidū vairs nav jābūt nevienam meklējošajam!” u.tml.

Mans tētis kādreiz mācīja, lai mēs visu to Vārda bagātību, kas atrodas mūsu zemapziņā, pārceltu pilnā apziņā! Jo apziņa esošo realitāti pārvērš spēkā! Tādēļ es sāku visus šos dārgumus, kuri atrodas manos izkonspektētajos sprediķos, atklāsmēs, saņemtās vienatnes laikā ar Dievu, lūgšanu dienasgrāmatās u.tml., ienest apziņā tā, ka es sāku tos ierakstīt „Apziņas asināšanas grāmatā”.

Vai tas būtu pārtraukumos, no rītiem vienatnē ar Dievu vai pirms miega: katru reizi, īsā brīdī, es jau peldu gara pilnībā!! Un tieši šī gara bagātība kļūst par aizraujošu plūsmu, jo ikvienā situācijā, bez personīgās piepūles, pavisam tuvu un sajūtami, pēkšņi parādās dziļa gudrība, likumsakarības vai ticība, kas mīnusu pārvērš plusos. Kad es lasīju filmas komandas atsauksmes, es uzreiz biju padzirdīta ar Garu! Daudzi pārņēma šo ieradumu un faksa beigās, vidū vai sākumā, ievietoja „nepastarpinātās apziņas” lādiņus. Tas ir prieks un Gara pilnīgums!

Caur tēta sprediķiem un viņa jauno Bībeles tulkojumu, tas viss, kas nesen vēl plivinājās nākamībā, pārvietojas tiešā tuvumā un realitātē.

Viss, kas vēl līdz nesenai pagātnei mums tuvojās kā prasības, tagad atklājas kā apsolījums un mantojamas tiesības! Viss, ko mēs gaidot vērojām no malas, šodien izlaužas nepastarpināti tieši mūsos pašos! Šī nepastarpinātība uzliek zīmogu uz mūsu apziņas, domāšanas, uz mūsu lūgšanām un darbošanos.

Tas parādās arī mūsu atmosfērā tā, ka katrs bērns to var satvert un lietot. Tā, piemēram, manas jaunākās māsas Boasas lūgšana 4 gadu vecumā pirms miega skan tā: „...lai Tu svētītu tēti (īsas pārdomas)... Tu JAU esi viņu svētījis!! Un lai mēs varētu nogāzt sātanu zem kājām un, lai Tu varētu mani darīt paklausīgu (īsas pārdomas)... es JAU esmu paklausīga...”

Mūsu ikdiena tiek vesta tā, lai iemācītu mūsu apziņai, tāpat kā Boasai, visu pārvērst esošajā laikā (es JAU esmu paklausīga) un pabeigtās pagātnes formā (es jau esmu darīta paklausīga).

Kad kalpošanas vārdi mūsos visos pāries pilnā apziņā, tad mēs kā kopējs organisms, drīz satversim tās lietas, kas Zemes laikos vēl nekad nav bijušas satvertas!

Laīze

P.S. Arī metāls peld.

„Godināt – tas nozīmē sajūsmināties par to, kāds Viņš ir manī”.

Diezgan sapuvis...

Simons (19 g.)

„Priekš manis stāsts par Jēzus nāvi un Viņa augšāmcelšanos nav glābjošs notikums, bet ir tikai mīts.”

„Mums ir jāapšaubā Jaunās Derības stāstu patiesīgums, jo skatoties no psiholoģijas viedokļa, tās bija mācekļu vēlmes un sapņi, kurus viņi projicēja uz Jēzus personu.”

„Redziet, principā kristīgā ticība ir apstājusies pagātnē. Lai arī atsevišķiem cilvēkiem tā kaut ko vēl nozīmē, bet lielākajai daļai ir jāiemācās savu skatienu vērst sevī iekšā un atrast savu personīgo patiesību. Tā kā cilvēks uztver tikai to, kas atrodas dziļi viņā pašā...”

Es biju patiesi satriekts. Tieši kaut ko tādu es nebiju gaidījis. „Jā, diezgan interesanti, ko jūs tur runājat”, es reizēm murmināju telefona

sarunas laikā. Vispār, sākumā es gribēju intervēt šo Šveices sektu konsultāciju dienesta psihologu par mana diplomdarba tēmu - „Laika gars un tā ietekme uz ticību”. Tagad tā tomēr nebija īsta intervija, bet mana tēma viņam pieskārs.

Tieši caur šo sarunu man kaut kas atklājās. Es jau arī agrāk bieži biju saskāries ar psiholoģisku domāšanu. Skolā, darbā, sarunās ar citiem, visur izsūcas cauri šis gars. Arī daudzi kristieši orientējas pēc šīm „gudrībām”. Un vienmēr es esmu juties vienādi. Kad mani atkal aizņēma līdzīgas cilvēku atziņas, tad pēc tam es biju apjucis, tālu no Dieva un garīgi biju pilnīgi aptumšots. Taču uzticamais mērs, ko mums ir devis Jēzus, katru reizi man ir palīdzējis atkal tikt laukā no cauruma: - pēc augļiem jūs viņus pazīsiat... Un tā, ja 2 minūtes psiholoģijas mācīšanās neapšaubāmi izsauca garīgu krišanos, tad aiz tās slēpjas diezgan sapuvis koks. Cik pareizs gan ir bijis šis secinājums!

Tā kā tagad noslēpums bija atklāts, tad es galīgi sapratu, ko patiesībā satur psiholoģija: pārmērīgs maldu gars un, piedevām, vēl masīvs pasaules gars. Kopsummā, absolūts antikrista gars.

Pēkšņi man kļuva skaidrs, ka es esmu intervējis nabaga sektantisma upuri. Jo neviena cita sekta neuzstāda tik absolūtas un izslēdzošas pretenzijas, kā psiholoģija!

Un tieši šie sektanti ir kļuvuši par sabiedrības padomdevējiem. Tie caursūcina visu ar saviem nodomiem un visus brīdina par briesmām, kādas mēs it kā varot nest cilvēcei. Tas taču ir pretrunu augstākais kalngals! Ne velti jau Pāvils savā laikā ir brīdinājis:

„Uzmanāt, ka neviens jūs nesavaldzina ar savu prātniecību (filozofiju) un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirmspēkiem (stihijām), bet ne uz Kristu...” - Pāvila vēstule kolosiešiem 2: 8.

Psiholoģija centrā nostāda cilvēku, lai gan mūsu dzīvei vajadzētu rotēt ap Kristu. Patiesībā šīs teorijas ir izdomājuši cilvēki, kas ir pretojušies Jēzum. Viņi vienmēr ir bijuši spējīgi, cilvēciski noniecinot, izskaidrot Svētā Gara darbības un darbus. Un viņi spēs to arī turpmāk. Visvēlāk tad, kad Jēzus atkal parādīsies redzami. Tad visa cilvēciskā gudrība iztvaikos kā lietus piliens uz karstas lavas.

Es cieti nolēmu bēgt no jebkura pasaules gara, kā arī no jebkuras kristīgas tiesājošas domāšanas. Tādēļ, ka Jēzus pats ir ceļš, PATIESĪBA un dzīvība. Un nekas cits!

„...ļoti interesants bija tas, ko jūs man tikko izstāstījāt. Liels paldies par jūsu izteicieniem. Tie man ļoti daudz palīdzēja darbā...”

„Lūdzu! Vai jūs statistikas dēļ nenosauktu man savu vārdu un uzvārdu?”

„Simons Saseks.”

„Ko?... Saseks!?”

Simons

Baumu tēma Nr. 1?!

Loīze (14 g.)

„Dārgie skolotāji, dārgais B. kungs, Mēs nodarbojamies ar rehabilitācijas kalpošanu, tādēļ es tomēr notveru to, kas notiek šodien... Ir vienkārši briesmīgi redzēt, kas šodien notiek cilvēces aizkulisēs, aiz „labklājības pasaules” sienām. Cilvēkiem ir nepieciešama dievišķā palīdzība, jo tie ir „notverti” bīstamos „tīklos”. Mēs reizēm dzirdam par izvarošanām, neuzticību, šķiršanos un citādām vardarbībām. Bet to, kas stāv aiz šīm traģēdijām, neredz neviens.

Un vēl nepatīkamāk ir redzēt, kur sākas šīs bēdas un, ka neviens par tām nebrīdina. Tās sākas JŪSU skolā, jūsu DATORU telpā, kur jaunatne skatās porno filmas un porno fotogrāfijas. JŪSU stundās pusaudži smejas par šausmīgām lietām un skolotāji tā vietā, lai pieņemtu mērus, reizēm pat smejas skolniekiem līdzī.

„Kailu sieviešu fotogrāfijas?!”, es sev jautāju pēdējā informātikas stundā. Es redzu, ka jūs tādā veidā vēl vairāk uzkurināt vardarbību jauniešos, nekā spējat to mazināt Jūsu „Stundās pret vardarbību.”

Es gribu uzņemties to atbildību, kāda man ir par maniem klasesbiedriem un šo skolu. Es negribu būt vainīga pie tā, ka tādēļ skolnieki kļūš par noziedzniekiem un tamlīdzīgi, kā arī par to, ja šīs lietas būs viņus „paverdzinājušas” uz visu dzīvi.

Tādēļ es lūdzu, uzņemties arī Jūs savu atbildību - iztīriet visu skolu no šīm lietām un brīdiniet visus. Bet, ja jūs uz to neesat gatavs, vai esat tāds tikai daļēji, tad man, savas sirdsapziņas dēļ, vajadzēs, pēc pašas iniciatīvas, pirms laika aiziet no šīs skolas.

Ar sirsnīgiem sveicieniem, Loīze Saseka, 14 gadi”

Tādu vēstuli nesen saņēma B. kungs - skolas direktors un visi skolotāji.

Bija 23:00, es grozījos savā gultā. Sviedru pilieni tecēja pa manu seju. „Nē, Kungs, kādēļ tieši es- Loīze Saseka? Atkal izcelties? Atkal stāvēt visu priekšā? Lūdzu, Kungs, vismaz anonīmi...”

Tāču miers uz šī impulsa bija tik neapstrīdams, skaidrs un izslēdzošs, mudinādama mani sūtīt šādu vēstuli, ka es nevarēju izvairīties no Kunga ne pa labi, ne pa kreisi. Es skaidri jutu, ka tur, kur esmu es, visiem VAJAG saskrieties ar Dieva valstību. Tur, kur esmu es, ir jānotiek garu šķirošanai.

Un tie izšķīrās. Tika sasaukta skolotāju sapulce un pieņēma lēmumu iztīrīt visu kompjuertersistēmu un regulāri to pārbaudīt. Bērnus, kurus pie tā noķers, varēs sodīt ar aizliegumu lietot datorus un ar izslēgšanu no informātikas stundām. Tas tika atzīts par skaidru nekārtību, un gandrīz visi skolotāji nostājās manā pusē.

Par to tika informētas visas klases.

Baumu tēma nr. 1 - Loīze Saseka! - Atkal viņa... Es priecīga pateicos Kungam par izmaiņu, kādu izdarīja Viņš un par to, ka es atkal varu būt baumu tēma, zinot, ka manā pusē ir Viņš. Dotajā brīdī ir ļoti grūti opozīcijas dēļ, līdz pat izslēgšanai un citiem pasākumiem.

Jā, kā ir teikts - šeit notiek garu šķirošana.

Loīze

Orientēts uz kopējo

Dāvids (18 g.)

Tāpat kā Simons un Loīze, es atbildu par zināmu nodaļu mūsu kalpošanā. Lai gan es, skatoties cilvēciski, esmu pārāk noslogots ar šo projektu, tomēr es jūtu, ka man tas ir pats labākais - atdot daļu no sava brīvā laika kopējam. Pilns prieka, tagad es varu pārņemt „auto-parka” pilnu vadīšanu. Manas atzīmes skolā kļūst labākas, lai gan es mācos divas reizes mazāk, bet manas bezdarbības laiks kļūst auglīgs. Es vienmēr priecājos, kad redzu jūs, bērnus, palīdzam kaut kādā lietā. Vai nu esot „mašīnu krāvējiem”, kad jūs nesat filmu materiālus vai skatuves materiālus, vai palīdzot pie tehnikas vai citās lietās... Kā

nekad agrāk, man ir kļuvis skaidrs, cik dārgas ir šādas kalpošanas. Tās palīdz atbrīvoties pašam no sevis. Nav nekā brīnišķīgāka, kā plūst šajā kopējā straumē.

Dāvids

Vai pirmā mīlestība?!

Loīze (14 g.)

Pēdējā laikā es bieži saskāros ar tēmu, ar kuru, bez manas gribas, man vajadzēja nodarboties.

Lietā tāda, ka mūsu klasē ir meitene, kas bieži meklē kontaktu ar mani, ja viņai ir vajadzīga palīdzība. Viņa ir iemīlējusies, bet ne pirmo reizi... Visbiežāk es ilgi klausos viņas stāstos un jūtu viņai līdzī. Viņa ir paverdzināta no galvas līdz kājām. Viņa pastāvīgi ir slima aiz mīlestības. Pagājušajā nedēļā es viņai palūdzu man uzskaitīt, sākot no bērnudārza, visus, kurus viņa jau ir mīlējusi... Es saskaitīju ap desmit zēnus. Un katru reizi no jauna tā atkal bija vislielākā, pirmā un īstā mīlestība.

Pirms gada, es arī piedzīvoju kaut ko līdzīgu. Pēkšņi viena meitene no skolas izrādīja tik lielu labvēlību pret mani, kādu es vēl nekad nebiju piedzīvojusi no tā laika, kopš es atrodos skolā. Visbiežāk no manis izvairās manas ticības dēļ. Bet viņa pēkšņi kļuva par manu draudzeni: vienmēr, kad es biju viena, viņa pienāca pie manis un gribēja būt man blakus. Man pat sapņos nerādījās, ka šinī skolā kaut kas tāds varētu notikt ar mani, kamēr es kaut ko neuzzināju...

Mans vecākais brālis Dāvids arī vēl mācījās šajā skolā un šī meitene bija nāvīgi iemīlējusies viņā. Viņa izmantoja mani kā starpnieku šim sakaram, un es atkal biju iejaukta bezcerīgā mīlas stāstā. Kad mans brālis viņai deva skaidru atbildi, (ko arī es jau pūlējos izdarīt), tad arī „draudzība” starp mums izbeidzās. Es biju ne tikai sarūgtināta, taču, viņas moku dēļ, es arī ievēroju, kāds nolādējums var būt nesavlaicīga iemīlēšanās.

Un vēl vairāki līdzīgi notikumi lika man aizdomāties. Pēkšņi man radās vēlēšanās - nedarīt tā, kā dara mani klasesbiedri. Es viņiem pastāstīju par sevi, par to, ka es nekad savu pirmo mīlestību nedalu ar kādu, kurš pagādās. Es negribu atvērt savu sirdi, bet gribu to saglabāt īstajai mīlestībai. Ja es savu pirmo mīlestību uzdāvināšu

kaut kam, tad - kur man to ņemt pēc tam, kad es to gribēšu dāvēt savam īstajam vīram?

Reiz šī meitene pienāca pie manis un teica, ka man ir taisnība. Viņa teica, ka nekad nespēs nevienu mīlēt tā, kā tas ir iespējams, mīlot pirmo reizi. Mani tas apbēdināja, jo cik grūti viņai būs vēlāk! Jau tagad viņa ir kā izžuvusi aka un kā iztecējis avots. Vīrs viņai nekad nevarēs teikt: „Aizliegtais dārzs - mana māsa, līgava, aizslēgtā aka, aizzīmogotais avots.” Salamana augstā dziesma 4.12.

Tieši šī ir mana visdziļākā vēlēšanās, lai atslēga no mana „dārza”, mana „avota” atslēga netiktu iedota rokās kaut kam, kas, iespējams, to pat nenovērtēs. Es gribu jūs, bērni un pusaudži, iedvesmot darīt tāpat. Tieši tad, kad pasaulē tiek runāts, ka vajag pārbaudīt savas jūtas... pierādiet pretējo!!! Bet, ja tu savu pirmo mīlestību jau es atdevis, tad, cik iespējams ātrāk, aizslēdz atkal savu sirdi!

Mana vēlēšanās ir arī tāda, ka nevajag patstāvīgi drudžaini skatīties uz sāniem: „Kad reiz mans vīrs pāries manu ceļu...” Nē, ja reiz lie-ta arī nonāks tik tālu, tad tas būs rakstīts gaisā. Bet, ja godīgi, tad es vispār netaisos precēties. Es ievēroju, ka komunikācija ar Dievu un ar meitenēm, kas, nodevušās, mīl Viņu, man ir ļoti augstvērtīga un dārga. To es gribu ieteikt visām tām meitenēm, kuras, kā manas klasesbiedrenes, medī skaistos zēnus un, protams, arī otrādi. Neiz-šķied taču savu pirmo mīlestību!

Loīze

(Tēta īsā sprediķa vispārinājums)

Īsa iepazīstināšana ar mūsu „kalpošanas principiem”.

Optimizācija - tas ir dievišķs princips.

Ar nepārtrauktas papildināšanas palīdzību, Viņš savu lietu ved uz pārpilnību. Viņš mūs nekad neskolo, iemācot visu vienā reizē. Nē, Viņa metode, kā ir teikts 5. Mozus 32:2:

„Līsti lejup kā lietus, Mana mācība, un pili kā rasa, Mana valoda, kā lietutiņš uz jaunu zaļumu un kā lāses uz zāli!” Precīzāk to varētu iztulkot tā: „Kā lietus - pilieniem līs Mans „tas, ko var paņemt...” Ci tiem vārdiem, to, ko Dievs mums māca, var paņemt, to var ņemt porciju pēc porcijas, un pievienot tam, kas ir jau saņemts. Tādēļ Salamana gudrībā 1.5 ir teikts:

„Kad klausās gudrais, tad vairojās viņa atziņa.”

Citos tulkojumos: „Viņš pievieno sev to, ko var paņemt...” Tas nozīmē, ka gudrais nekad neapstājas. Viņš pastāvīgi pievieno to, ko var ņemt. Viņš ir tas, kas pastāvīgi optimizē.

Mūsu kopējā kalpošanā un kopējā dzīvē mums pastāvīgi ir jāoptimizē, taču ir jāievēro sekojoši principi:

Pievieno to, ko vari paņemt...

...pareizajā laikā: visnepiemērotākais laiks kritikai un optimizācijai ir uzreiz pēc kopīgas uzvaras. Ja mēs kopā esam cīnījušies un uzvarējuši, tad, vispirms, mēs vienprātīgi svinam savu uzvaru, dalām tā saukto laupījumu un priecājamies kopā.

...atbilstošos rāmjos: nekad nedrīkst optimizēt vienkārši, „garāmejot”. Nozīmē tam laiku! Ja tu esi vadītājs, tad principā pūlies regulāri sasaukt „optimizācijas sapulces”. Tā kā visi dalībnieki var pienācīgi sagatavoties un tad aktīvi piedalīties.

...tam jānotiek konstruktīvā veidā: vienmēr lai tev ir konstruktīva ticība tavam tuvākajam, ja tev kaut kas ir jāizlabo.

...jābūt brīvam no paša emocijām: nekad nedrīkst justies personīgi aizvainotam un aizskartam, kad tiek izteikta optimizācija. Tas ir kā filmā, kad treneris māca aktieri: ja pie tam abi nespēj sevi atstāt malā, tad kā aktieris, tā treneris, abi kritīsies garā.

...neapstāties nevienā etapā: nekad nesamierinies ar sasniegto. Ja mēs neapmierināsimies ar kaut kādiem diplomiem un balvām, tad mūsu augšanai nebūs gala.

Ievēro: „optimālais skolnieks” ir skolnieks, kas „mācās neierobežoti”!

Simons

Pārsteigums

Loīze (19 g.)

„Loīz, tevi lejā kāds gaida!” Ar ziņkāri es eju lejā pa kāpnēm. Tur stāv līdz ausīm starojošs vīrietis, ar milzīgu, brīnišķīgi izrotātu grozu, pilnu ar augļiem. Viņš to man svinīgi pasniedz, daudzas reizes spiež roku, izsakot savu visdziļāko cieņu un labvēlību, ne vienu reizi vien pateicas man par milzīgo darbu, ko esmu darījusi „Panorama Film”, un īpaši par mūsu izgatavoto DVD par vēsturisko kalnu sprintu. Viņš ielūdz mani uz restorānu un, vajadzības gadījumam, piedāvā man savu palīdzību.

Ja es šo ainu būtu ieraudzījusi pirms dažiem mēnešiem, tad es neticētu, jo šis vīrietis- Valcenhauzenas ievērojams iedzīvotājs... Ļoti laimīga šīs satikšanās dēļ, es atkal apzinos, kāds brīnums ir noticis šeit, Valcenhauzenā. Nicinājums pamazām sāk pāraugt cieņā. Un tas viss tikai tāpēc, ka mēs, bērnišķīgi uzticoties, esam sekojuši Gara impulsiem. Tētim negaidot radās impulss, ka mēs Valcenhauzenai varam uzņemt un samontēt filmu par vēsturiskajām kalnu sacensībām, kas tagad notika atkal pēc 20 gadu pārtraukuma un, kurā piedalījās simtiem ievērojamu automobiļu. Starts notika tieši pie mūsu mājas. Tas bija gadsimta notikums. Taču šī uzvara bija pilnīgi pārdabiska.

Sacensību dienā precējās viens no svarīgākajiem mūsu filmēšanas uzņemšanas grupas dalībniekiem. Viņa līgava, liecinieki un draugi tāpat bija mūsu komandas svarīgi balsti. Tādēļ tā bija uzstāšanās ar „Gideonu armiju”. Visi, izņemot vienu, bija vāji un nepieredējuši. Mēs sanācām, stipri satraukušies. Mūsu filmējamais objekts bija izkaisīts 3 ciemos. Mēs uzņemām ar 9 kamerām un tāpat bija nepieciešams ievērot komunikācijas sistēmu, lentu un akumulatoru nomaiņu...Mums bija skaidrs, ka bija jānotiek brīnumam, jo pat visprofesionālākā filmēšana nevarētu pārvarēt bezdibeni starp Valcenhauzeniešiem un mums. Mēs varējām sākt plānot uzņemšanu tikai 2 dienas pirms sacensībām, jo apmelošanas un neuzticības dēļ, 5 dienas pirms sacensību sākuma

organizatori atsūtīja mums līgumu uz 6 lapām ar 30 punktiem, lai gan mēs jau ilgi pirms tam bijām visu norunājuši. Ar šo līgumu viņi gribēja nodrošināties galvenokārt pret to, lai mūsu vārds netiktu saistīts ar viņiem. Sods par viena punkta pārkāpšanu bija līdz 50 000 franku.

Tētis noraidīja šo līgumu kā netaisnu prasību, kā apvainojumu un mūsu izslēgšanu no pārējās sabiedrības. Viņš uzrakstīja jaunu līgumu. Tā vietā, lai pakļautos viņu noteikumiem, viņš uzstādīja pats savus noteikumus un, proti - visas filmas garumā, augšējā stūrī būs redzama „Panarama Film” emblēma. Un 2 dienas pirms sacensībām notika brīnums, viņi tēta līgumu parakstīja.

No sākuma viss devās grūti: šķībi skatieni, mūsu mašīnām tika aizliegts braukt cauri; jautājums par uzņemšanas atļaujām; nicinošas republikas utt. Te pēkšņi notika pārmaiņas.

Tas notika pēc tam, kad mēs vakarā, lielo svinību laikā mūsu ciema kultūras namā, kurā OCG vairs netiek ielaists, parādījām 7 minūšu rullīti par šīm sacensībām - ar diktora balsi aiz kadra, ar mūziku un neskaitāmām kameru perspektīvām. To neviens nebija gaidījis un vēl nekad nebija piedzīvojis. Jo uz ekrāna bija redzami kadri, kurus mēs uzņemām tikai pirms 2 stundām. Publikas rezonanse bija tik stipra, ka mūsu filmu šajā vakarā parādīja vēl 3 reizes. Pēdējo reizi rādot, dubultā sporta zāle bija pārpildīta. Ziņa izplatījās pa ciemu zibens ātrumā. TV darbiniece, pie kuras es visas dienas laikā nevarēju pat pietuvoties, jau filmas pirmajās sekundēs paskatījās uz mani ar neslēptu cieņu un klusi teica: „Nu, jūs dodat ne pa jokam!!” Viņas kolēģis piezīmēja: „Nu, tev ir parādījusies konkurence!”, uz ko viņa atbildēja: „Ar pilnu pamatu!”

No šī brīža mēs ar viņu bijām uz Tu un mūsu sarunu galvenā tēma bija - apmaiņa ar uzfilmēto. Mūsu ciema policists, kurš gatavošanās laikā bija atteicies dot man interviju un negribēja dot man vecās fotogrāfijas, pienāca pie manis un laipni izteica savu apbrīnu par filmu... ”Bet par interviju es esmu pārdomājis..., un vēl, mājās man ir daudz fotogrāfiju, un par tām mēs varot vēl parunāt...u.tml.”

Tagad mūsu uzņemšanas grupas auto ielaida visur un jebkurā laikā. Par devīzi kļuva: „Panaroma Filmai iebraukšana atļauta!” Mēs ar kamerām sēdējām sacensību dalībnieku mašīnās, un lielākā daļa uzreiz lūdza viņus uzrunāt uz „Tu”. Sacensību organizators slavēja mūsu darbu pa skaļruņiem, un tas bija dzirdams pa visu trasi. Palīgs, kas ar karodziņu deva startu, kurš sākumā mūs gaidīja prom kā uzmācīgas mušas, manam brālim Eliasam atļāva uzņemt „iztrūkstošo perspektī-

vu”. Viņš pat drīkstēja uzrāpties uz viņa pleciem. Pie tam Eliasam bija stingri jāturas pie viņa matiem...

Visstūrgalvīgākais Valcenhauzenas iedzīvotājs, kas jau gadiem, dienu no dienas, gāja garām mūsu mājai, nesveicinādamies un neskatīdamies uz mūsu pusi, stāvēja blakus uzņemšanas grupai un priecājās par uzņemšanas krāna kustībām. Kad mans brālis Dāvids ar viņu apsveicinājās, viņš momentā pagriezās un atbildēja viņam, Dāvidu gandrīz vai pārbiedēdams. Kaimiņu ģimene, kas bija naidīgi noskaņota pret mums un arī nekad nesveicinājās ar mums, pilnā sastāvā sēdēja mūsu kafejnīcā (līdz šim Valcenhauzenas iedzīvotāji mūsu kafejnīcu neapmeklēja nekad). Katrs gribēja iegūt DVD un viņu sajūsmai nebija gala. Negaidīti mēs bijām kļuvuši par varoņiem, bet pirms tam mēs bijām „miruši”.

Tagad es atceros, kā vēl stundu pirms filmas pirmizrādes es, pilna izmisuma un nosvīdusi slapja, sēdēju montāžas ekrāna priekšā un montāža nekustējās ne soli uz priekšu (vispār - vēl bija vajadzīgas vairākas stundas tam, lai kaut tikai savāktu visu materiālu....)

Tik skaidri, kā šajā situācijā, es reti esmu piedzīvojusi, kā no visdziļākās nāves rodas jauna dzīvība.

Laīze

Studijas skaņu ieraksts

Sulamīte (14 g.)

Pagājušajā nedēļā mēs ar visiem mājas iedzīvotājiem no jauna, pēc tik daudziem mēnešiem, svinējām vakarēšanu. Pirms ķerties pie vakarēšanas, tētis teica mums Vārdu. Un tas man patiesi atkal deva jaunu gaismu un vispirms jau tādēļ, ka šajās dienās mēs bijām stipri iegrimuši studijas skaņas ierakstos.

Šajā sprediķī mani īpaši aizskāra tas, ka mēs varam ieēst Kristu ikvienā problēmā, katrā bezizejā, katrā vājībā; ikvienā mūsu ikdienas situācijā mēs varam pieņemt un pārgremot Viņa miesu un Viņa asinis. Ik minūti mēs varam svinēt vakarēšanu Garā, un visu varam izmantot kā iemeslu tam, lai ar prieku ņemtu, satvertu un smeltu no Viņa.

Tas pa īstam deva man redzējumu un vispirms, sakarā ar mūsu spēkiem neiespējamo ierakstu. Tam Viņš man deva labu iespēju – iemācīties pa īstam smelt no Viņa.

Kad ieraksta laikā es stāvēju pie mikrofona, lai nodziedātu solo, es pēkšņi tā aizsmaku, ka nevarēju nodziedāt ne vienu pareizu noti. Es zināju, ja es nevarēšu nodziedāt, mūsu mērķis nebūs sasniegts un mums vajadzēs tam veltīt vēl vienu dienu. Nu es varēju ieēst Viņa miesu un iedzert Viņa asinis šinī sarežģītajā situācijā. Un tas deva manai balsij patiesu „svaidījumu”. Es varēju viegli izdziedāt visaugstākos toņus. Alleluja! Tas mani ļoti iedvesmoja turpmāk, ikvienā situācijā, ēst Viņa miesu un Viņa asinis. Nekautrējieties!

Sulamite

Godināšana neiespējamajā

Dāvids (22 g.)

Filmēšanas dienas Lieldienās bija man jauns izaicinājums šinī gadā. Bija runa par masu ainu ar bērniem pamestas fabrikas netīrajos kaktos, mūsu jaunajai filmai „Sofija”. Mana pastkastīte pildījās ar pieteikumiem par piedalīšanos. Reizēm man kļuva savādi, jo es zināju, ka uz manis gulstas atbildība par to, lai ikviens bērns uzņemšanas laukumā paliktu neskarts un par to, lai šajā pārblīvētajā programmā viņš vajadzīgajā ainā atrastos vajadzīgajā vietā. Mēs gribējām paralēli uzņemt vairākas ainas ar vairākām uzņemšanas grupām, un tam bija neieciešamas labi nostrādātas struktūras un labi pārdomāta, gigantiska loģistika. Un piedevām, šis objekts bija ļoti bīstams. Pat būvlaukums ir nesalīdzināmi mazāk bīstams, nekā šī nopostītā fabrika. Vairākās vietās bija iebrukumi, caurumi un bezdibeņi. Neaizsargātas vietas bija katrā stūrī.

Kad man beidzot bija laiks ķerties pie šī uzdevuma un šim „nezvēram” paskatīties acīs, man uzreiz bija skaidrs - viens šeit nemūžam nevar tikt galā! Es izmisīgi pūlējos atrast ceļu, taču drīz man bija jāatzīstas: „Kungs, man ņirb gar acīm, man ir nepieciešams radošais skatiens! Dod man ieraudzīt, kā Tu redzi! Es jau arī esmu Tava spēja redzēt!”

Kad es atliku malā visus sarakstus un pierakstu kaudzes, lai nodarbotos ar citām lietām, es pēkšņi, nemeklējot, ieraudzīju „prototipu” (iepriekšēju tēlu). Es uzreiz paņēmu zīmuli un to pierakstīju. Taču drīz šaubas sāka vilēt šo ieraudzīto pirmveidu. Mans redzējums, kuru es sāku apšaubīt, bija tāds - ik 10 bērnus pieslēgt kādam vadītājam un katru grupu nosaukt kaut kādā dzīvnieka vārdā, piemēram – Lauva,

Kolibrijs utt. Katra grupa varētu sev pagatavot atbilstošu emblēmu, lai bērni uzreiz redzētu, kur ir viņu grupa. Ik 2 vadītājus es piestiprinātu vienam galvenajam vadītājam, kas šo dienu laikā būtu piestiprināts man.

Es sāku skaitīt: ja mums ir 250 bērni, mums būtu 25 grupu un 12,5 galvenie vadītāji... Tātad, man būtu nepieciešami 37.5 palīgi??? „To tu nevari padarīt!”, es padomāju. „Ar to tev vajadzēs tikt galā pašam. Visi šie palīgi... Vai tu vari uzņemties tādu atbildību? Vai tu zini, kur vēl šajā dienā būs vajadzīga viņu palīdzība? Vai tu domā par to tieši no kopējā vajadzību viedokļa?” Tādas domas jums, laikam, ir pazīstamas, un, kā vienmēr, viņas pašas sevi atmasko, jo velk uz leju un nepiedāvā alternatīvu. Un tā, neskatoties uz visu lejupvelkošo, es priedēgi ķēros pie lietas. Par laimi, manās bērnu sapulcēs es jau sen biju sācis izdalīt bērniem dažādus uzdevumus, un, gatavojot sev maiņu, es uzliku viņiem arvien lielāku atbildību.

Drīz es jau savācu veselu rindu vadītāju un sāku sadalīt 250 bērnus. „Lea M., 4 gadi, kā es viņu pazīstu no bērnu sapulcēm, viņa ir ļoti klusa meitene. Viņa labāk derēs ainām 25, 36 un 43. Viņu es nolieku pie mazāk pieredzējuša vadītāja, lai viņam, piedevām visam, vēl nevajadzētu mocīties ar pārāk kustīgiem bērniem (ja tāda šķira vēl vispār ir palikusi – ha, hā!) Leo V., 9 gadi, ir vajadzīgs vadītājs ar cietu raksturu! Bet, ja viņu ierakstītu „Alpu āžu” grupā? Vai labāk „Kolibri” grupā? Nē, tomēr labāk „Alpu āžu”, jo 30. ainā viņi spēlē priekšplānā, un tur vēl ir vajadzīgi vecāki zēni...!”

Tas deva man lielu prieku, un es pie sevis pieredzēju, kā Viņa saprašanas spēja, kopējā perspektīva un gudrība viegli un brīvi plūda manī. To pašu vieglumu mēs piedzīvojām arī visās citās grūtībās filmas uzņemšanas laikā. Tas tiešām bija tā, kā daži to ļoti precīzi izteica, „Zempahs bērniem” (par „Zempahu” mēs saucam vissmagākās dienas uzņemšanas laikā - dubļos, kauju ainās mūsu monumentālajai filmai „Varoņi mirst citādi.”)

Visu neiespējamību priekšā, un papildus vēl ļoti slikto ārējo apstākļu priekšā (bija salnas un sniegs) mēs - vadītāji, sākām sludināt – kas mēs esam Kristū. Tas bija ļoti labi - nostiprināties šajā realitātē. Drīz visi bērni bija sadalīti un sākās filmēšana. Ledains vējš viegli izkļuva cauri vieglajam bērnu apģērbam, bet viņi cieti stāvēja savās vietās. Vadītāji viņus pastāvīgi iedvesmoja, un, laiku pa laikam, izdalīja viņiem siltas vējjakas, ņemot tās ārā no milzīgiem maisiem. Ja kāds no

bērniem pārāk vēlu ievēroja, ka viņam bija vajadzējis aiziet uz tualeti, tad vadītāji, bez pārmetumiem, ar mīlestību un pacietību nomainīja apģērbu, noslaucīja asaras un dziedāja dziesmas tur, kur vispār negribējās dziedāt. Man pāris reizes aukstums gāja caur ādu, kad es tumšajā ēkā gāju garām salstošu bērnu grupām, kas dziedāja un jautri slavēja Dievu šajās smagajās stundās.

Slavēt Dievu svētdienas sapulcēs - tā ir viena lieta, taču, redzot šos neticami grūtos apstākļus, kur tīri ārēji nav nekā atraktīva un priecīga - tas ir brīnums! Un ne tikai mani dziļi ietekmēja šo atsevišķo grupu pacietība, harmoniskais darbs un gatavība sekot. Sākumā ļoti skeptiski noskaņotie, pārmērīgi uzmanīgie un apzinīgie drošības tehnikas atbildīgie, kas sekoja mums pa pēdām, drīz arī atkusa un saprata, ka te ir kaut kas cits - pavisam cita atmosfēra, disciplīna un harmonija, tas ir- pamošanās pašos pamatos! Un mēs viņiem taču vispār nebijām runājuši neko. Un viņi sāka mums dot arvien vairāk brīvības un bija tik ietekmēti par katru grupu, ka nebeidza viņus slavēt. (Viens inspektors smaidot teica, ka viņam būtu vairāk darba, ja te atnāktu 5 viņa kaimiņu bērni...)

Bet vislabākais pārdzīvojums man bija tas, ka šīs uzņemšanas dienas kļuva par kārtējo platformu Dieva darbam ikvienā no mums. Kad es izlasīju vadītāju atsauksmes, tad ievēroju, kā šīs grūtības palīdzēja mums ieiet mūsu aicinājumā, atvērt acis uz to, kas mēs esam Kristū un tas, piedevām, neiespējamību priekšā, nevis tikai siltajās telpās svētdienās un atbilstošā garastāvoklī. Un no tā es iemācījos kaut ko vērtīgu:

nākamajā reizē es nolikšu nevis 37.5 vadītājus, bet, kas zina, ja mēs turpināsim tā augt, varbūt drīz vajadzēs jau 250? Katrā ziņā, bez sirdsapziņas šaubām!

Es izvēlējos fragmentus no dažām atsauksmēm par šīm dienām, un šeit tos piedāvāju jums:

Adresēts Dāvidam:

„Sākumā es stāvēju savu vadītāja palīga uzdevumu priekšā, kā rūķis kalna priekšā. Bet pēc tam es piedzīvoju, kā es pati visu sāku pārskatīt no augšas, kā ērglis. (Starp citu, par „ērgli” sauca manu grupu.)”
Stefans H., 16 gadi

„Pateicoties praktisko uzdevumu sadalīšanai, smagums sadalījās uz visu pleciem. Tas kopējam deva spēku, kura pietika abām dienām līdz pašām beigām.” Natālija H., 15 gadi

„Lūk, mana galvenā doma no šīm uzņemšanas dienām: „No rīta es sirdī nostiprināju, ka es esmu Dieva plūsma, tādēļ mēs varējām ar visu grupu, kas sastāvēja no 20 cilvēkiem, nesasprindzinoties, mierā, peldēt straumē, kad mums, piemēram, vajadzēja nākamajai ainai ātri pāriet uz citu vietu.” Tabea Z., 19 gadi

„Kopā ar grūtībām palielinājās arī prieks manam uzdevumam un vakarā es biju svaigāka nekā no rīta!” Rebeka F., 16 gadi

„Es piedzīvoju, kā no manis sāka izplūst spēks un prieks tieši tad, kad es, pilnīgi aizmirsusi sevi, nostājos šajā kalpošanā un sāku lēkt tālāk par savu ēnu.” Judīte F., 18 gadi

„Man kļuva skaidrs, ka Dievs neaicina talantīgos, bet dot talantu aicinātajiem! Es biju un esmu spējas.” Žanīna K., 13 gadi

Lūk mana liecība: „Šajās pamācošajās dienās es atkal skaidri sapratu, ka Kungs no manis neprasa nekļūdīgu dzīvi. Viņš no manis prasa tikai to, lai es paliktu Viņā. Un tad es esmu nekļūdīgums.” Salome, 13 gadi

„No rīta es teicu: „Es esmu Viņa gatavība sekot (Viņa impulsiem).” Un tieši tā es to arī piedzīvoju, kad šajās divās dienās daudz kas iznāca citādi, nekā mēs sagaidījām. Viņa gatavība iztecēja no manis un ļāva man plūst ar Viņu katrā jaunā situācijā.” Maija B, 45gadi

„Es biju vadītājs un piedzīvoju uz sevis, ka es esmu Dieva norādījumu klausīšanās un izpildīšana.” Marko A., 14 gadi

„Es biju vadītāja kādai nelielai grupai un piedzīvoju, ka ikvienā situācijā biju un esmu, un arī palikšu – gudrība!” Šarona F., 14 gadi

„Esot par grupas vadītāju, es iemācījos rūpēties sākumā par citiem un nevis par sevi. Tas bija brīnišķīgi!” Anna Tabita D., 11 gadi

„Es ar savām acīm redzēju to, kas cilvēciski nebūtu iespējams: ar 270 bērniem, tādā bīstamā ēkā, un uzņemt filmu! Taču, pateicoties ticībai, tas bija iespējams, un piedevām vēl debesu mierā. Es esmu ticība! Es esmu pateicīga, ka drīkstēju piedalīties šajā uzņemšanā.” Lūcija F., 43 gadi

„Es vienmēr domāju, ka esmu pārāk stingra pret bērniem, bet es ievēroju, ka bērniem tas ir vajadzīgs. Es biju un esmu stingrība ar mīlestību.” Hansuēla S., 16 gadi

„Es esmu motivācijas un dinamikas avots katrā situācijā. Bērni ar gatavību sekoja pat visnemīlīgākajās situācijās.” Stefānija S., 17 gadi

„Pie sevis es piedzīvoju, ka patiesi biju un esmu gudrība un uzmundrinājums tā, ka pat vismazākie bērni varēja ar prieku piedalīties visā.” Antonija L., 12 gadi

„Jo netalantīgāka biju es, jo vairāk Dievs varēja man dot no Savām spējām. Es esmu spējas.” Elmīra B., 18 gadi

„Man kļuva skaidrs, ka man nav jāskatās, lai bērni paliktu plūsmā, jo mēs paši esam dzīvības plūsma.” Zara K., 15 gadi

„Līdz tam man vienmēr bija grūti pieslēgties no visas sirds, un es bieži krampjaini piepūlējos. Bet filmēšanā Kungs bija nomods un atslābinājums manī.” Ramona B., 15 gadi

„Šajā filmēšanā man kļuva skaidrs, ka nevis es, bet Kungs pats ir mans nomods.” Joass B., 15 gadi

„Filmēšanas laikā es ar bērniem piedzīvoju, ka es esmu - miers Kristū, bet Viņš manī - spējas.” Mirjama P., 20 gadi

„Kā vadītāja palīgs es aptvēru, ka es esmu arī miers jebkurā situācijā.” Salome P., 16 gadi

„Ar manām 2 grupām es piedzīvoju pie sevis, ka mēs paši arī esam plūsma. Neskatoties uz nogurumu un slapjajām kājām, vēl vakarā mēs ar bērniem bijām motivēti papildus ainas filmēšanai.” Imanuels P., 25 gadi

„Vadītāja statusā, es uz sevis varēju piedzīvot, kā ikvienā, pat vissarežģītākajā situācijā, Kungs manī ir gudrība, spēks un miers.” Andrea K., 14 gadi

„Kārtējo reizi man kļuva skaidrs, cik bezpalīdzīga un apjukusi es esmu, bet tikai Viņš manī ir pacietība. Es esmu un biju pacietība!” Daniela K., 12 gadi

„Pirmo reizi es piedzīvoju, ko nozīmē būt „pilnībai.” Katarīna M., 17 gadi

„Es piedzīvoju, ka nemaz nav grūti labi tikt galā ar citiem bērniem, tas ir - bez bļaušanas, grūstīšanas un spiediena.” Džims M., 12 gadi

„Es sapratu, ka man ir dotas spējas pieskatīt bērnu grupu un tos vadīt. Es esmu spējīga!” Salome H.

„Es ievēroju, ka tur, kur citiem bērniem trūka motivācijas, es biju dievišķā motivācija. Es piedzīvoju, kā mēs salām ar bērniem, mums bija ledainas rokas, un tomēr visi ar prieku izpildīja savus uzdevumus un bija laimīgi.” Lars H., 13 gadi

Dāvids

Grāmata

Loīze (17 g.)

„Mans embrijs jau skatīja Tavas acis; Tavā grāmatā ir ierakstītas visas dienas, kuras ir nozīmētas man, kad nevienas no tām vēl nebija.” 138. psalms, 16.pants

Šī ir viena no vietām Bībelē, kas vienmēr mani ir kaut kā atbaidījusi. Tur viss jau ir uzrakstīts par mani? Kas tad ir? Vai tad es tā arī dzīvošu?” Visos virzienos šī grāmata atstāja daudz jautājuma zīmju un man bija sajūta, it kā šī grāmata mani kaut kā apspiež, bez maz vai draud man.

Taču tieši šī vieta, kas man bija kā tumšs plankums Bībelē, tagad man bija kļuvusi par visgaišāko un spožāko vietu!

Jau daudzus mēnešus es dzīvoju šīs brīnišķīgās atklāsmes gaismā. Par grūdienu uz šo atklāsmi kļuva tas, ka reiz tētis mums dziļāk iztulkoja vietu no Efesiešiem 2,10:

„Jo mēs esam Viņa darbs (radījumi), Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” – radīti nevis „labiem darbiem”, bet uz labo darbu pamata, kurus Dievs ir nozīmējis mums darīt.

Pēkšņi man atvērās acis. Ir grāmata, kurā par mani jau viss ir uzrakstīts, pirms es vēl biju radīta. Katrs darbs, ko es vēl darīšu, ir jau iepriekš nozīmēts. Un viss ceļš, kas man vēl ir jānoiet, ir saplānots un nolikts. Es esmu radīta uz šī brīnišķīgā stāsta pamata, kas ir ierakstīts šīnī grāmatā. Kad man tas īsti dziļi atklājās, no maniem pleciem nokrita ļoti smaga nasta: man pašai nav jānes savas dzīves nasta, kā plāni par nākotni, profesijas izvēle, ģimene...! Viņš raksta manu stāstu un Viņam ir vislabākais plāns manai dzīvei. Es varu visā pilnībā uzticēties Viņam. Vai tur ir ierakstīts arī tas, vai tu būsi „precējusies vai neprecējusies”, cik tev būs bērni... - man nekas no tā nav jāplāno un jāizlemj. Tā bija absolūta atslogošana. Jo es esmu jau iepriekš nolemta.

Es precīzi zinu, ka šis ceļš ir vislabākais man, pirmais pēc kvalitātes. Bet es to varu arī palaist garām! Un tieši par to manā sirdī ir pamatotas bailes. Tas ir, ja es pati sevi ar kaut ko saistīšu un kaut ko iemīlēšu pirms laika; tad Dievs man dos to uzreiz, un, nenomirkšķinājis ne aci, atļaus man iet pa otrās, trešās, ceturtās kvalitātes ceļu un dos man rīcības brīvību! Tādēļ es lūdzu par to, lai neiemīlētu kaut ko, kas man varētu traucēt uzzināt Viņa brīnišķīgo ceļu.

Es varu iet pa šīs grāmatas brīnišķīgo ceļu, un to atrast nav grūti, ja es paļaušos tikai uz Kungu un mīlēšu tikai Viņu. Ja es ikvienu sekundi iešu pa Viņa dzīves pēdām un šet un tagad izzināšu, ko dara Viņš, tad šī

grāmata vienkārši piepildīsies manā dzīvē. Man nav jāskatās ne uz priekšu (kas būs), ne atpakaļ (kas bija), ne sānis (ko dara citi): bet tikai un vienīgi, brīdi pēc brīža - uz augšu, uz Viņu! Un, ja es gribēšu tikai Viņa dzīvi un tagad atrodos Viņā, tad Viņš vadīs mani pa šo brīnišķīgo, patīkamo, slavas pilno un vislabāko ceļu.

Es esmu iemīlējusies šajā grāmatā, katra rindiņa man tajā ir patīkama, un katrs vārds tajā ir kā medus. Es varu viņam vienkārši sekot un ikvienam brīdi dzīvot tagadnē, uzņemot par savu Viņa dzīvi.

Es eju pa šo ceļu no viena pārsteiguma uz nākamo! Cik gudri tomēr Kungs ir visu izvietojis, daudz gudrāk un mākslinieciskāk, nekā to būtu spējusi es. Viņš ņem uz sevi visu manu dzīves nastu un vada mani. Man nav jāzina, kas būs. Mans uzdevums ir tikai sajust Viņa dzīvi tagad. Un tieši to es diezgan skaidri sajūtu dotajā brīdī, kad rakstu jums šo.

Starp citu, mērīšanas laikā var iemācīties atpazīt šo dzīvi un viņu atšķirt. Mēs sirsnīgi ielūdzam tevi iziet šādu mērīšanu. Un tāpat var uzņemties arī saistības, lai iemācītos staigāt kopā ar visu organismu pēc šīs grāmatas plāna un dzīves.

Uzņemies arī tu saistības organismā, nostājies ierindā!

Laīze

Svarīgs noslēguma vārds

Ja šī grāmata tev ir atnesusi svētību, tad tu viņu vari saglabāt, tikai nododot tālāk:

praktiski to iedzīvinot savā personīgajā dzīvē,
tālāk izplatot šo vēsti,
stāstot par to citiem.

Lai tevi Kungs svētī, lai tava sēja bagātīgi uzdīgtu un nestu daudz augļus.

Ja tu, lasot šo grāmatu, noskaidroji, ka nestaigā patiesībā, par ko tiek liecināts šajā grāmatā, un, ja tu gribi būt dzīvs posms Kristus organismā, tad mēs ielūdzam tevi izmantot mūsu ikmēneša kalpošanu – mērīšanu. Tiem, kas nerunā vāciski, mēs labprāt meklēsim iespēju kalpot jums vai nu pie mums, Valcenhausenā, vai kaut kur citur.

Mūsu cirkulārajā vēstulē „Panorama Nachrichten” (Panorāmas ziņas) ir šīs kalpošanas saraksts.

Visas mūsu grāmatas un brošūras varam atsūtīt bez maksas, ja tās mums vēl ir. Adrese:

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
Ch- 9428 Walzenhausen
Tel.: (41)(0)71 888 14 31
Fax: (41) (0)71 888 64 31

Jūs varat arī pasūtīt brāļa Ivo Saseka sprediķus kasetēs, tāpat arī cirkulāro vēstuli ar aktuālajiem sprediķiem vācu, krievu un arī latviešu valodās. Pasūtiet, lūdzu, izmantojot mūsu pasūtījuma lapu.

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi

Grāmatas

„Ticīgais vai tāds, kas palaujas?”

Pasūtījuma Nr. 1 RUS

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā).

Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jāīstojas pēc gara”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Māci mani, Kungs!”

Tiek tulkota latviski

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējajai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pas-tāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 182 lpp.

„Laodiķejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības draus-mīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

„Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamu un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. At-tiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Cīņas taisnīgumā”

NR.5 LV

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu!”

NR. 8 LV

Man skolā mācīja visu, tikai vienu nē – vīziju, kādēļ tas viss ir vajadzīgs! No tā radušās mokas likās bezgalīgas. Kad man atestāts jau bija rokās, tikai tad es pirmo reizi sapratu, ka visas manas mokas nav bijušas veltīgas. Ģimenes dibināšana, bērnu audzināšana, darbs dzīves garumā ar neapjaustiem augstumiem un dziļumiem – taču neviena cēna nebūs par augstu, neviens ceļš par stāvu un neviens liktenis par smagu, ja mēs šo dzīves darbu iesāksim ar to, kas man tik ilgi pietrūka – ar vīziju! Šī grāmata grib novērst šo trūkumu, tādēļ – „Audzini ar redzējumu!” Ivo Saseks, 179 lpp.

„Kēnišķīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jauniešiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenožīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošana ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu

savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Dieva valstība starp plīti un velas grozu”

NR.22 RUS(*tiek tulkota latviski*)

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, velas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskaitāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērās garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzīvotais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai vārdos, bet darbos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, formāts 11x18 166 lpp.

„Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?”(Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”

NR.25 RUS

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 *RUS*

Grāmatas autores citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiess garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar savām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimst taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpaušanās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kris-tus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.” Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 *RUS*

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Ciānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievēd kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stās-

ta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

„Pamošanās pamatos“

NR. 34 LV

No personīgās pieredzes un dzīvi ar daudzu piemēru palīdzību Saseku bērni parāda, kā viņi ikdienā izdzīvo sava tēva Ivo Saseka sprediķus. Tas nav tikai praksei tuvs papildinājums visam Draudzes-Mācību-kalpošanas mācību materiālam, bet to ir arī aizraujoši un atsvaidzinoši lasīt – tas uzmundrina visā, bezbailīgi, paļauties uz Dievu. Saseku bērnu grāmata, 208 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspiestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”,

NR.11

(izvilkums no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa

ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

NR.13

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar autora domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatīņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai pašāvēģais”- Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz pašāvēģības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspīlēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Viņā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”

NR.28

(Anni Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aidu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekalē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

„Trakojošā jūra”

NR.31 RUS

(Fragments no grāmatas „Satricinājums”, nr.27)

„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katastrofas; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7) Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Vēstule Efesiešiem”

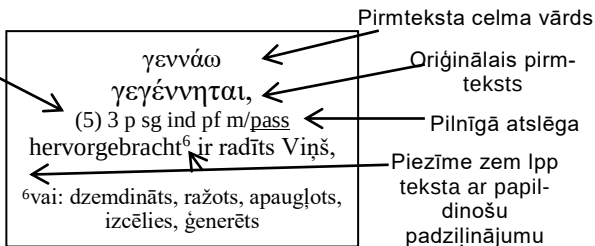
(Starprindu pilnā analīze, I-VO)

NR.33

Jauna starprindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietoējums parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starprindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram.

Piemērs:

Skaitis šis

Ivo Saseks, 72 lpp

Citus Saseka I-VO-tulkojumus var dabūt kā apkārt-vēstuļu izdevumus..

„Rekrūti (Dienestā iesauktais) sprediķotāj, šurp!” – Militārais dienests ar ceļavēju –

NR. 46

20-gadīgais autors ar savu vienreizējo dzīvesveidu te atklāj kādu noslēpumu, kas spēj visus neveiksmīgos dzīves apstākļus pārvērst par patiesu misionēšanas avantūru. Tas ir jāizlasa katram, kas savā dzīvē meklē piedzīvot klātesošo un visu pārvarošo ceļavēju. Eliass Saseks, 72 lpp.

„Jahwe – Radītājs Dievs vai velns?”

NR. 47

Bībele – Svētie Raksti vai jūdu sazvērestības grāmata? Jūd- - izvēlētā Dieva tauta vai sazvērnieciska sātana sekta? Jahwe – Radītājs Dievs vai velns? Šis raksts rada skaidrību par to, kas patiesībā ir rakstīts Bībelē. Ivo Saseks, 55 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.

Speciālais

„OCG-jaunatne“

NR.39

Šajā laikā, kad nepaklausību, strīdus un sacelšanos mēģina definēt kā rakstuta stiprumu, jo anti-autoritārās audzināšanas sekas prasa savus bezkompromisa augļus, bērni un jaunieši ceļas augšā, un pierāda patieso rakstura stiprumu savās četrās sienās. OCG-jaunatne, 148 lpp.

„Varoni mirst citādi“

NR. 36

Piecu autoru rakstniecisks kopdarbs, kas Ivo Saseka, filmas scenārija autora un režisora, tāda paša nosaukuma filmu ir pārveidojuši par aizraujošu romānu.

„Varoņi mirst citādi“ ir kāda vīra likteņa stāsts, kas par vēlu aptver, ka atbilde vienmēr skar arī nevainīgos. Cīņā pret Habsburgu apspiešanu tiek 1386. gadā panākta šveiciešu zvēresta biedrības vēsturiska uzvara. Arnolds Winkelread par to samaksā ar savu dzīvību. Grāmata aizraujoši un dramatiski stāsta par ticības, miera un brālības spēcīgo iedarbību un uzaicina mūs to visu atkal atklāt. Jo patiesā brīvība ir kas vairāk, kā tikai uzvarēt slaktiņš. Autori Günter Voelk, Maja Brändli, Magdalena Schulz, Beatrice Krähenbühl, Linda Garten, 335 lpp.

„Ideālais svars ar vīziju“

NR. 35

Atsvaidzinošs un motivējošs ievads ar svarīgākajiem akcentiem uz izlīdzinātu, veselīgu ēšanu garam, dvēselei un miesai – ar dažām receptēm Iris Meyer, 63 lpp.

Elaion-izdevniecības izskaidrojošie raksti

Brošūras

„RFID – Radio Frekvenču Identifikācija“

NR. 32

(Izvilumi no grāmatas „Čaragma – zvēra zīme“, Pasūtījuma nr. 29)

RFID ir visur esoša tehnoloģija iespējamai totālajai uzraudzībai. Katram saprotami te tiek attēlots funkcionēšanas veids un pielietojums, robežas un bīstamības. Šī brošūra domāta informēšanai, izskaidrošanai

un uzskata veidošanai. Noemi Sasek und Sabrina Langenegger, 56 lpp.

„Mobilais telefons – noklusētā bīstamība“

NR. 40

Main-stream mediji viscaur klusē par mobilo sakaru un elektromagnētiskā starojuma potenciālo bīstamību. Šī brošūra koncentrētā veidā katram saprotami šīs briesmas izskaidro.

Klaus Weber, Anti-Genocīda kustība, 32 lpp.

„Vakcinācija – pirms un pēc“

NR. 41

Vakcinācijas kaitējuma ziņojums no pirmajām rokām: šeit savāktais ir miljonus pārstāvoša cietēju pieredze. Arī šī ir pretbalss main-Stream-medijiem. Lai katrs sev izveido savu personīgo attieksmi. Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 51 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 41a var saņemt izvilkumu no šīs brošūras.

„Agrīnās seksualizācijas sentēvi“

NR. 42

Saskaņā ar jauno starptautisko skolu plānu, seksuālajai audzināšanai un, līdz ar to, arī “agrīnajai seksualizācijai”, ir jāklūst par obligāto priekšmetu visiem bērniem. Kas grib kaut ko tādu un no kurienes nāk šādi ‘tendi’, tieksmes? Šīs brošūras mērķis ir iznest gaismā to, kas ir šādas attīstības ciltstēvi, jo mēs visi daudz par maz zinām par to. Ivo Saseks, 28 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 42a var saņemt arī 12-lpp. izvilkumu no šīs brošūras.

„Nauda valda pasauli – bet kas patiesībā valda naudu?“

NR. 43

Nauda ir tas, kas visvairāk kustina visus cilvēkus. Vai jūs zinājāt, ka ir cilvēki, kas ne no kā rada naudu, kamēr jums tās dēļ ir grūti jāstrādā? Vai jūs zinājāt, ka ir daži nedaudzie, kas naudas sistēmu izmanto savā labā, kamēr lielākajai daļai cilvēku visu laiku jācīnās par izdzīvošanu? Šos un vēl citus ieskatus par tēmu nauda, jums sniedz šī brošūra. Karl-Heinz Christ, Anti-Genocīda-kustība, 16 lpp.

„Pamācībā kā nočiept“

Satīra par iedarbīgākajām metodēm, kā nočiept, resp., kā varētu kļūt par pasaules vislielākajiem čiepjējiem. Vai varbūt tādi jau pastāv?

Brošūra ar daudziem komiksiem. Autori: Peter Müller no „Berlīnes Infokarotāji“, izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 28 lpp.

Skrejlapas

„Agrā seksualizācija“ kā sodāmības pamats

NR. 44

Izvilums no intervijas ar dr. med. Gustav Hirsch-u, Stuttgarte, no dokumentālās filmas „Agrās seksualizācijas ciltstēvi“, Panorama-Film Izdevējs: Gustav Hirsch

„Vakcinācijas otrā puse“

NR. 45

Kas ir jāzina ikvienam - obligātās vakcinācijas piekritējam!
Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, Šveice

**Tālāku ieskatu mūsu darbā
piedāvā sekojošas interneta lapas:**

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

Stimmvereinigung.org

OCG liecibas:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend